

BİR DEDİKTİF SERİSİ

KAREN FOSSUM

**SANA
SESLENİYORUM**



İNANIRIMIZ YAYINLARI

Sana Sesleniyorum / Karin Fossum
Orijinal Adı: Calling Out For You!

© J.W. Cappelens Forlag, A.S., 2001
© Dharma Yayınları, 2006

1. Basım: Ağustos 2006, Dharma Yayınları

Yayıncı: Namık Kemal Atalay
Genel Yayın Yönetmeni: Hasan Öztoprak
İngilizceden Çeviren: Elif Subaş
Norveççeden Çeviren: Charlotte Barslund
Yayına Hazırlayan: Özlem İşbilir
Düzeltili: Ayten Koçal
Kapak Tasarımı: Mithat Çınar
Sayfa Düzeni: Çiğdem Dilbaz

Şefik Matbaası'nda basılmıştır.
Marmara San. Sit. M Blok No: 291
İkitelli İstanbul
Tel: (0 212) 472 15 00/3 hat

Kütüphane Bilgi Kartı (CİP):
Karin Fossum
Sana Sesleniyorum
Polisiye, Roman
İstanbul, Dharma Yayınları, 2006, 336 sayfa

ISBN: 9944986283

Dharma

Yayınevi: İstiklal Cad. Tütüncü Çıkmaşı
No: 3/34, Galatasaray/Beyoğlu, İstanbul
Tel: (0 212) 249 10 656667 • Faks: (0 212) 249 10
eposta: editor@dharmat.com.tr

Satış ve Dağıtım: Mollafenari Sok.
No: 17 Cağaloğlu/İstanbul
Tel: (0 212) 512 81 21 • Faks: (0 212) 512 50 21
eposta: dharmat@dharmat.com.tr
internet satış adresi: vvvv.dharmat.com.tr

Sana Sesleniyorum

Karin Fossum

İngilizceden çeviren: Elif Subaşı

DHARMA®POLİSİYE

Karin Fossun, Oslo'da yaşamaktadır. Pek çok roman ve kısa öykülerden oluşan iki seri yazmıştır. Dedektif Sejer karakterine yer verdiği polisiye romanları Avrupa'da oldukça beğenilmiş ve romanları on altı dile çevrilmiştir.

Finn Skarderud'a teşekkürler

Bölüm 1

Sessizlik, bir köpeğin havlamasıyla bozuldu. Anne, lavabonun başından doğruluyor ve gözlerini pencereden dışarı dikeyor. Köpek gırtlaktan gelen kısık bir sesle havlıyor. Siyah, kaslı vücudu heyecandan titriyor.

Sonra anne oğlunu görüyor. Oğlu kırmızı Golf'ten çıkıyor ve mavi torbayı yere bırakıyor. Pencereye doğru bir göz atıp annesinin belli belirsiz hatlarını seçiyor. Köpeğin yanına gidiyor ve zincirini çıkarıyor. Hayvan ona doğru atılıyor. Yerlerde yuvarlanıp etrafa toz toprak saçıyorlar. Köpek hırlıyor ve kadının oğlu bağırarak hayvana sevecen küfürler ediyor. Bazen avazı çıküğü kadar bağırıyor ve Rottweiler'in burnunu tokatlıyor. En sonunda hayvan sakinleşiyor. Adam yavaşça ayağa kalkıyor. Pantolonundaki toz toprağı silkeliyor. Bir kez daha pencereye göz atıyor. Köpek tereddütlü bir şekilde ayağa kalkıyor ve adamın önüne sınıyor. İtaatkâr bir şekilde gelip ağzının köşesini yalamasına izin verene kadar hayvan kafasını kaldırmadan duruyor. Sonra adam eve gidip mutfığa giriyor.

"Aman Tanrım, şu haline bir bak!"

Mavi gömleğı kan lekeleri içinde. Elleri kesiklerle dolu. Köpek yüzünü de çizmiş.

"Bugüne kadar böyle bir şey görmedim," diyor kadın ve kızgın bir şekilde burnunu çekiyor. "Çantayı bırak. Birazdan yığınla çamaşır yıkayacağım."

Çiziklerle dolu kollarını göğsünde kavuşturuyor. Kolları, vücudunun geri kalanı gibi güçlü. Yüz kiloya yakın ve bir gram bile yağ yok. Yeni kas çalışmış, vücudu sıcacık.

"Sakin ol," diyor annesine. "Ben yıkayacağım."

Kadın kulaklarına inanamıyor. O, kendi elbiselerini mi yıkayacak?

"Neredeydin?" diyor. "Altıdan on bire kadar çalışmadın, değil mi?"

Oğlu bir şeyler mırıldanıyor. Sırtı annesine dönük.

"Ulla'yla beraberdim. Çocuk bakıcılığı yapıyorduk."

Annesi oğlunun geniş sırtına bakıyor. Adamın saçları sapsarı ve fırça gibi diken diken. İnce kırmızı çizgilere boyanmış. Sanki yanıyormuş gibi görünüyor. Adam bodrum merdivenlerinde gözden kayboluyor. Kadın eski makinenin çalıştığını duyuyor. Lavabodan suyu boşaltmaya başlıyor ve gözlerini avluya dikeyor. Köpek kafası ön ayaklarının üstünde yatmış. Işığın son kalıntıları gözden kayboluyor. Oğlu geri dönüp duş alacağını söylüyor.

"Bu saatte duş mu alacaksın? Spor salonundan daha yeni geldin?"

Adam karşılık vermiyor. Daha sonra annesi çinilerle kaplı banyodan yankılanan sesini duyuyor. Oğlu şarkı söylüyor. Ecza dolabının kapağı çarpıyor. Büyük ihtimalle plaster arıyor, aptal çocuk.

Annesi gülümsüyor. Bu kadar şiddet hoş görülebilir. Ne de olsa o bir erkek. Daha sonra, annesi bunu asla unutmayacak. Hayatın güzel olduğı son an.

Her şey Gunder Jomann'ın yolculuğuyla başladı. Gunder kendine bir eş bulmak için Hindistan'a kadar gitti. İnsanlar sorduğunda, bunu niçin yaptığını söylemedi. Bunu kendi kendine itiraf etmek bile çok zordu. Bu, dünyayı biraz görmek için yapılan bir yolculuktu, diye iş arkadaşları sorduğunda açıkladı. Ne kadar aşırı bir savurganlık! Kendisi için neredeyse hiç para harcamamıştı. Çok nadir gece çıkardı, Noel partisi davetlerini hiç kabul etmezdi; ya eviyle ya bahçesiyle ya da arabasıyla meşgul olurdu. İnsanların bildiği kadarıyla hiçbir kadınla da beraber olmamıştı. Dedikodular Gunder'in canını sıkmazdı. O kesinlikle azimli bir adamdı. Yavaşta bu inkâr edilemezdi ama acele etmeden istediği yere gelmişti. Zaman ondan yanaydı. Elli bir yaşındayken akşamları bir kitabın kız kardeşi Marie'nin hediyesi sayfalarını karıştırdı: Bütün Ulusların İnsanları. O güne kadar, tarım makineleri satan küçük ve sağlam işyeri haricinde hiçbir yere gitmediğinden, kız kardeşi en azından koca dünyada olup bitenlerin resimlerini görebilme şansını kesinleştirebilirdi. Gunder kitabı okudu ve resimlere baktı. Hindistan'dan çok etkilendi. Alınlarında kırmızı noktalar olan güzel kadınlar.

Boyalı gözleri, flört edercesine gülümsemeleri. İçlerinden biri kitaptan ona baktı ve Gunder kısa bir süre sonra tatlı rüyalara daldı. Hiç kimse Gunder gibi hayal kuramazdı. Gözlerini kapattı ve uçtu. Kadın kırmızı kıyafeti içinde bir tüy kadar hafıftı. Gözleri siyah cam gibi koyu ve derindi. Saçları altın rengi firfırları olan bir eşarbin altında gizlenmişti. Bu fotoğrafa aylardır bakıyordu. Bir Hintli eş istediğinden emindi. Bunun nedeni itaatkâr ve fedakâr bir kadın istemesi değil, şefkat gösterebileceği ve tapabileceği birini istemesiydi. Norveçli kadınlar tapılmak istemezlerdi. Aslında onları ve ne istediklerini hiç anlamamıştı. Çünkü ona göre hiçbir eksiği yoktu. Bir evi, bir bahçesi, bir arabası, bir işi ve iyi donanımlı bir mutfacı vardı. Yerden ısıtılmalı bir banyosu, bir televizyonu, bir videosu, bir çamaşır makinesi, bir kurutucusu, bir mikrodalga fırını, istekli bir kalbi ve bankada parası vardı. Gunder aşta şanslı olup olmadığını belirleyen başka, çok daha soyut faktörler olduğunu biliyordu o bir geri zekâlı değildi. Bununla beraber, öğrenilebilecek ya da satın alınabilecek bir şey olmadığı sürece onun işine yaramazdı. Senin de zamanın gelecek, derdi annesi, kocaman hastane yatağında ölüm döşeginde yatarken. Babası yıllar önce ölmüştü. Gunder iki kadınla beraber büyümüştü, annesi ve kız kardeşi Marie. Annesi yetmiş yaşma geldiğinde beyninde bir ur çıkmıştı. Çoğu zaman kendinde olmazdı. Gunder onun tekrar tanıyıp sevdiği kişi haline dönmesini sabırla beklerdi. Senin de zamanın gelecek. Sen çok iyi bir çocuksun, Gunder. Bir gün güzel bir kadın karşına çıkacak, göreceksin.

Ama o karşısına çıkan hiç kimseyi görmedi. Neticede Hindistan'a bir uçak bileti aldı. Orasının fakir bir ülke olduğunu biliyordu. Belki de orada onunla Norveç'e, ona ait olan bu güzel eve beraber gelme teklifini geri çeviremeyecek bir kadın bulabilirdi. Eğer isterlerse ailesinin ziyaret masraflarını ödeyebilirdi. Hiç kimseyi birbirinden ayırmak istemiyordu. Eğer eşinin karmaşık bir inancı varsa, o zaman kesinlikle onu engellemeyecekti. Gunder kadar sabırlı çok az insan vardı. Eğer kendine bir eş bulabilirse!

Ortada başka seçenekler de vardı. Ama diğer insanlarla, yabancılarla beraber Polonya'ya giden bir otobüse binecek cesareti yoktu. Tayland'a giden bir uçağa atlamak istemedi. Oradan dönenler hakkında bir yığın söylenti vardı. O kendi kendine bir kadın bulmak istedi. Her şey tamamen ona ait olmalıydı. Oturup farklı kadınların fotoğraf ve tanımlamalarının olduğu katalogları karıştırma ya da birbiri ardına kendilerini sundukları televizyon ekranına bakma fikri Gunder için bunu düşünmesi bile hoş değildi. Asla bir karar veremeyecekti.

Okuma lambasından gelen ışık kelleşen başını ısıttı. Bir haritada Hindistan'ı ve büyük şehirlerini buldu: Madras, Bombay, Yeni Delhi. Deniz kenarındaki bir şehri beğendi.

Çoğu Hintli İngilizce konuşuyordu ve bundan dolayı rahatladığını hissetti. Hatta Bütün Ulusların İnsanları na göre bazıları Hristiyan'dı. Hristiyan olan ve iyi İngilizce bilen bir kadınla karşılaşması harika bir tesadüf olabilirdi. Yirmi ya da elli yaşında olması o kadar da önemli değildi. Çocuk yapmayı beklemiyordu, aşırı hırslı değildi ama eğer eşi isterse anlaşmanın bir parçası olarak bunu kabul edebilirdi. Pazarlık etmesi gerekebilirdi. Diğer ülkelerde onlarınkinden farklı olan birçok âdet vardı; eğer sorun paraysa cömertçe karşılığını ödeyecekti. Annesi öldükten sonra hatırı sayılır derecede bir miras kalmıştı.

Her şeyden önce bir seyahat şirketi bulması gerekiyordu. Önünde dört seçenek vardı. Biri alışveriş merkezindeydi. Sadece duvara yaslanıp broşürlere bakabileceğiniz bir tezgâhtan ibaretti. Gunder oturmayı tercih ederdi. Bu ayakta, aceleyle yapabileceğiniz bir şey değil, önemli bir karardı. Şehre gitmesi gerekiyordu; orada üç seyahat şirketi vardı. Telefon fihristinde aradı. Sonra Marie'nin onu ayartmak için evde bıraktığı bir tatil broşürünü hatırladı. Al işte Marie, diye düşündü ve "H'nin altındaki indekse baktı. Honolulu. Hawaii. Hindistan'a hiç tatil yok muydu? Havana'yı buldu ama bu fikri aklından çıkardı. Ya Hindistan olurdu ya da başka bir yer olmazdı. Doğrudan havaalanını arayıp yerini ayıracaktı. Her zamanki gibi bu işin üstesinden gelecekti, hep gelmişti ve büyük şehirlerde yolculara alışkıtlar. Bununla beraber, akşamüstü olmuştu ve telefon etmek için çok geçti.

Onun yerine Bütün Ulusların İnsanları nın sayfalarını bir kez daha çevirdi. Uzun bir süre Hintli güzele bakarak oturdu. İnanılmaz derecede hoş, altın gibi teniyle böyle bir zarafete sahip bu kadını hayal etti. Kadın narin bir elle şalını çenesinin altında toplamıştı. Bileklerinde mücevherler vardı. Siyah gözbebeğinde bir ihtimal güneş olan bir ışık parıltısı görülüyor ve tam Gunder'in gözlerinin içine bakıyordu. Özlemle bakan gözlerinin içine. Kocaman mavi gözlerini şimdi kapattı. Kadın onu rüyasında takip etti. İskemlesinde uyukladı ve altın rengi güzelle beraber dalıp gitti. Kadın tüy gibi hafifti. Kan kırmızısı giysisi Gunder'in yüzüne sürünüyordu.

Öğle tatili sırasında işten telefon etmeye karar verdi. Nadiren kullandıkları boş büroya geçti. Burasını bir depoya çevirmişlerdi. Çift cilt klasör ve dosya kutuları duvarlara dizilmişti. Bir duvardaki renkli bir posterde bir tarladaki traktörün üstünde oturan kaba görünümlü bir adam vardı. Tarla o kadar büyüktü ki hayal meyal görünen mavi ufukta kaybolan bir deniz gibiydi. Çiftçi yoksa Norveç de yok, diye yazıyordu posterin üstünde. Gunder numarayı çevirdi. "Eğer yurtdışına seyahat edecekseniz 2'ye basın," dedi bir ses. 2'ye bastı ve bekledi. Sonra yeni bir ses geldi. "Şimdi on dokuzuncu sıradasınız. Lütfen bekleyiniz." Mesaj belli aralıklarla tekrar ediliyordu. Gunder yanındaki kâğıda bir şeyler karaladı. Bir Hint ejderhası çizmeye çalıştı. Pencereden bir arabanın geldiğini gördü. "Şimdi on altıncı sıradasınız... Onuncu... Sekizinci." Kendini çok kesin bir şeye doğru geri sayılıyormuş gibi hissetti. Kalbi gitgide daha hızlı atıyordu. Biçimsiz ejderhasını daha da hevesle çizdi. Sonra siyah Ford'undan çıkan çiftçi Svarstad'ı gördü. Svarstad iyi bir müşteriydi ve her zaman Gunder'i isterdi; aynı zamanda bekletilmekten de nefret ederdi. İşler daha da aciliyet kazanıyordu. Kulaklıkta müzik başladı ve bir ses birazdan müsait durumdaki seyahat uzmanına bağlanacağını bildirdi. Tam o anda, genç satış görevlilerinden biri olan Bjornsson odaya daldı.

"Svarstad," dedi. "Seni istiyor. Burada oturmuş ne yapıyorsun?" diye ekledi.

"Hemen geliyorum. Onu sohbetle kısa bir süre idare etmen gerekiyor. Havadan bahset, son günlerde oldukça iyi gidiyor." Telefonu dinledi. Bir kadın sesi geldi.

"Beni umursamıyor ve çekip gitmemi söylüyor," dedi Bjornsson. Gunder eliyle gitmesini işaret etti.

En sonunda Bjornsson anladı ve gözden kayboldu. Svarstad'ın sıkkin yüzü pencereden görülebiliyordu. Hızla saaüne bakışı hiç de zamanı olmadığını ve hemen ilgilenilmediğinde kızdığını gösteriyordu.

"Şey, durum şöyle," dedi Gunder. "Bombay'a gitmek istiyorum. Hindistan'a. İki haftalığına."

"Gardermoen Havaalanı'ndan mı?" diye sordu ses.

"Evet. Cuma gününden itibaren iki hafta."

Kadının parmaklarının klavyenin üstünde nasıl uçtuğunu duydu ve hızına hayran oldu.

"10.15'te Frankfurt'a uçmanız gerekiyor," dedi kadın. "Frankfurt'tan 13.10'da bir uçak var. 00.04'te yerel saatte iniyor."

"Yerel saat?" dedi Gunder. Çılgıncasına yazıyordu.

"Zaman farkı üç buçuk saat," dedi kadın.

"Tamam. O zaman bir yer ayırtmak istiyorum. Ne kadar?"

"Gidiş geliş mi?"

Gunder tereddüt etti. Ya ikisi beraber geri gelecekse? Hayal ettiği, umduğu ve arzuladığı şey buydu.

"Bileti daha sonra değiştirebilir miyim?"

"Evet, bu mümkün."

"O zaman gidiş geliş alacağım."

"Altı bin dokuz yüz kron. Biletinizi havaalanından alabilirsiniz ya da size postalayabiliriz. Hangisini tercih edersiniz?"

"Yollayın," dedi. Sonra ona adını, adresini ve kredi kartı numarasını verdi. "Blindveien, 2 numara."

"Küçük bir şey daha var," dedi kadın, rezervasyon bittiğinde. "Artık orasının adı Bombay değil."

"Öyle mi?" dedi Gunder, şaşkın bir şekilde.

"O şehre Mumbai deniyor. 1995'ten beri."

"Bunu unutmayacağım," dedi ciddi bir şekilde Gunder.

"SAS size iyi yolculuklar diler."

Telefonu yerine koydu. O anda Svarstad büronun kapısını sertçe açtı ve ona kızgın bir bakış attı.

Bir biçerdöver alacaktı ve Gunder'i sonuna kadar yıldırmaya kararlıydı. Bu kazanç baştan aşağı terlemesine neden oldu. Aile çiftliğine sıkı sıkı bağlıydı ve hiç kimse Svarstad'la ortak yeni bir makine almaya cesaret edemezdi. Onunla beraber çalışmak tam manasıyla imkânsızdı.

"Svarstad," dedi Gunder ve ayağa fırladı. Olanlar yanaklarının kızarmasına neden olmuştu. "Hadi başlayalım."

Onu takip eden günlerde Gunder huzursuzdu. Dikkaü da ğınıktı ve geceleri uyumakta zorlanıyordu. Uzun yolculuğunu ve tanışabileceği kadını düşünerek yatıyordu. Bombay'daki kendini düzeltti

Mumbai'deki on iki milyon insan içinde onun için bir kişi olmalıydı. Hiçbir şeyden haberi olmadan orada yaşıyordu. Ona küçük bir hediye almak istedi. Mesela kırmızı elbisesi için işlemeli bir Norveç broşu. Ya da mavi ya da yeşil giysisi için. Her neyse, bir broş alacakü. Ertesi gün şehre gitti ve bir tane buldu. Büyük ve gösterişli bir şey değildi ama küçük ve etkileyiciydi. Eğer şal takıyorsa, şah tutturacak bir şey. Ama belki de pantolon ve kazak giyiyordu, nereden bilebilirdi ki? Hayal gücü zincirlerinden boşandı ve hâlâ cin gibi uyanıktı. Alnında kırmızı bir nokta var mıydı? "Çok güzel," dedi karanlığa doğru İngilizce Gunder. İngilizce pratik yapması lazımdı. "Çok teşekkür ederim. Görüşürüz." Biraz biliyordu.

Svarstad kararını vermişti. Cleas'ten bir Dominator, 58S olacaktı.

Gunder aynı fikirdeydi. "Alacaksan en iyisini alacaksın," diye gülümsedi, Hindistan sırrının coşkusu içinde. "100 beygir gücünde altı silindirli Perkins motor. Hidrolik hız değiştiricisi, üç aşama mekanik vites kutusu. 60, üç metre kesim genişliği."

"Ya fiyatı?" dedi asık bir suratla Svarstad.

Bununla beraber, bu harikanın fiyatının 570 000 kron olduğunu çok iyi biliyordu. Gunder kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Yeni bir balya sıkıştırıcısına da ihtiyacınız var. Bir kez uygun bir yatırım yapın ve kendinize onunla beraber bir Qu andrant alın. Depolamak için fazla yeriniz yok."

"Bana yuvarlak balyalar lazım," dedi Svarstad. "Büyük balyalarla uğraşamam."

"Bu sadece bir alışkanlığa teslim olmak," dedi sakince Gunder. "Eğer uygun aletleriniz varsa, mevsimlik çalışanlarınızın sayısını azaltabilirsiniz. Onlara da para harcıyorsunuz, Polonyalılar, değil mi? Yeni bir Dominator ve yeni bir sıkıştırıcıyla onlar olmadan da iş görebilirsiniz. Size mükemmel bir fiyat vereceğim. Bana güvenin."

Svarstard bir saman çöpünü çiğniyordu. Yanık alnındaki kaşları çatıldı ve yavaş yavaş parlak bir rüyaya dalan çukur gözlerinde üzüntü belirdi. Zor bela bir biçerdöver alabilecek bir adama birden fazla makine satmayı başka bir satıcı denememişti ama Gunder kumar oynamış ve her zamanki gibi kazanmıştı.

"Bunu gelecek için bir yatırım olarak düşünün," dedi. "Hâlâ genç bir adamsınız. Niçin en iyiyle değil de ikinci en iyiyle yetinesiniz ki? Ölümüne çalışıyorsunuz. Bırakın Quadrant büyük balyalar yapsın, daha kolay istiflenirler ve daha az yer kaplarlar. Bu bölgedeki başka hiç kimse büyük balya yapmaya cesaret edemedi. Kısa bir süre sonra hepsi bir bakmak için koşa koşa gelecekler."

İşte bu yetmişti. Svarstard manzara karşısında mest oldu; komşuları küçük bir grup halinde avlusuna gizlice bakıyorlardı. Ama bir telefon etmesi gerekiyordu. Gunder onu boş büroya aldı. Bu arada anlaşmayı hazırlamaya gitti, satış neredeyse çantada keklikti. Daha iyi sonuçlanamazdı. Uzun bir yolculuk öncesi büyük bir satış. Yolculuğunu içi rahat bir şekilde yapabilecekti.

Svarstard geri geldi. "Bankadan yeşil ışık," dedi. Istakoz gibi kıpkırmızı olmuştu ama fırça gibi kaşlarının altındaki gözleri parıldıyordu.

"Harika," dedi Gunder.

İşten sonra şehre indi ve bir mücevherci buldu. Gözlerini sadece yüzükler olan cam tezgâha dikti. Milli giysilere takılan gümüşleri görmek istediğini söyledi ve satıcı ona tam olarak ne istediğini

sordu.

Gunder omuz silkti. "Şey, ne olursa. Bir broş, sanırım. Bir hediye olacak. Ama onun ulusal Norveç kıyafeti yok."

"Süslü broşlar sadece ulusal kıyafetlere takılır," dedi bir öğretmen tonuyla kadın.

"Ama Norveç'le ilgili bir şey olmalı," diye düşündü Gunder. "Gerçekten Norveç'e ait olan bir şey."

"Yabancı bir bayan için mi?" diye bilmek istedi satıcı.

"Evet. Onu kendi ulusal kıyafetinin üstüne giyebileceğini düşünüyordum."

"Peki, bu nasıl bir kıyafet?" diye sordu, merakı artıyordu.

"Bir Hindistan sarisi," dedi gururla Gunder.

Tezgâhın arkasında bir sessizlik oldu. Satıcı açıkça ne yapacağını bilemez durumdaydı. Gunder'in çekici inatçılığından etkilenmemişti ve almak istediği şeyi kolay kolay ona satmamak edemezdi. Diğer taraftan Norveç El Sanatları Derneği'nin kuralları vardı. Bununla beraber, bir kadın Hindistan'da parlak turuncu bir sarinin üstüne süslemeli bir broş takarak dolaşmak isterse, El Sanatları Derneği bunu nereden bilecekti ki. Böylece ulusal kıyafet gümüşlerinin olduğu tablayı çıkardı ve kendine tuhaf bir şekilde bu kadar güvenen müşterinin fiyattan haberi olup olmadığını merak ederek orta boy süslü bir broş seçti.

"Bu kaç para?" dedi Gunder.

"Bin dört yüz kron. Fikir edinmeniz için size bir tane Har danger gösterebilirim. Bundan daha küçük ve büyük broşlarımız var. Bununla beraber, sarilerde çoğunlukla çok miktarda altın olduğundan, sanırım sade olması gerekiyor eğer böyle bir etki uyandırması bekleniyorsa."

Burada kadının sesi alaycı bir tını aldı ama Gunder'i gördüğünde bunu bastırdı. Kadifenin üstünden spiral bir broş aldı ve onun kaba ellerine koydu. Gunder onu ışığa doğru kaldırdı. Yüzünde rüyaya dalmış gibi bir ifade belirdi. Kadın yumuşadı. Bu adamda bir şey vardı, bu ağır, yavaş, utangaç adama her şeye rağmen ısınmıştı. Adam kur yapıyordu.

Gunder başka broşlara bakmak istemedi. Sadece daha fazla ortada kalmasına neden olacaktı. Bu yüzden en iyisi olan ilk broşu aldı ve paket yaptırdı.

Eve döndüğünde açmayı ve ona hayranlıkla bakmayı planladı. Geri dönerken, kahverengi parmakların paketi açışını hayal ederken arabanın direksiyonunda ritim tutuyordu. Siyah kâğıdın üstünde minnacık altın rengi benekler vardı. Kutunun etrafındaki kurdele kan kırmızısıydı. Yanındaki koltukta duruyordu. Belki yolculuk için bazı ilaçlar alması gerekecekti. Midesi için. Yabancı yiyecekler için, diye düşündü. Pilav ve baharat salçası. Zıkkım gibi acı. Ve Hindistan parası. Pasaportunun süresi var mıydı? Bir yığın işi olacaktı. Marie'yi arasa iyi olurdu.

Gunder'in yaşadığı köyün adı Elvestad'dı. Köyde iki bin üç yüz kırk yedi kişi yaşıyordu. 1970'lerde restore edilmiş, ortaçağdan kalma bir tahta kilise. Bir benzinci, bir okul, bir postane ve bir yol kenarı kafeteryası. Kafeterya bir kulübeyle büyütülmüş bir depo arası, çirkin bir melezdi; girişe giden dik merdivenler ve sütunlar üstünde duruyordu. İçeri girer girmez karşınıza hemen, hâlâ kullanılabilen bir Wurlitzer müzik dolabı çıkıyordu. Çatısındaki kırmızı ve beyaz renkteki tabelada EINAR'IN CAFESİ yazıyordu. Geceleri Einar, tabelanın ışıklarını yakardı.

Einar Sunde bu kafeteryayı on yedi yıldır işletiyordu. Bir karısı, çocukları vardı ve köyün tam dışındaki köşk gibi gösterişli villasından dolayı boğazına kadar borca batmıştı. Bira ruhsatı en azından ipotek ödemelerini karşılayabildiği manasına geliyordu. Sadece bu basit nedenden dolayı kafeteryada her zaman insanlar vardı. Köylüleri tanıyor ve mekânı demir bir yumrukla işletiyordu. Çoğu gencin hangi yılda doğduğunu oldukça çabuk öğrenip yaşları küçükken bira istediklerinde musluğunu kapatıyordu. Nikâhların ve toplantıların yapıldığı bir de köy evi vardı. Köylülerin çoğu çiftçiydi. Onlara ek olarak, şehirden kaçıp taşranın sakin hayatındaki romantik havayla eğlenen bir grup yeni gelen vardı. Hepsi bu kadardı. Deniz sadece yarım saat uzaktı ama tuzlu hava köye ulaşmıyordu. Etrafta soğan ve pırasa ya da ilkbahardaki yoğun gübre ve sonbahardaki elmaların tatlı kokusunu duyabilirdiniz. Einar başkentten gelmeydi ama geri dönmeyi hiç özlemiyor du. Kafeteryanın tek sahibiydi.

Kafeterya onun olduğu sürece tek bir kişi bile millerce alan içinde ona rakip olmaya cesaret edemeyecekti. İnsanlar onu tabut ile çıkarana kadar bu kafeteryayı işletecekti. Çünkü aşırı içmeyi ve kavgaları engellemeyi becermişti, herkes rahatça oraya gidebiliyordu. Kadınlar kahve ve pasta, çocuklar sosisli ve kola, gençler bira için. İçerisini uygun bir şekilde havalandırıyor, kül tablalarını boşaltıyor, yanan lambaları değiştiriyor ve içeriyi temiz tutuyordu. Eşi kırmızıbeyaz ekose masa örtülerini evdeki makinede yıkıyordu. Mekânın bir stili olmadığı doğrudu ama gerçekten ucuz sanat konusunda çizgiyi çekmişti. İçeride plastik çiçek yoktu. Son zamanlarda, bardakları elle yıkamamak için daha büyük bir bulaşık makinesi almıştı. Sağlık müfettişleri ne zaman isteseler mutfağını ziyaret edebilirdi, malzeme ve temizlik söz konusu olduğu sürece kullanıma uygundu.

İnsanlar köyde olanları günü gününe Einar'm Cafesi'nde takip ederlerdi. Kim kimi görmüştü, kim boşanma aşamasın daydı, hangi çiftçi her an çiftliğini satabilirdi. Köyün hizmetinde olan tek bir taksi vardı. Kaile Moe beyaz bir Mercedes kullanıyordu ve normal telefon ya da cepten aranabilirdi, her zaman ayık ve her zaman emre amadeydi. Eğer müsait değilse, size şehirden bir taksi bulabilirdi. Kaile Moe köyün taksi servisini işlettiği sürece başka bir plakaya ihtiyaç yoktu. Altmış yaşını geçmişti ve henüz herkesçe bilinmeyen ama sırada bekleyen birçok kişi vardı.

Einar Sunde haftada altı gün akşam 10.00'a kadar kafeteryadaydı. Cumartesi günleri gece yarısına kadar açıktı, Pazarları kafeterya kapalıydı. Sıkı çalışan, hızlı, kızıl saçlı ve ince, uzun kolları olan, sırık gibi bir adamdı. Kemerine küçük bir havlu takmıştı; lekелendiği anda değiştirilirdi. Onu gece hariç çok nadir gören karısı Lillian kendi hayatını yaşıyordu ve artık ortak hiçbir şeyleri yoktu. Tartışmaya bile tenezzül etmiyorlardı. Einar'ın daha iyi bir şeyi hayal edecek kadar zamanı yoktu, tamamen çalışmaya dalmıştı. 1.6 milyon kronluk köşk gibi gösterişli villasının kullanmaya hiç zamanı olmadığı bir saunası ve jimnastik salonu vardı.

Köyün bütün azıllıları ya da bir kısmı bu kafeteryada takılırdı. Çoğunlukla on sekizle otuz yaş arası genç erkeklerden oluşuyorlardı.

Einar'ın bira satma ruhsatı olduğu için uzaktaki kızlarla tanışmak için şehre hiç gitmiyorlardı. Evlerden kafeteryaya kadar yürüyebilirlerdi, köy bu kadardı. Şehre kadar pahalı taksiye para vereceklerine birkaç bira daha fazla içmeyi tercih ederlerdi. Bu yüzden yerli kızlarla evlenip burada kalmışlardı. Bununla beraber, o noktaya gelene kadar kızlar elden ele dolaşırdı. Bu birçok yazılmamış kuralıyla kendine has bir dayanışma yaratmıştı.

Yerel meclisteki büyük tartışmaların ardından Elvestad'ın bir alışveriş merkezi olmuş, bunun

sonucu olarak Gun wald'in tek katlı dükkânı, Shell benzin istasyonunun yanında çürümeye bırakılmıştı. A alışveriş merkezinin içinde cesur birinin açtığı iki şezlonglu bir dükkân, başka birinin açtığı bir çiçekçi ve küçük bir parfümeri vardı. Üst katlarda doktor ve diş doktorlarının ameliyathaneleriyle Anne'nin kuaförü bulunuyordu. Köyün gençlerinin hiçbiri oraya gitmezdi. Saçlarının şehirde kesilmesi gerekiyordu. Kulaklar, göbek halkaları ve burunlar hep şehirde delinirdi. Bununla beraber, daha yaşlılar sadık bir şekilde Gunwald'dan alışveriş ederlerdi. Tekerlekli pazar arabaları ve gri sırt çantalarıyla gelir, kıyma, akciğer, domuz sucuğu ve yumuşak, ekşi peynir alırlardı. Ole Gunwald iyi iş yapıyordu. İpoteklerini yıllar önce ödemişti.

Gunder asla kafeteryada takılmamıştı ama Einar onun kim olduğunu çok iyi biliyordu. Nadiren durur, çilekli dondurma alır, hava güzelse dışarıdaki plastik bir masada oturup yedi. Einar Gunder'in evinin köy merkezinden Randskog'a doğru yaklaşık dört kilometre uzakta olduğunu biliyordu. Bunun yanında, köydeki bütün çiftçiler makinelerini Gunder'den alırlardı. Şimdi kapıdan içeri giriyordu, ellerini çoktan iç ceplerine sokmuştu bile.

"Acaba," dedi sıkılgan ve onun Gunder olduğu düşünüldüğünde oldukça hızlı bir şekilde, "Buradan arabayla havaalanına gitmek ne kadar sürer?"

"Gardermoen Havaalanı mı?" dedi Einar. "Bence yarım saat. Eğer yurtdışına çıkacaksan bir saat önce orada olmalısın. Ve senin yerinde olsam, ne olur olmaz diye yarım saat önce yola çıkardım."

Üçgen bir kül tablasını ovmaya devam etti.

"Sabah uçuşu mu?" diye merakla sordu.

Gunder buzdolabından bir dondurma aldı. "10.15."

"O zaman erken kalkman gerekiyor."

Einar arkasını döndü ve işine devam etti. Ne arkadaşça davranıyor ne de gülümsüyordu; daha çok yanlış anlamış bir adam gibi görünüyordu ve Gunder'in bakışlarına karşılık veremiyordu. "Senin yerinde olsam 07.00'de yola çıkardım."

Gunder başıyla onayladı ve parasını ödedi. Einar'a sormayı SAS'daki kadına cahilliğini açığa vurmaya tercih ederdi. Einar Gunder'in kim olduğunu biliyordu ve onu utandırmak istemeyecekti. Diğer taraftan, bu gece köydeki herkes seyahatini öğrenmiş olacaktı.

"Uzağa mı gidiyorsun?" diye öylesine sordu Einar, başka bir kül tablasını silerek.

"Çok ama çok uzağa," dedi neşeli bir şekilde Gunder. Dondurmanın ambalajını yırttı ve çekip gitti. Eve kadar olan son birkaç kilometre boyunca onu yedi. Einar'a kafasına takacağı bir şey vermişti. Bu Gunder'in hoşuna gitti.

Marie çok heyecanlanmıştı. Hemen arabasına atlayıp gelmek istedi. Kocas ı Karsten iş seyahatindeydi ve Marie'nin canı sıkıldığından her şeyi duymak istedi. Gunder isteksizdi çünkü Marie zekiydi ve yaptığıının öğrenilmesi fikrinden hoşlanmamıştı. Ama onu durdurmak imkânsızdı. Bir saat sonra kapısmdaydı. Gunder etrafı toplamakla uğraşıyordu. Eğer eve yanında birini getirirse her yer pırıl pırıl olmalıydı.

Marie onlara kahve yaptı ve ocakta waffle pişirdi. Plastik kutularda creme fraîche ve reçel getirmişti. Gunder etkilenmişti. Birbirlerine çok yakındılar ama bunu asla kabul etmezlerdi. Onun Karsten'le mutlu olup olmadığını bilmiyordu ama ondan hiç bahsetmezdi; sanki hiç yokmuş gibi. Hiç

çocukları olmamıştı. Yine de çok çekiciydi. Aynı anneleri gibi esmer ve etkileyici. Ufak tefek ve tombul olmasına rağmen narin ve neşeliydi. Gunder onun kimi istese elde edebileceğine inanıyordu ama Karsten'e razı olmuştu. Marie masanın üstünde Bütün Ulusların İnsanlarını buldu ve kucığına koydu.

Kitapta Hintli kadının resminin olduğu sayfa kendiliğinden açıldı. Abisine baktı ve güldü.

"Şey... Şimdi niçin Hindistan'a gitmek istediğini biliyorum, Gunder. Ama bu eski bir kitap. Sanırım şimdi elli yaşlarındadır, büyük ihtimalle de kırıışıklar içinde ve çirkindir. Hintli kadınların otuzlu yaşlarına ellisinde gösterdiğini bilmiyor muydun? Onlar aniden yaşlanırlar. Güneşten dolayı. Belki de bu süreçten geçenleri kendin öğrenmen gerekiyor. Ondan sonra başına ne iş aldığını öğreneceksin."

O kadar neşeli güldü ki Gunder ona katılmak zorunda kaldı. Marie korkmuş olsa da o kırıışıkları umursamıyordu. Kırk sekiz yaşında olmasına rağmen Marie'nin tek bir kırıışığı bile yoktu. Gunder waffle'm üstüne creme fraîche koydu.

"Ben daha çok yiyecek ve kültürle ilgileniyorum," dedi. "Kültür. Müzik. Öyle şeylerle."

"Evet, sana inanıyorum," diye güldü Marie. "Bir dahaki sefere akşam yemeğine geldiğimde gözlerimin sulanması için bir güveç bekleyeceğim. Ve bütün duvarlarda ejderhalar olacak."

"Olmayacağını garanti edemem," diye gülümsedi Gunder. Sonra waffle'lanni yiyip kahvelerini içerlerken bir süre sessiz kaldılar.

"Arka cebinden sarkan cüzdanınla ortalarda dolaşma," dedi Marie, uzun bir aradan sonra. "Kendine şu küçük para kemerlerinden bir tane al. Hayır, alma, ben sana bir tane ödünç verebilirim. Oldukça sade ve kadınsı değil."

"Bir çantayla dolaşamam," dedi Gunder.

"Dolaşırsın, dolaşman gerekiyor. Öyle büyük bir şehir cepçilerle doludur. On iki milyon insanın yaşadığı bir şehirde senin gibi bir köylüyü gözünde canlandır."

"Ben bir köylü değilim," dedi Gunder, incinmişti.

"Tabii ki köylüsün," dedi Marie. "Bir köylü ancak senin gibi olur. Dahası, bu görünüyor da. Dışarı çıktığında öylesine gezinmiyorsun."

"Gezinemiyor muyum?" Afallamıştı.

"Sen uzun adımlarla sanki önemli bir toplantıya gidermiş gibi yürümeli ve düşünceli görünmelisin. Önemli bir seyahate çıkmış bir işadamısın ve en önemlisi, Bombay'ı avcunun içi gibi biliyorsun."

"Mumbai," diye onu düzeltti. "Mumbai'yi avcumun içi gibi."

"Kaldırımında yürürken insanların gözlerinin içine bak. Dik yürü, kararlı adımlar at ve para kemerinin görünmemesi için ceketinin düğmelerini ilikle."

"Orada ceket giyemem," dedi. "Yılın bu döneminde 40°C."

"Giymen gerekiyor," dedi Marie. "Güneşten korunmak için." Ağzının köşesindeki creme fraîche parçasını yaladı. "Yoksa kendine bir tunik alman gerekecek."

"Bir tunik mi?" diye kıkırdadı Gunder.

"Nerede kalacaksın?" diye devam etti kardeşi.

"Tabii ki bir otelde."

"Evet de nasıl bir otel?"

"İyi bir otel."

"Ama adı ne?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Gunder. "Oraya gittiğimde bulacağım."

Marie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir otelde rezervasyon yaptırmadın mı?"

"Ne diyeceğimi biliyorum," dedi, şimdi biraz gücenmişti. Marie'nin beyaz alnına ve boyadığı, ince kaşlarına çabucak göz attı.

"Söyle," dedi, kahvesini yudumlayarak. "Bana tam olarak ne diyeceğini söyle. Uçsuz bucaksız, karmaşık, cehennem gibi, insanlarla tıklım tıklım, kaotik havaalanından çıktın ve bir taksi durağı arıyorsun. Ardından yanına yabancı biri geldi, gömleğini tutup anlaşılmayan bir şeyler gevelerken valizine yapıştı ve baştan savma bir araca doğru yöneldi. Ve sen bitkin, ter içinde, şaşkınlıktan kendi ismini bile zor hatırlar durumdasın. Buna ek olarak da zaman farkı. Soğuk bir duş almak için yanıyorsun. Söyle bakalım ne diyeceksin, Gunder. Bu ufak tefek, esmer yabancıya."

Gunder dili tululmuş bir şekilde waffle'ini bıraktı. Marie şaka mı yapıyordu? Sonra kendini topladı ve kardeşinin gözünün içine bakıp dedi ki: "Beni düzgün bir otele götürebilir misiniz?"

Marie başıyla onayladı. "Çok iyi! Ama bundan önce. Bundan önce ne yapıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Gunder.

"Önce kaç para olduğunu öğreniyorsun! Önceden pazarlık yapmadan taksiye binme. Havaalanının içinde sor. Belki orada Lufthansa'nın danışması vardır, sana yardımcı olurlar."

Gunder başını iki yana salladı ve kardeşinin kıskandığını düşündü. Marie Hindistan'a hiç gitmemiştir. Sadece Crete ve Lanzarote gibi yerlerde bulunmuştı. Bütün Norveçlilerle İsveçliler oralara gider ve garsonlar "Hey, İsveçli kız," diye arkasından bağırdığında Marie bundan hoşlanmazdı. Ama Hindistan başka bir yerdi.

"Ya sıtma aşısı?" dedi Marie. "Yaptırman gerekmiyor mu?"

"Bilmiyorum," dedi.

"Doktoru araman lazım. Sıtma, tüberküloz ya da sarılık gibi bir şeye tutulup geri gelme. Ve musluk suyu içme. Meyve suyu içme ve meyve yeme. Etlerin iyice pişmiş olmasına dikkat et. Dondurmadan da uzak dur. Dondurmayı çok seviyorsun, bunu biliyorum ama Hindistan'da dondurma yeme."

"İçki içmeme izin var mı?" dedi enerjik bir şekilde.

"Sanırım var. Ama Tanrı aşkına, çok sarhoş olma. Sonra başın büyük belaya girer."

"Ben asla sarhoş olmam," dedi Gunder. "On beş yıldır sarhoş olmadım."

"Biliyorum. Ayrıca beni arayacaksın, tamam mı? Sapasağlam gittiğini bilmem lazım. Gelen mektuplarına bakabilirim. Ve çiçeklerine su verebilirim. Sanırım bu iki hafta boyunca çimenliğin bir iki kez kesilmesi lazım. Kasanı bize getirebilirsin, değil mi? O zaman buradaki insanları ayartmaz."

Arabamı havaalanında mı park edeceksin? Sanırım sana çok pahalıya patlar."

"Emin değilim," dedi.

"Emin değil misin? Önceden uzun süreli park yeri rezervasyonu yapman lazım," dedi ona. "Yarın telefon etmelisin. Gardermoen'e gidip öyle istediğin yere park edemezsin."

"Evet, edebileceğimi sanmıyorum," dedi Gunder. Kardeşinin gelmiş olması güzel bir şeydi. Bütün bu susturucu eleştiriler karşısında başı oldukça dönmüştü ve kararlı bir şekilde bir şişe konyak almaya gitti. Evet, Tanrı adına, bir içkiyi hak etmişti.

Marie ağzını silerken güliimsüyordu. "Bu çok heyecan verici, Gunder. Geri döndüğünde bize anlatacaklarını bir düşün. Kameranda film var mı? İptal sigortası yaptırdın mı? Hatırlaman gereken şeylerin hepsinin listesini çıkardın mı?"

"Hayır," dedi, konyağını yudumlayarak. "Bunu benim için yapar mısın, Marie?"

Marie yumuşadı ve hızla kalem kâğıt aramaya gitti. Gunder ağzında konyağın tadını çıkarırken, Marie bir "Yapılacaklar" listesi hazırladı. Gizlice kardeşini seyrediyordu. Kalemin arkasını emip odaklanmak için hafifçe dişlerine vurdu. Marie olduğu için şanslıydı. Aralarında çözülmemiş hiçbir şey yoktu.

Her ne olursa olsun, Marie her zaman yanındaydı.

Bölüm 2

Gunder uçakta otururken şöyle görünüyordu: Bir öğrenci gibi sırtı dimdikti. Üstünde kısa kollu bir Dressmann gömlek, lacivert spor ceket ve haki renk bir pantolon vardı. Yaşamı boyunca pek fazla uçak yolculuğu yapmamıştı ve etrafındaki her şeyden çok etkilenmişti. Üstteki bagaj yerinde siyah bir çantası vardı ve fermuarı kapalı iç gözündeki küçük bir kutuda süslemeli broşu duruyordu. Cüzdanında Hint rublesi, Alman markı ve pound vardı. Gözlerini kapattı. Uçak kalkarken oluşan şiddetli basınçtan hoşlanmadı.

"Benim adım Gunder," dedi kendi kendine İngilizce. "Nasılsınız?"

Yanındaki adam ona baktı.

"Ruhun Gardermoen'de kalıyor. Bunu bilmek güzel bir şey, ne dersiniz?"

Gunder bunu anlamadı.

"Bugünkü kadar hızlı yolculuk yaparken ruh geride kalır. Havaalanında bir yerde. Büyük ihtimalle bir pub'da, bir bardağın dibinde. Ben binmeden önce viski içtim."

Gunder sabah sabah viski içmeyi hayal etmeye çalıştı. Beceremedi. Kendine bir fincan kahve almış ve uzun barda oturup aceleyle gelip geçenleri izlemişti. Sonra yeni sandaletleriyle etrafta sessizce dolaşıp çevreye göz atmıştı. Ruhu ceketinin altındaydı, bundan tamamen emindi.

"Viski yerine kahve içmeliydiniz," dedi sade bir şekilde.

Adam Gunder'e baktı ve güldü. Sonra, "Ne satıyorsun?" dedi.

"0 kadar belli mi?"

"Evet."

"Ben tarım makineleri satarım."

"Frankfurt'taki ticaret fuarına mı gidiyorsun?"

"Hayır, hayır. Bu kez turistim."

"Tatilde Frankfurt'a kim gider ki?" diye merak etti adam.

"Ben daha da uzağa gidiyorum," dedi mutlu bir şekilde Gunder. "Ta Mumbai'ye kadar."

"Orası da neresi?"

"Hindistan. Eski Bombay, tabii ki bu senin için bir şey ifade ediyorsa." Gunder anlamlı bir şekilde gülümsedi. "Orası 1995'ten sonra Mumbai adını aldı."

Adam geçen hostese işaret edip buzlu viski istedi. Gunder portakal suyu istedi, arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Konuşmak istemiyordu. Düşünmesi gereken çok şey vardı. Norveç hakkında neler söylemeliydi? Elvestad hakkında. Norveçliler neye benzerdi? Onlar neye benziyordu? Yiyecekler hakkında söylenecek ne vardı? Köfteler. Balıklı börek ve kahverengi peynir. Buz pateni. Çok soğuk. Bazen 40°C'nin altında. Norveç petrolü. Meyve suyu geldi ve yavaşça içti. Bir buz parçasını emmeye başladı. Plastik bardağı buruşturup önündeki koltuğun arkasındaki küçük fileye soktu. Dışarıda bulutlar pamuk helva gibi süzülüyorlardı. Belki de bu Hindistan gezisinde kendine bir eş bulamayacaktı. Kendi memleketinde bulamazken yabancı bir ülkede nasıl olur da bulabilirdi ki? Ama bir şeyler olmak üzereydi. Yeni bir şeye doğru yol almaktaydı. Bildiği kadarıyla Elves tad'daki hiç kimse Hindistan'a gitmemişti. Gunder Jomann. Çok gezmiş bir adam. Kamerasındaki pilleri kontrol etmediğini hatırladı. Ama tabii ki havaalanında pil satarlardı. Ne de olsa başka bir gezegene gitmiyordu. Hintli kadınların isimleri nasıldı? Eğer telaffuzu çok zor biriyle tanışırsa sevimli bir lakap bulabilirdi. Indira, diye hatırladı. Gandhi. Bu hiç de zor değildi. Elvira'ya benziyordu. Bütün her yerdeki insanların birçok ortak noktası var, diye kendi kendini ikna etti. En sonunda uyuyakaldı. Kadın anında rüyasında belirdi. Siyah gözleri parıl parıl parlıyordu.

Marie her gün Gunder'in evine gitti. Kapıları ve pencereleri kontrol etti. Mektuplarını alıp mutfak masasının üstüne koydu. Saksılardaki bütün bitkilerin toprağını parmağını sokarak kontrol etti.

Düzenli olarak birkaç dakikayı onun için endişelenerek geçirdi. Gunder bir çocuk gibi herkese güvenirdi ve şimdi oradaki on iki milyon insanın arasında azmış bir şekilde dolanıp duruyordu. Onun bilmediği bir dili konuşuyorlardı. Şu da var ki, o güvenilirli. Ne atılgandı, ne de kendini kaptırmaya eğilimliydi. Duvarı, annesi ile o daha beş yaşındayken çekilmiş tombul yanaklı fotoğrafı vardı. Ona baktı. Gunder'in üniformalı bir askerlik resmi. Bir tane de annesiyle babası evin önünde dururlarken. Bir açık artırmada satın aldığı berbat kış manzarası tablosu da vardı. Mobilyalara baktı. Sağlam ve güvenilir. Temiz pencereler. Eğer kendine bir eş bulursa, diye düşündü Marie, Gunder ona bir prensesmiş gibi davranacaktı. Ama yavaş yavaş yaşlanmaya başlamıştı. Hâlâ çekici bir adam olmasına rağmen, sarkmaya başlamıştı. Midesi.

Gıdığı Saçları yavaş yavaş dökülüyordu. Elleri babasınıninki ler gibi büyük ve kabaydı. Ondan çok iyi bir baba olabilirdi. Marie üzüldü. Belki de tek başına yaşlanacaktı. Hindistan'da ne yapıyordu? Kendine bir eş bulmaya mı çalışıyordu? Aklından bu fikir geçti. Millet ne diyecekti? İş ona kalırsa o hiçbir şey demeden arkadaşça yaklaşacaktı. Ama ya diğerleri, Marie kadar onu sevmeyenler? Gunder

gerçekten ne yaptığını biliyor muydu? Muhtemelen. Ta Hindistan'dan gelen telefondaki sesi tıslarcasına ve çıtırtilıydı. Heyecanlıydı. Ben geldim, Marie. Sıcaklık bir duvar gibi. Daha uçağın merdivenlerinden inmeden sırtım sırılsıklam oldu. Bir otel buldum. Her yerde İngilizce konuşuyorlar. Garson kızlarla hiç sorun yok. "Tavuk" dedim ve daha önce hiç benzerini görmediğim bir tavuk getirdi. Hindistan'da yemeden tavuk yedim diyemezsin, demişti hevesle. Ve de ucuz. Ertesi gün tekrar geldiğimde, garson kadın masaya geldi ve tekrar tavuk isteyip istemediğimi sordu. Artık her gün burada yiyorum. Her seferinde farklı bir sos var: Kırmızı, sarı ya da yeşil. Bu yeri bulduktan sonra artık başka bir yer aramama gerek yok. Adı Tandel'in Tando orisi. Servis çok güzel.

Garson kadın, diye düşündü Marie kabullenmiş bir gülümsemeyle. Büyük ihtimalle o kadın ilk tanıştığı kişi ve her şeyden önemlisi ona iyi davranmış. Bu büyük ihtimalle Gunder için yeterliydi.

Artık Tandel'in Tandoorisi'nde iki hafta oturacak ve başka bir şey görmeyi beceremeyecekti. Marie ona burada her şeyin yolunda olduğunu söylemişti. Ama Gunder Çin güllerinden birinde yeşil sinek olduğundan haberdar mıydı? Gunder'in sesinde anlık bir tedirginlik oldu. Sonra kendini toparladı. "Bodrumda bir böcek ilacı var. Ben eve dönene kadar yaşayacak ya da ölecek. Bu kadar basit."

Marie iç çekti. Abisinin bitkilerden bu kadar sıradan bah ra evraklarına dönüp başka bir şey söylememişti. Marie o anda Gunder'in ondan hoşlanmadığını anlamıştı. Bununla beraber, Gunder köyün taksi şoförü hakkında yıllarca konuşabilirdi. Kaile Moe postayla araba cilasını almış, diyebilirdi.

İki küçük kutu için altı yüz kron. Bu adam inanılmaz biri. Sanırım arabası yarım milyon kilometre yapmış. Ama asla bilemezsin. Sanırım geceleri uykusunda şarkı söylüyor. Gunder gülerdi ve Marie bundan onun Kalle'den hoşlandığını anlardı. Ve tek katlı dükkândaki Ole Gunwald. Migren ağrıları çekiyordu. Zavallı Gunwald. Bunları düşünürken Linda'nın kahkahasını bir kez daha duydu ve Einar'ın kızlara acele bir şekilde baktığını gördü. En azından orada durmuş müzik kutusunu parlatırken bakacağı bir şeyleri vardı.

"Demek Jomann koca dünyada maceralara yelken açtı?" dedi Einar, aniden. Marie başıyla onayladı.

"Hindistan'a. Tatile."

"Hindistan'a mı? Aman Tanrım. Ah, şey, eğer bir Hintli eşle geri dönerse kıskançlıktan delireceğim," diye güldü. Marie de güldü. Onun gibi düşünen başkaları da mı vardı? Marie kafeteryadan ayrıldı ve arabasını saatte ortalama altmış sekiz kilometre hızla evine sürdü. Ön panoda kırmızı bir ışık yandı. Karsten'e söylemeyi unutmamalıydı.

Gunder terliyordu ama önemli değildi. Gömleği ıslak olmasına rağmen umurunda değildi. Masada kımıldamadan oturdu ve Hintli kadına baktı. Çok çevik ve hafifti. Aynı zamanda da çok güzel bir şekilde gülümsüyordu. Belinde onunki gibi bozuklukları tuttuğu bir para çantası vardı. Çiçekli bir elbise giymişti ve kulaklarında altın küpeler vardı. Uzun ma visiyah saçları örölüp başının arkasında toplanmıştı. Gunder orada oturup ne kadar uzun olduklarını merak etti. Belki po poşuna kadar iniyordu. Kadın ondan daha gençti. Belki kırk. Yüzünde güneşin izleri vardı. Gülümsediğinde dişleri gözüküyordu. Belirgin bir şekilde dişlekti. Boşuna gülümsemesini bastırmaya çalışmıştı ama vazgeçmişti. Gülümsemekten kendini alamıyordu. Ağzını kapattığında hoş, diye düşündü Gunder. Dişleri yapılabilir. Tarçınlı ve şekerli, tuhaf kahvesini içerken onu izledi. Onun bunu fark ettiğini ve

hatta hoşlandığını hissetti. Altı gündür hep bu lokantada yemek yiyordu. Her seferinde ona bu kadın hizmet ediyordu.

Ona bir şey söylemek istemişti ama bir pot kıracağından korkuyordu. Belki de yabancılarla konuşmasına izin verilmiyordu. Bu ülkenin âdetlerini bilmiyordu ve bu onu engelliyordu. Bir akşam kapanana kadar orada kalabilir ve sonra onu takip edebilirdi. Hayır, hayır, tabii ki öyle yapamazdı! Elini kaldırdı. Kadın garson hemen geldi.

"Bir kahve daha," dedi sinirli bir şekilde Gunder. Bir şeyleri toparlamaya çalışıyordu. Gerginlik yüzünün ciddi görünmesine neden oldu ve kadın bunu fark etti. Tek bir kelime bile etmeden başıyla onayladı ve çabucak kahveyi getirdi.

"Kahve çok güzel," dedi Gunder ve orada kalıp gitmesin diye bakışlarını ona kilitledi.

"Benim adım Gunder," dedi en sonunda. "Norveçliyim."

Kadın ona muhteşem bir gülücük attı. Kocaman dişleri göründü.

"Ah! Norveç'ten demek. Buz ve kar," diye güldü.

O da güldü ve kadının bir kocası ve büyük ihtimalle birden fazla çocuğu olduğunu düşündü. Ve yardıma ihtiyacı olan yaşlı annesiyle babası. Kadının aklından asla onu bir yere kadar takip etmek geçmeyecekti. Gunder üzüldü ama kadın masasından ayrılmadı.

"Şehri gördün mü?" dedi.

Utanmış bir şekilde gözlerini masaya dikti. Günlerdir amaçsızca dolaşıp insanları izlemişti. Her yer çok kalabalıktı. Sokakta uyuyanlar, sokakta yemek yiyenler, kaldırımlarda mallarını satanlar. Sokaklar trafik hariç pazaryeri, oyun bahçesi, buluşma yeri, her işi görüyordu. İlgi çekici yerleri ziyaret etmemişti. Sadece o kadını arayıp durmuştu.

"Hayır," diye itiraf etti. "Sadece insanları. Çok güzel insanlar," diye ekledi.

Sonra kadın kızardı ve yere baktı. Gunder'e kadın sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi geldi. Garson kadın masada biraz daha sallandı. Gunder cesaretlendi. Zamanı azaldığından ve bunun neticesinde doğan aciliyetten dolayı zorlanıyordu; aynı zamanda da memleketinden çok uzaktaydı. Aşırı sıcak, düşsellik duygusu. Ve asıl amacı. Onun siyah gözlerine baktı ve dedi ki: "Bir eş bulmaya geldim."

Garson kadın gülmedi. Sadece, sanki her şeyi anlamış gibi yavaşça başıyla onayladı. Sürekli buraya gelişini. Hep aynı yere.

Ona. Gunder'in bakışlarını hissetti ve işten çıktıktan sonra şu dağ gibi mavi gözlü adam diye onu düşündü. Onu saran sakinlik. Ağırbaşlılık. Çok çekici ve çok farklı. Onun ne istediğini merak etti. Bir turist olduğu ortadaydı ama başka bir şey daha vardı.

"Sana şehri gezdireyim mi?" dedi dikkatli bir şekilde. Şimdi gülümsemiyordu ve dişlekliği görünmüyordu.

"Evet. Lütfen! Burada beklerim," dedi, masanın üstüne vurarak. "Sen çalış. Ben burada beklerim."

Kadın başıyla onayladı ama biraz daha kaldı. İçerisi çok sakindi. Diğer masalardan sadece alçak bir mırıltı geliyordu.

"Mira nam Poona he," dedi.

"Ne?" dedi Gunder.

"Poona. Benim adım Poona Bai."

Kadın elini uzattı.

"Gunder," dedi. "Gunder Jomann."

"Bollywood'a hoş geldin," diye güldü.

Gunder onun ne demek istediğini anlamadı ama kendi kalbinin yumuşak bir şekilde umutla attığını duydu. Sonra eğilerek ona selam verdi ve kadın en sonunda kendini toplayarak mutfakta gözden kayboldu.

O akşam Marie'yi telefonla aradı. Sesi heyecanlıydı.

"Bu şehre Bollywood dendiğini biliyor muydun?" diye güldü telefonun diğer ucundan; Marie neredeye onun ne kadar ateşli olduğunu duyabiliyordu. "Onlar dünyanın en büyük film yapımcıları. Bu arada, biraz Hintçe öğrendim. Tan je vad, teşekkür ederim demek. Marie, Hindistan'da bir milyardan fazla insan yaşadığını hayal edebiliyor musun?"

"Evet," dedi. "Yakında bu gezegende o kadar kalabalık olacağız ki birbirimizi yiyeceğiz."

Gunder hattın diğer ucunda kıkırdadı.

"Karşılaştığın biri var mı?" diye sordu Marie, inanılmaz derecede merak içinde.

Tabii ki insanlarla karşılaşmışü, Marie nasıl olur da tersini düşünebilirdi ki, bir milyar insan, insanlara çarpmadan sokaklarda yürüyemezsiniz ki. "Otelde havalandırma sistemi var," diye devam etti. "Kapıdan dışarı çıktığımda sıcak tokat gibi çarpıyor. En kötü an o an."

"Midene dikkat ediyor musun?" diye sordu.

Ah, evet, midesine dikkat ediyordu, ilaçlarını alıyordu ve iyiydi ama bu sıcak her şeyin ağır çekim yapılacağı manasına geliyordu.

Marie Mumbai sokaklarından ağır çekim yürüyen yavaş Gunder'i gözünde canlandırdı.

"Sanırım geri dönmeyi dört gözle bekliyorsun?" dedi, çünkü duymak istediği şey buydu. Yavaş kardeşinin aniden bir seyyaha dönüşmesinden ve sesinin kendini beğenmiş tonundan hoşlanmamıştı.

"Eve dönmek harika olacak," diye onu temin etti Gunder. "Ve sana bir hediye aldım. Hindistan'a ait gerçek bir şey."

"Neymiş?" diye bilmek istedi.

"Hayır, hayır. Gizli."

"Bugün çimenlerini kestim. Çok yosun var. Bunu biliyor muydun?"

Gunder güldü. "Onlardan kurtulacağız," dedi. "Çimenliğimizde yosun olamaz."

Biz mi? Sesinde tuhaf bir mutluluk vardı. Marie abisini tanımakta zorluk çekiyordu. Telefona sıkı sıkı yapıştı ve onun geri gelmesini istedi. Bu kadar uzaktayken ona göz kulak olamazdı.

"Burası da sıcak," dedi vurgulayarak. "Nesbyen'de dün 29°C'ydi."

"Demek 29°C? Burası 42°C, Marie. Dün daha da sıcaktı. Hintlilere buna alışık olup olmadıklarını sordum ne de olsa yıllardır burada yaşıyorlardı hayır dediler, onlar için de en az bizim kadar kötüymüş. Tuhaf, değil mi?"

"Evet. Eğer burada bizim eksi 29°C'ye gelirlerse büyük ihtimalle buza dönüşeceklerdir," dedi sabırsızca.

"Sanmıyorum," dedi ona Gunder. "Hintliler çok çalışıyorlar ve bu mutlaka onları sıcak tutacaktır. Bu kadar basit. Ama iyi ki ben tatildeyim. Sokaklarda kollarımı uzatarak dolaşıyorum."

"Kollarını uzatarak mı?"

"Vücuduma değmelerine tahammül edemiyorum," dedi. "Parmaklarımı da açmam gerekiyor. Ama otelde havalandırma var," diye tekrar etti. "Söylemiştin," dedi.

Sonra ikisi de sustu. Marie çekilmez abisinden dolayı iç çekti.

"Şimdi gitmem gerekiyor," dedi Gunder. "Birisiyle buluşacağım." "Ya?"

"Akşam yemeğine gideceğiz. Bir iki gün içinde tekrar ararım."

Marie onun telefonu kapatma tıkırtısını duydu. Zihninde abisini canlandırdı, parmakları açık, kollarını uzatarak planör gibi dolaşıyordu. Pırıl pırıl güneşin sıcaklığında. Niçin bu kadar mutlu olduğunu anlayamadı.

Bölüm 3

Gunder ve Poona 4 Ağustos'ta saat tam 12.00'de evlendiler. Poona'nın söylediğine göre Şehir Adliyesi'nde. Gunder gerekli evrakları elde etmiş ve Norveç Dışişleri Bürosu Norveç'te bekâr olduğunu onaylayan bir faks göndermişti. Tören basit ama oldukça ciddiydi.

Gunder bir asker gibi doğrulup doğru yerde cevap verdiğini umarak dinledi. Poona ıslıl ıslıldı. Saç örgüsü kocaman bir çubuk kraker gibi ensesine dolanmıştı. Dişlerini saklamaya bile kalkmadı ve olan her şeye neşeyle gülümsedi. Gunder'in İngilizcesi daha da geliyordu. İşaret ve gülümsemelerin yardımıyla kısa cümleler halinde sohbet ediyor ve birbirlerini çok iyi anlıyorlardı. Çoğunlukla Gunder bir cümlenin daha ya rısmdayken Poona aynı onun hayal ettiği gibi cümleyi tamamlıyordu. Bu çok kolaydı. Ona Norveç vatandaşlığını açıklamış ü. Birkaç yıl alabilirdi. Norveçli olmak hemen olmuyor, diye düşündü. Törenden sonra karı koca olarak sokaklarda dolaşmışlardı. Poona'nın ayağında altın rengi sandaletler vardı ve boynunda güzel bir süslü broşu olan turkuvaz bir sarı giyiyordu. Gunder'in üstünde yeni bir beyaz gömlek, siyah bir pantolon ve ayağında da yeni boyanmış ayakkabılar vardı. Kolunu Poona'nın beline dolamıştı. Kadın Gunder'in geniş yüzüne ve güçlü boynuna bakıyordu. Güçlü kuvvetli, sağlam bir adam olmasına rağmen alçakgönüllüydü. Bazen yüzü kızarsa da kendine has bir güveni vardı ve etrafındaki bu kadar insandan hiç etkilenmiyordu. Gözleri sadece ondaydı. Poona onun kulaklarına kadar sırtışını ve basırdığı neşesini gördü. Bu adamın kendi kontrolü altında olan bir dünyası olduğunu düşündü. Ve bunun ne kadar iyi olduğunu.

Onun zengin olup olmadığını merak etmiyordu. Gunder ona söylemişti: "Ben zengin değilim. Ama

bir evim ve bir işim var. Güzel bir bahçem. Güzel bir arabam. Ve nazik bir kız kardeşim. Senin kendini rahat hissetmeni sağlayacaktır. Biz küçük bir köyün yanında yaşıyoruz. Orası oldukça sakin, pek trafik yok. Tek bir kişiye bile rastlamadan yolda tek başına yürüyebilirsin."

Bu durum Poona'ya tuhaf geliyordu. İnsanların olmadığı böyle büyük bir sessizlik. O sadece şehrin kalabalığını biliyordu. Sessizliği sadece fotoğraflarda görmüştü.

"Ben çalışmayı tercih ederim," dedi sertçe Poona.

"Tabii ki çalışabilirsin. Ama o zaman şehre gitmen gerekebilir. Elvestad'da hiçbir şey yok. Eğer şehirde iş bulursan, o zaman ben seni arabayla götürebilirim."

"Ben çok çalışkanım," diye devam etti. "Kolay yorulmam. İriyari değilim ama güçlüyüm. Bana bakman gerekmiyor."

"Hayır, hayır," dedi ardından Gunder. "Bir iş bulman güzel bir şey. O zaman Norveççe'yi çabuk öğrenirsin. Çok güzel olacak, Poona, sana söz veriyorum. Norveçliler çok sıcaktır. Belki biraz utangaç ve çok gururludurlar ama sıcaktırlar."

Poona'nın tek akrabası Yeni Delhi'de yaşayan abisiydi. Ona mektup yazıp evliliğini söylemek istemişti. Ek olarak da Norveç'e gitmeden önce bu Hindistan şehrindeki ufak tefek işlerini halletmesi gerekiyordu. Yaklaşık iki haftaya ihtiyacı vardı. Gunder onun biletini aldı. Ona aktarmaları ve Garder moen Havaalanı'nı açıkladı. Hiçbir konuda sıkışmasın diye ona para verdi. Düzgün harf ve rakamlarla adresiyle telefon numarasını yazdı.

"Bunu söylediğinde ağabeyin üzülür mü?" diye tedirgin bir şekilde sordu.

"Hayır, hayır," dedi Poona, kendinden emin bir şekilde. "Biz birbirimizi pek görmeyiz. Shiraz'm kendine ait bir yaşantısı var. Bir eş ve dört çocuk. Ben yemek pişirmeyi severim," dedi. "Norveç'e geldiğimde sana ve kardeşine körili tavuk yapacağım."

"Ben de Norveç usulü kuzu yahnisi yapacağım," dedi ona mutlu bir şekilde Gunder. "Koyun etli lahana."

"Baharatlı mı?" dedi Poona.

"Norveç'te baharatlı yemeklerimiz yok. Yanında bol miktarda baharat getir, Poona. Marie ve Karsten'i biraz terleteceğiz."

Poona bunu bir süre düşündü. "Kız kardeşin benimle tanıştığında ne diyecek?"

"Mutlu olacak," dedi Gunder. "Başlangıçta biraz dehşete düşecek ama sonra mutlu olacak. Benim tek başıma yaşamamdan hoşlanmıyor. Bana her zaman biraz seyahat etmemi söyler. Şimdi yanımda koca dünyayı getiriyorum." Gunder güldü ve ona sıkıca sarıldı. Eliyle Poona'nın ensesindeki örgüye dokunmadan edemiyordu. Sert, sıkı ve ipek gibi parlaktı. Tokayı çıkardığında saçları açılıp hayal edilemeyecek kadar gür bir şekilde döküldü. Elvestad'da kaç kadının böyle saçı vardı? Hiç! Poona saçlarını sadece akşamları açıyordu. Sadece onun için. Geceleri gözleri karanlıkta bembeyaz parlıyordu. Gunder'in iri vücuduna ince kollarıyla narince sarılıyordu. Gunder iri, tedirgin elleriyle onun sırtını yumuşak bir şekilde okşuyordu. Poona mutluydu. Mavi gözlü, uzun boylu ve yakışıklı bu yabancı onu lokantanın sıcak mutfağından almıştı; onu bu yanan şehirden, insan denizi ve kalabalıktan, koridorda ortak tuvaleti olan minnacık bir odadan uzaklara götürecekti. Gunder'in duvarlarında kuğuları ve küveti olan kendi banyosu vardı. Kadın buna inanmakta güçlük çekiyordu. Birbirlerine

baktıkları ilk andan itibaren aynı yolda gideceklerini ikisi de anlamıştı. Gunder ilk kez bu narin bedeni tuttuğunda, büyük gözlerinin ıslanıp sonra tekrar kapanmadan önce buğulanacağını ve kadının onun geniş göğsünde rahatlayacağını biliyorlardı. İlk gecelerinde tek bir kelime bile konuşulmadı, duyulan tek ses kalplerinin atışıydı. Gunder'inkiler sert ve ağır, onunkiler hafif ve hızlıydı. Hiç de korkmamışlardı, henüz. Poona işini bırakacak ve yaşadığı minik odasından çıkacaktı. Gunder memlekete dönüp evi ve bahçeyi hazırlayacaktı. Oteldekiler bir fotoğraf çekmek için onlara yardımcı oldular. Yeni başladıkları beraberlikten uzak bir resmiliğe yan yana durdular. Poona turkuvaz sarisini, Gunder kar beyazı gömleğini giyiyordu. İki tane bastırdı ve Poona birini onlara verdi.

İşinden dolayı Poona onunla uçağa gelemeydi. Otelin önündeki kaldırımda ayrıldılar ve Gunder bir anlık utangaçlığını unutup ona sıkıca, aşırı bir şekilde sarıldı. Tam o anda gömleğinin altında bir yara açıldı. Çünkü en sonunda onu bulmuştu ve şimdi çok uzaklara gitmesi gerekiyordu.

Poona'nın başına gelebilecek her şeyden dolayı endişelendi. Poona parmağını kaldırıp onun burnunu okşadı. Sonra da gitti. İnce, uzun, esmer bacaklar köşede gözden kayboldu. Daha sonra Gunder elinde fotoğrafla uçaktaki koltuğunda oturuyordu. Göğsünde kalbinin büyüdüğünü hissetti, her zamankinden daha çok kan pompalıyordu. Alev alev yanıyordu. Poona onun her tarafına dokunmuştu. Pamuk çubuk dışında hiçbir şey sokmadığı kulağının içine bile. Onu düşündükçe parmaklarının, dudaklarının titrediğini hissetti. Sanki içindeki her şey nabız gibi atıyor ve herkes bunu görebiliyordu. Gunder âşıkı. Âşık bir adam. Aşkından neredeyse yanıyordu. Diğer yolculara baktı ama sadece Poona'yı görebildi. Nasıl olur da yaşamını bu kadar uzak geçirebilmişti? Elli yılını kendine ve nadir durumlarda da kız kardeşine bakarak boş boş geçirmişti. Hayatının geri kalanını Poona'yla yaşayacaktı. Her şeyi paylaşacaklardı. Eşi eğer yorulur ve bıkarsa dinlenecekti. Eğer memleketini özlerse tatilde oraya gidebilirdi ve o da onunla beraber gidebilirse güzel olurdu ama Poona tek başına gitmek isterse de gidebilirdi. O konuştuğunda dinleyecek ve asla sözünü kesmeyecekti. Onunla yaşaması gereken çok şey vardı. Poona'nın desteğe ve anlayışa ihtiyacı olacaktı, özellikle de ilk yılında. Şimdiden ona Noel'i, Noel ağacını, elfleri ve melekleri göstermeyi dört gözle bekliyordu. Ve baharda ilk filizlerin karın içinden çıkmaya çalışmalarını. Çünkü onun için bu tam bir mucize olacaktı. Bu yüzden Gunder için de. Şu andan itibaren her şey yeni ve harika olacaktı.

Marie fotoğrafa hayretler içinde göz attı. Sonra da abisinin gururlu yüzüne ve tekrar Hintli kadın Poona Bai Jomann'a baktı. Göğsündeki süslü broşla. Uzun bir süre dili tutuldu. Abisi Hindistan'da oldukça rahat bir şekilde bir eş bulmuştu. Bir tandoori lokantasına girmiş ve birkaç saat içinde onun kalbini kazanmıştı. Abisinin onun daha önce görmediği nasıl bir gizli silahı vardı? Sanki kadın Bombay'daki milyonlarca insanın içinde onu bekliyordu.

"Mumbai," diye ona hatırlattı Gunder. "Şey, şöyle oldu. O orada beni bekleyerek tek başına yaşıyordu. 20'sinde geliyor: Onu Gadenmoen'den alacağım. Bak. Evlilik Cüzdanı," dedi gururla.

"Sen onun için iyi bir avsın," dedi Marie. "Hindistan'da senin git>1 geliri olan çok fazla erkek olduğunu sanmıyorum."

"O benim zengin olduğumu bilmiyor," dedi Gunder.

"Saçma! Senin tuzun kuru," dedi acımasız bir şekilde Marie. "Bunu anlamış olmalı."

Gunder incinmiş bir şekilde ona baktı ama Marie bunu fark etmedi çünkü hâlâ fotoğrafa bakıyordu.

"Karsten kalp krizi geçirecek," dedi. "Dedikodulara hazır olman gerekiyor."

Bununla beraber, Marie duygulanmıştı da. Bir yenge! Buna asla inanamayacaktı.

"Dedikodular umurunda değil," dedi Gunder. Marie bunu zaten biliyordu. Abisi bu kadar mutluyken hiçbir şey onu in citemezdi.

"Onun yerleşmesine yardımcı olacaksın, değil mi?" diye kardeşine sordu. "Siz kadınların bir araya gelip kadınların yaptığı gibi konuşmanız gerekir. Beraber zaman zaman bir şeyler yapmalısınız. Onun nazik ve sevecen olduğunu göreceksin."

"Karsten'in ne diyeceğini merak ediyorum," dedi tekrar etti Marie, endişelenmiş görünüyordu.

"Bunu sonraya bırakmayacaksın, değil mi?" dedi Gunder.

"Bilmem," dedi ve omuz silkti. "Sanırım önce şoke olacak. Umarım insanlar ona karşı dostça davranırlar."

"Davranacaklar," dedi oldukça havalı bir şekilde Gunder. Niçin davranmasınlar ki?"

"Gençleri düşünüyorum. Onlar zalimdir."

"Gençler onu rahatsız etmez," dedi Gunder. "O otuz sekiz yaşında."

"Çok iyi. Ben bütün bu olan bitenlerden dolayı biraz afalladım. Ama oldukça güzel görünüyor. Ailesi ne dedi?"

"Ailesinden geriye kalan tek kişi Yeni Delhi'de yaşayan abisi. Yakın değiller."

"Ama buraya yerleşecek, değil mi? Bu buz gibi soğuk ülkeye?"

"Burası sadece kışları soğuk," dedi çabucak.

"Sıcakta yaşamak kolay değil. Burasının havası daha serin. Ona anlattım. Bizim burada hava daha kuru. Hindistan'daki hava o kadar nemli ki sokağa adım atar atmaz sıırıslıkam oluyorsun. Bir iş bulup çalışmak istiyor. Öğrenmeye yetenekli, bu yüzden hevesli. Garsonluk yapmayı tercih eder. Ona bir şey bulacağız."

Marie iç çekti. Gunder'in ona hediye aldığı güzel fildişin den yapılmış fil heykeli okşamaya koyuldu. Abisinin iyimserliği o kadar büyük ve güçlüydü ki bozmak içinden gelmedi. Ama şüpheleri vardı. Çoğunlukla, insanları çiftçi ve duygusuz gençlerden oluşan, dünyanın bu uzak ve minik köşesine gelen Hintli kadını düşünüyordu. Her evde etrafı küçük gören insanlar vardı. Gunder büyük ihtimalle bununla başa çıkabilirdi ama bu kadın kendi halkını özlemeden önce ne kadar dayanabilecekti?

Gunder nikâh resmini evdeki çalışma masasının üstündeki ilan tahtasına iğneledi. Karsten ve Marie'nin fotoğrafının çıkarması gerekti çünkü eşinin baş yeri alması gerekiyordu. Bu fotoğrafa ne zaman baksa içini güçlü bir duygu dolduruyordu sanki içinden bir kaynak fışkırıyordu. Bu benim karım, dedi kendi kendine. Gelin ve karımla tanışın. Adı Poona. Sonra hevesli bir şekilde işe koyuldu.

Çift kişilik yatak için yeni örtü. Dantelli yastık kılıfları. Yemek odası için yeni masa örtüsü. Banyo için dört yeni havlu.

Perdeleri çıkar yıkanıp ütülenmeleri gerekiyor. Marie ona yardım etti. Gümüşlerin parlatılması lazım anneleri ona oldukça çok gümüş takım bırakmıştı. Pencerelemin temizlenmesi lazımdı, Poona

güllerin ve şakayıkların olduğu güzel bahçesine bakabilmesi için pırıl pırıl olmalıydılar. Kuş yemliğin deki suyun tazelenmesi lazımdı. Kanalı olmadığı için bir kovayla boşalttı. Sonra sabunlu suyla yıkadı ve tekrar doldurdu. Çalı çırpıyı topladı, yabancı otları yoldu ve çakıllı garaj yolunu tırmıkla düzeltti. Sürekli olarak Poona'nın sesini duyuyor ve havada kokusunu alıyordu. Gece yattığında onun yüzünü gördü. Burnuna parmağıyla narince dokunuşunu hatırladı.

İşte herkes merakla gezisini anlatmasını bekliyordu. Bronzlaşmıştı, neşeliydi ve onlara duymak istedikleri şeyleri anlattı ama Poona'dan bahsetmedi. Onu bir süre daha kendinde saklamak istedi.

Çok yakında bunu duyacaklardı, çok yakında fısıldaşmalarına başlayacaklardı.

"Oldukça güneşte kalmışsın," dedi Bjornsson ve onaylar casına başını salladı.

Gunder'in kel kafası kırmızı bir ampul gibi parıldıyordu.

"Bir an bile güneşte kalmadım," dedi Gunder. "Orada güneşin altında oturamazsın. Ben sadece gölgede duruyordum."

"Aman Tanrım," dedi Bjornsson.

Yine de iş arkadaşları gizlice bir şeyler döndüğünden şüphelendiler. Her zamankinden daha çok telefon etti. Sürekli boş büroya gitti ve kapıda belireni eliyle işaret ederek uzaklaştırdı. Öğle yemeklerinde sık sık alışverişe gitti. Çin dükkânının, mobilya mağazasının, yatak örtüsü ve kumaş satan dükkânın torbalarını fark ettiler.

Poona ödemeli aradı. Abisi bu evlilikten memnun olmamıştı ama fazla da umurunda değildi. "O sadece kıskanıyor," dedi. "Bildiğin gibi çok ama çok zavallı."

"Her şey oturduğunda onu Norveç'e davet edeceğiz. Ne kadar güzel yaşadığını göreceksin. Biletini ben alacağım."

"Bunu yapman gerekmiyor," dedi Poona. "Bu kadar aksilik ederek bunu hak etmiyor."

"Eninde sonunda yatışacak. Fotoğraflar çekeceğiz ve ona yollayacağız. Senin evin önündeki fotoğraflarını. Mutfaktaki. Böylece hiçbir eksiğinin olmadığını görebilecek."

20 Ağustos yaklaşıyordu. Marie ona telefon edip Kars ten'in iş seyahatine Hamburg'a gideceğini ve Poona'nın geldiği tarihte orada olmayacağını söyledi. "Büyük ihtimalle ikiniz ilk gün beraber olmak istersiniz," dedi. "Hemen damlamak istemem. Neden 21'inde akşam yemeğine gelmiyorsunuz? Geyik eti yapacağım. Ve 24'ü Karsten'in doğum günü. Böylece Poona onunla tanışır. Karsten'in biraz çaba sarf edip bir kereliğine sosyal olması gerekecek."

"Sosyal değil mi?" dedi Gunder, beklenmedik bir şekilde.

"Onu bilirsin," dedi Marie.

"Acelemiz yok," dedi Gunder. "Poona'nın zamana ihtiyacı olacak. Tamamen yeni bir şey için her şeyini geride bıraktı."

"Ben gidip yarın için çiçek alacağım. Anahtarın hâlâ bende," dedi mutlu bir şekilde Marie. "Karsten ve benden bir kartla beraber onları oturma odasına koyacağım. O zaman içtenlikle karşılandığını hissedecektir. Ne zaman gidiyorsun?"

"Zamanım çok," dedi Gunder. "Uçak 18.00'de iniyor. Dün Frankfurt'ta uçak değiştirdi ve orada bir

gece geçirdi. Önce orada biraz alışveriş yapmak istedi. Park yeri falan bulmak için bir saat önce orada olacağım."

"Dönünce arayacaksın, değil mi? Sadece birbirinizi bulduğunuzu bana haber vermek için."

"Birbirimizi bulmak mı? Niçin bulamayacakmışız ki?"

"Şey, o çok uzun bir yoldan geliyor. Bazen gecikmeler falan olur."

"Tabii ki birbirimizi bulacağız," dedi Gunder. Ve kız kardeşinin aklına Poona'nın beklendiği gibi gelemeyeceğini Gunder'in hiç düşünmediği geldi. Son anda eşinin vazgeçebileceği Gunder'in aklından hiç geçmemişti. Ama şimdi onun aklına gelmişti. Gunder ona para vermişti ve paraya çevirebileceği bir bilet almıştı. Fakir bir kadın için bu bir servetti. Ayrıca turkuvaz bir sarı giyen bir Hintli kadını Gunder'in mutfağında hayal etmek neredeyse imkânsızdı. Bunu söylemedi. Abisine E6'da giderken arabayı dikkatli kullanmasını söyledi.

"Trafik berbat," dedi Marie. "Yarın kaza yapman için iyi bir gün değil. Kötü bir zamanlama olur."

"Kesinlikle," dedi Gunder.

Bölüm 4

20 Ağustos. İşten bir günlük izin almıştı. Saat 07.00'de kalktı ve perdeleri açtı. Uzun süredir havalar güzeldi ama bugün kapalı ve sıkıcıydı. Bu onu sinirlendirdi. Bununla beraber, biraz rüzgâr da vardı, belki sonradan açardı. Gunder iyimserdi. Uzun bir duş aldı ve kendine sıkı bir kahvaltı hazırladı. Boş boş evde dolaştı. Çalışma masasının üstündeki Poona'yla fotoğrafını inceledi. Bir şey değişiyor mu diye gökyüzüne baktı. Yaklaşık saat ikide mavi parça gördü. Kısa bir süre sonra güneş pırıl pırıl ışınlarını saçmaya başladı. Gunder bunu iyiye işaret olarak aldı. Güneş ışınları Poona içindi. Zihninde hep onu görürken onun da kendisini gördüğünü sanıyor, bakışlarını yakalıyordu. Sonra onu bir daha göremedi. O zaman kendi kendine bir şeyler yapması gerekiyordu mesela mektupları almak gibi. Gazeteye bakmak. Bir buçuk saat sonra yola çıkacağım, diye düşündü. Ama niçin şimdi çıkmayayım ki? Şimdi gidersem daha az trafik olur. Dikkatlice gazeteyi katladı ve hızla ayağa kalktı. Bir pencereyi aralık bıraktı ve tam duvardaki kancadan anahtarları alıyordu ki telefon çaldı. Uğursuz bir şekilde. İşten birinin aradığına hiç şüphe yoktu. Bundan dolayı açtığı anda sinirlenmişti. Bu tanıdığı biri değil, bir kadın sesiydi ama kelimeleri tek tek net bir şekilde duydu. Merkez Hastanesi. Marie Jomann Dahi, akrabası mıydı? Gunder'in nefesi boğazında düğümlendi.

"Evet, kız kardeşim. Ne oldu?"

"Bir trafik kazası," diye karşılık verdi kadın.

Şaşkın bir şekilde saate baktı. Şimdi başına ne işler açmıştı?

"Ciddi mi?" dedi.

"Bana sadece en yakın akrabalarıyla bağlantı kurmam söylendi," dedi, soruya kaçamak cevap vererek. "Hastaneye gelebilmeniz mümkün mü?"

"Tabii ki," dedi Gunder. "Hemen yola çıkıyorum. Yarım saatte orada olurum."

Göğsünde pis bir düğümlenme hissetti. Ölümcül bir şey olduğunu sanmıyordu, Marie kendini ciddi

bir şekilde yaralayacak kadar hızlı araba kullanmazdı ve gidip Poona'yı alması gerekiyordu. Tabii ki hâlâ yetişebilirdi, Marie bunun önemli olduğunu anlayacaktı. Anahtarlarını kaptı ve evden dışarı fırladı. Odaklanmadan şehre giderken her birkaç dakikada bir saatine bakıyordu. Gözünün önünde sargılı ve belki de birkaç dikişli bir kol canlandı. Söz verdiği geyik etti gitti, diye düşündü. Arabasında bir sorun olabilir ve evine bırakılması gerekebilirdi. Bir de ona dikkatli kullan demişti! Sakinleşmek için burnundan nefes aldı ve hastaneye yollandı. Çılgınca park yeri aradı.

"Onuncu kat. Nöroloji," dedi resepsiyondaki kadın.

"Nöroloji mi?" dedi, tekrar nefesi kesilerek. Ve asansöre gitti. Kalbi küt küt atarak bindi. Poona uçakta, diye düşündü, onu almaya gideceğimi biliyor. Bu uzun sürmeyecekti. İçini bir suçluluk hissi kapladı; şu lanet Karsten ne zaman ona ihtiyaç olsa asla ortalıkta olmazdı! Terlemeye başladı. Asansör durdu. Dışarıda bir doktor bekliyordu.

"Jomann mı?"

"Evet! Durumu nasıl?"

Doktor zor durumdaydı. Gunder anında bunu görebildi.

"Şu an için tam emin değiliz," dedi. Kelimeler ağzından dikkatli bir şekilde çıkmıştı.

Gunder şaşırdı. Tabii ki nasıl olduğunu biliyorlardı, değil mi?

"Korkarım ciddi bir şekilde yaralandı," diye devam etti ve üzgün bir şekilde Gunder'e baktı. "Başında ciddi bir yaralanma oldu. Şu an komada."

Gunder sertçe duvara yaslandı.

"Onu bir solunum aygıtına bağlayacağız. Bir ciğeri delinmiş. Akşam yemeğinde kendine geleceğini umuyoruz. O zaman daha fazlasını öğreneceğiz. Ek olarak ciddi kırıkları var."

"Ciddi kırıklar mı?" Gunder'in başı dönmeye başladı. Aynı zamanda kol saatine bakı.

"Ben ne yapabilirim?" dedi çaresiz bir şekilde.

Doktorun Gunder'in ikilemini bilme şansı yoktu. Yavaşça başını iki yana salladı. "Kız kardeşiniz için yapabileceğiniz en iyi şey yatağının yanında oturmanızdır. Ve onunla konuşmanız. Sizi duymuyor olsa bile. Eğer isterseniz tabii ki gece için size bir yatak ayarlayacağız."

Burada kalamam, düşündü Gunder. Poona bekliyor olacak. ikiye bölündüğünü hissetti. Ama o tek parçaydı ve ikiye bölünemezdi. Durdu, çünkü doktor durmuştu.

"Göğsü ezilmiş. Bütün kaburgaları kırık. Bir dizi de kötü yaralanmış. Eğer onu tekrar ayağa kaldırabilirsek, korkarım o diz tekrar eskisi gibi olmayacak."

Eğer onu tekrar ayağa kaldırabilirsek? Midem bulanıyor, diye düşündü Gunder. Kahvaltı midesinde allak bullak oluyordu. Geniş bir kapı küçük bir odaya açıldı. Beyaz yastığın üstünde siyah bir şey gördü ama o şeyin nasıl gerçekten kız kardeşi Marie olabileceğini anlayamadı. Yatağın önünde titrer bir şekilde kaldı.

"Karsten'i bulmamız gerekiyor," diye kekeledi. "Kocası. Hamburg'da."

"Size ulaşabildiğimiz için memnunuz," dedi doktor. Gunder'in bir iskemleye oturmasına yardımcı oldu. Teni bembeyaz olan Marie'nin gözlerinin altı mosmordu. Ağzına plasterle bir boru

yapıştırılmıştı. Solunum cihazından gelen yavaş, bir tıslama sesi duydu. Sanki bir dev horul horul uyuyormuş gibiydi.

"Bizi en çok endişelendiren şey başındaki travma," dedi doktor, boğazını temizleyerek. "Kendine gelene kadar uzantılarını bilemeyeceğiz."

Ne demek istemişti? Artık o Marie olmayacak mıydı? Kendine gelip kim olduğunu unutacak mıydı? Konuşmasını, gülmesini ya da iki kere ikinin dört yaptığını unutacak mıydı? Belki gözlerini açacak ve kendisinin kim olduğunu bilmeden Gunder'e bakacaktı. Gunder kendini derin bir kuyuya düşüyormuş gibi hissetti. Ama Poona'yı düşünüp ona yapıştı. Poona'nın yüzü mağaramsı karanlığın kenarında belirdi, gülüm süyordu.

Kol saatine bakmaya devam etti. Marie yatakta minnacıktı ve yuvarlak yüzü bütün dış hatlarını kaybetmişti. Poona hakkındaki sırrını başka birine söylemesi gerekiyordu. Ona gülmeyecek ya da ondan şüphelenmeyecek birine.

Ona bir iyilik yapmayı isteyecek birine.

"Marie!" diye fısıldadı.

Karşılık gelmedi. Onu duymuş muydu?

"Ben, Gunder. Yatağının yanında oturuyorum."

Umutsuzluğa kapılmış bir şekilde doktora baktı. "Poona ve ben sana bakacağız."

Onun adını yüksek sesle söylemesinin faydası olmuştu. Ne de olsa, yalnız değildi.

Dakikalar geçiyordu. Marie'yi bırakamazdı bırakırsa kardeşi ne düşünürdü? Kız kardeşinin odasının kapısından kafasını çıkarıp "Ben şimdi gidiyorum. Havaalanından birisini almam gerekiyor," dese doktor ne düşünürdü. Düşüncelerini düzene sokmaya çalıştı ama bu bir işe yaramadı. En sonunda bir eş bulup ama aynı zamanda kardeş mi kaybetmişti? Umutsuzluk içinde başını elinin arasına aldı. Doktor gelip yanında durdu.

"Ben şimdi gidiyorum. Eğer bir şey olursa... arayın."

Gunder sertçe gözlerini ovuşturdu. Kime güvenebilirdi? Hiç yakın arkadaşı yoktu. Daha önce hiç istememişti. Ya da edinmeyi becerememişti, artık neyin ne olduğundan emin değildi. Zaman geçti. Solunum aygıtı tıs sesiyle ona ısırap çektiriyordu, neredeyse sesini duymamak için içinden kapatmak geçiyordu. Kendi nefesiyle karışıp onu nefessiz bırakıyordu. En sonunda Marie'nin elini bıraktı ve aniden ayağa kalktı. Koridora çıktı ve paralı bir telefon buldu.

Gunder kendisi için hiç taksi tutmamıştı ama numarasını ezbere biliyordu. Kalle'nin siyah Mercedes'inin üstünde yazılıydı. İkinci çalışta cevap verdi.

"Kale. Ben Gunder Jomann. Merkez Hastanesi'ndeyim. Kız kardeşim trafik kazası geçirdi."

Önce diğer uçta sadece sessizlik oldu. Kalle'nin nefesini duyabiliyordu.

"Bu korkunç bir şey," dedi en sonunda dokunaklı bir sesle. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Evet!" dedi Gunder. "Şu anda dışarıdan bir bayan misafir bekliyorum. Hindistan'dan."

Gunder'in Hindistan gezisini bilen ve söylemek istediğini anlamaya başlayan Kalle'den tek bir kelime bir çıkmadı.

"Saat 18.00'de Frankfurt'tan Gardermoen'e geliyor ve benim onu karşılamamı bekliyor. Ama Marie'yi bırakmam imkânsız. Komada," diye fısıldadı.

"Ya? Anladım," diyen Kalle'nin sesi zor bela duyulabili yordu.

"Onu benim için alır mısın?"

"Ben mi?" dedi Kaile.

"Havaalanına gidip onu bulman gerekiyor! Taksini ana girişte park edebilirsin. Parası önemli değil. Ama eğer yetişmek istiyorsan hemen gitmen gerekiyor. Geliş salonuna girip beni gö remezse, büyük ihtimalle enformasyon bürosuna gidecektir. O Hintli," diye tekrar etti. "Örgülü uzun saçları var. Benden biraz daha genç. Ve eğer onu görmezsen anons ettir. Adı Poona Bai."

"Adını bir kez daha söyleyebilir misin?" dedi tereddütlü bir şekilde Kaile.

Gunder söyleneni yaptı.

Kaile sonunda kendini toparlamıştı. "Onu senin evine mi götüreyim?"

"Hayır, buraya getir, lütfen. Merkez Hastanesi'ne. Kız kardeşimin soyadı Dahi. Onuncu kattaki nöroloji koğuşunda."

"Uçuş numarasını bilmem gerekiyor," dedi Kaile. "Oraya bir yığın uçak iniyor."

"Evde unuttum. Ama saat 18.00'de iniyor. Frankfurt'tan geliyor."

Gunder umutsuzluğunun tekrar başladığını hissetti. Onu bulamayınca Poona'nın düşeceği korkuyu düşündü.

"Kaile," diye fısıldadı. "O benim karım. Anladın mı?"

"Hayır." Kaile korkmuş gibiydi.

"4 Ağustos'ta Hindistan'da evlendik. Benimle yaşamak için Elvestad'a geliyor."

Kaile fal taşı gibi açılmış gözlerle ön camdan bakıyordu. "Hemen gidiyorum!" diye bağırdı. "Sen kız kardeşinle kal, ben bu işi hallederim."

"Teşekkür ederim!" dedi Gunder. Bir rahatlama çığlığı atmak istedi. "Poona'ya özür dilediğimi söyle."

Kaile arabayı çalıştırdı ama taksimetreyi açmadı. Birkaç dakika sonra Mercedes E6'da hızla gidiyordu.

Gunder Marie'nin odasına geri döndü. Hiçbir değişiklik yoktu. Kendi başına nefes alamıyordu. Gunder onun akciğerini sivri kemik parçalarıyla delinmiş zar gibi ince bir balon gibi hayal etti. Sonra patlamıştı. Onu tekrar şişirip düzeltmişlerdi. Doktor yaraların kendi kendine iyileşeceğini söylemişti. Bu da iyi bir şeydi. Saate baktı. Bir hemşire düzenli aralıklarla geliyordu. Gunder'e baktı ve gülümsedi. Ona bir ara vermesini ve gidip bir şeyler yemesini söyledi.

"Midem yiyecek kaldırmaz," dedi Gunder.

"Size içecek bir şey getireyim."

Gunder yavaş yavaş uyuklamaya başladı. Solunum aygıtı uykusunu getirmeye başlıyordu; tam anlamıyla ritmikti. Marie'nin içinden havayı çekip tekrar sokmaya çalışıyordu. Saat 17.58'di.

Poona'nın uçağı şimdi iniyor, diye düşündü. Tanrım umarım Kaile zamanında yetişir. Onu o kalabalığın içinde bulur. Kız kardeşine baktı. Aklına kazayla ilgili tek bir soru bile sormadığı geldi. Diğer arabaya ne olmuştu? Belki birisi öldü diye düşünüp dehşete düştü. Bu, Marie'nin kendine geldiğinde kâbus görmesine neden olacaktı. Hâlâ hiçbir şey bilmeyen Karsten'i düşündü. Önünde köpüklü bir birayla bir yerde mi oturuyordu? Belki de şu böğürtü gibi Alman içki şarkılarını dinliy°rdu Poona birazdan valizini alacak ve onun olanlardan haberi yok, diye düşündü. Kaile şimdi onu arıyordur. Onun kalabalıkta çıkan kır saçlı kafasını net bir şekilde görebiliyordu. Hemşire tekrar geldi. Gunder cesaretini topladı.

"Tam olarak ne oldu?" dedi. "Kaza. Neye çarptı? Başka bir arabaya mı?"

"Evet," dedi hemşire.

"Diğer sürücüye ne oldu?"

"İyi değil," dedi hemşire.

"Ne olduğunu bilmem gerekiyor," diye rica etti. "Marie kendine gelip bana sorabilir. Ne diyeceğimi bilmem gerekiyor!"

Hemşire ciddi bir şekilde ona baktı. "O da burada. Ama onu kurtaramadık."

Marie'nin üstüne eğildi ve gözkapaklarını kaldırdı. Gunder boş bakışları gördü ve yutkundu. Bir adam ölmüştü ve bu belki de Marie'nin hatasıydı.

Sonra başka bir hemşire geldi. Onun elinde kablosuz bir telefon vardı. Kalbi heyecandan yerinden fırladı. Arayan Kal le'ydi.

"Onu bulamadım," dedi, nefes nefese. "Başka bir taksiye binmiş olmalı."

Gunder paniğe kapıldı. "Onu hiç mi görmedin?"

"Her yere baktım ve adını anons ettirdim ama bagajını alıp Çabucak gümrükten geçmiş olmalı. Enformasyon bürosunda yardım istemek için o isimde birinin gelip gelmediğini sordum ve ben beklerken adını anons ettiler ama hiç kimse gelmedi."

"Saat kaçta oraya vardın?" diye kekeledi Gunder.

"Pek emin değilim. Elimden geldiği kadar hızlı gittim," dedi neşesiz bir şekilde.

Gunder hiçbir neden yokken şimdi kendini suçlayan Kaile için üzüldü.

"Büyük ihtimalle senin eve gitmiştir," diye fikrini söyledi Kaile. "Belki de kapının önünde oturuyordur. Ben oraya gidip bakacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Gunder.

Telefonu geri verdi. Hemşire sorarcasına ona baktı ama hiçbir şey söylemedi. Hiç kimseyle konuşabilecek durumda değildi. Zaten Marie onu duyamazdı. Sonsuzluk kadar süren bir zamandan sonra ona Poona'nın evde beklemediğine dair bir mesaj geldi. Belki de uçakta değildi, diye şaşkın bir şekilde düşündü Gunder. Belki de Lufthansa ile bağlantı kurmak daha iyi olacaktı? Uçağa binip binmediğini onaylayabilirler di. Hemen paralı telefona gitti ve havaalanını aradı. En sonunda onayladılar. Poona Bai Lufthansa ile Frankfurt'tan gelmişti. Uçak zamanında, saat 18.00'de inmişti. Gunder tekrar asansörle yukarı çıktı. Yatakta yatan kız kardeşine baktı. Vücudunun ağırlaştığını ve

son derecede yorgun olduğunu hissetti. Nöbetçi hemşirenin bürosunda durdu. Olan bir şeyden dolayı gitmesi gerektiğini açıkladı ama geri döneceğine söz verdi. Bir gelişme olursa lütfen arayabilirler miydi?

Şaşkın şaşkın ona baktılar. Tabii ki arayacaklardı. Böylece eve gitti. Düşüncelere dalmış bir şekilde direksiyonun arkasında oturdu ve evine yaklaştığında bir araba büyük bir hızla ona doğru geldi. Araba yolun tamamen ona ait olan tarafın daydı. Direksiyonu sertçe sağa kırdı ve güçlkle soludu. Kalbi tekledi. Her şey çok çabuk oluyordu! Eğer o kadar önemliyse niçin daha önce yola çıkmadın! diye aynaya bağırdı. Beyaz bir Saab'ın arkası bir virajda gözden kayboldu.

İçeri girdiğinde saat 21.30'du. Çalışma masasına oturdu ve Poona'yla fotoğrafına baktı. Akşam geceye döndü. İçindeki her şey karmakarışıktı. Poona yanlış mı anlamıştı? Polisi aramalı mıydı? Tabii ki hemen aramaya çıkmayacaklardı? Nereye bakacaklardı ki? Bütün gece oturdu. Ne zaman bir araba sesi duysa iskemleden fırlayıp perdeyi açıyordu. Her şeyin bir açıklaması var, diye düşündü. Her an bir taksi evin önüne gelebilir. En sonunda Poona onunla olabilirdi. Telefona bir göz attı. Çalmadı. Bu Marie hâlâ baygın ve kendi durumunun farkında değil ya da diğer arabadaki adamın öldüğünü bilmediği manasına geliyordu. Ya da Poona'nın gelmediğini.

Bütün bu süre boyunca elinde fotoğrafla oturdu. Her zaman beline doladığı tuhaf sarı torbaya baktı. Daha önce hiç öyle bir şey görmemişti. Onun burnundan nasıl öptüğünü ve ılık elleriyle yüzünü nasıl okşadığını hatırladı. Gunder'in gömleğini nasıl çıkardığını ve yüzünü oraya sakladığını. Öyle kımıldamadan oturur ve Gunder'in kalbini dinlerdi. Fotoğrafi yüzüne yaklaştırdı. Yüzü minnacıktı. Gunder'in parmak ucunun arkasında gözden kayboldu.

Bölüm 5

Ertesi gün, 21 Ağustos'ta bir polis arabası otobandan yavaşça Elvestad'a doğru geliyordu. Beyaz kaput güneş ışığında pırıl pırıl parlıyordu. İki adam ön camdan dışarı bakıyorlardı. Uzaktaki insan kalabalığını gördüler.

"İşte," dedi Skarre.

Soldaki açıklığı gördüler. Sık ormanla çevrili bir otlak. Baş Müfetüş Konrad Sejer polis ekibinin çalıştığı ormanın kenarına doğru baktı. Bütün otlak polis kordonuna alınmıştı. Görüldüğü kadarıyla onların geçmeleri için bir geçit bırakmışlardı. İnsanlar çabucak arabalarını yoldan çektiler ve uzun otların içine yollandılar. Şimdiden bazı yerlerinde otlar düzelmişti. Bu iz, açık bir yara gibi bir süre kalacak, diye düşündü Sejer. Bir grup seyirci de yolda toplanmıştı. Bisikletleri üzerindeki gençler, birkaç araba. Ve tabii ki basın şimdilik yaklaşmıyordu. Kamera lensleri saldırgan bir şekilde parıldıyordu. Sejer'i yürürken tanımak çok kolaydı. Uzun bedeni otlığın içinde durmadan ilerliyordu. Asla acele etmezdi. Benzer bir şekilde, her zaman konuşmadan önce düşünürdü. Onu tanımayan gençler onun salak olduğunu sanma hatasına düşerlerdi. Diğerleri sakın bir kişilik, nadiren pişman olacağı şeyler ve daha da nadir hata yapan bir adam algılandılar. Kırlaşan saçları lusa kesilmişti. Boğazlı bir siyah kazak ve düğmeleri açık bir kahverengi deri ceket giyiyordu. Engellenmeden en öne kadar gidebilsin diye kalabalık ona yol verdi. Jacop Skarre iki metre gerisinden geliyordu. Sejer onun görüntüsünü engelliyordu. Ama kadın aniden ayağının dibinde belirdi. Skarre çok derin bir

nefes aldı. Holthemann telefonda ne demişti? Kesinlikle dehşet bir suç.

Sejer kendini hazırladığını sanıyordu.

Kımıldamadan, bacakları hafifçe ayırık bir şekilde durdu ve otların içindeki kadına baktı. Görüntü onu şaşırttı. Sarı otların içinde siyah bir yılan gibi dolanmış bir saç örgüsü gördü. Yüzün geri kalanı paramparçaydı. Ağız açık bir siyahır mızı delikti. Burnu dümdüz yanağına yapışmıştı ve kırmızı et yığınının içinde Skarre kadının gözlerini bulamadı. Bakışlarını başka yöne çevirdi ve yumruk olmuş bir el gördü. Altın rengi bir sandalet. Oldukça çok kan. Elbiseleri tarafından emilmiş ve kuru otların üstüne akmıştı. Hoş, turkuvaz rengi ipek elbisenin hâlâ temiz olan bir parçasına dokundu. Parıldayan mücevherler gözüne ilişti. Başını kaldırdığında, sanki birisi kadını tarlada çekmiş gibi otlara sürülmüş kanları fark etti. Otomatikman bütün duyuları çalışmaya başladı. Kokuyu tanıdı, sesleri duydu, ayağının altında ezilen yumuşak zemini hissetti. Bir an için başını kaldırıp mavi gökyüzüne baktı ve yavaş başını indirdi.

Kadın çok narindi. İnce yapılı bir ayak gördü. İnce kahverengi ayak bilekleri. Sandaletlerinin içindeki ayakları çıplaktı. Minik ayakları, düzgün ve güzeldi. Yaşını tahmin etmek imkânsızdı. Yirmiyle kırk arkasında olabilir, diye düşündü. Giyecekleri bozulmamıştı. Ellerinde yara yoktu.

"Snorrasson?" dedi en sonunda.

"Snorrasson geliyor," dedi Karlsen.

Sejer Skarre'ye baktı. Tuhaf, kaskatı bir pozisyonda duruyordu, sadece kıvrıcık saçları rüzgârda oynuyordu.

"Şu ana kadar elimizde ne var?"

Karlsen bir adım ileri çıktı. Her zaman şık bir kıvrımı olan bıyığı darmadağındı. Şoke olmuş bir şekilde elini ağzına örtmüştü.

"Cesedi bir kadın bulmuş. Bizi şuradaki evden aradı." Sejer'in küçük bir evi çıkarabildiği ormanı gösterdi. Pencerele yaprakların arasından pırıl pırıl parlıyordu.

"Ne olduğunu bilmediğimiz, sert ve büyük ihtimalle keskin olmayan bir şeyle dövülmüş. Hiçbir şey bulunmadı. Geniş bir alana yayılmış kan izleri var, hatta ta şu köşeden beri," ormanın diğer tarafını gösterdi. "Ve neredeyse, oradan da yola kadar. Sanki onu yerde sürüklemiş. Sol tarafta da oldukça çok kan var. Belki de ona burada saldırdı. Sonra kadın kaçtı ama o sonra tekrar yakalayıp işine devam etti. Ama sonunda kadının şu anda yattığı yerde öldüğünü sanıyoruz."

Karlsen durakladı. "Snorrasson yolda," diye tekrar etti.

"Oradaki evde kim yaşıyor?" Sejer başıyla ormanı işaret etti.

"Ole Gunwald. Elvestad'daki bir esnaf. Köyün ortasındaki tek katlı dükkânın sahibi. Migreninden dolayı bugün kapalıydı. Onunla konuştuk bile. Dün akşam ve gece evdeymiş. Dokuz civarında boğuk çığlıklar ve bir arabanın çalıştığını duymuş. Kalktığında araba gitmiş. Bir süre sonra aynı şey tekrar olmuş. Boğuk çığlıklar ve bir araba kapısının hızla çarpışı. Köpeğinin de havladığını haürlüyor. Köpeği avluda bağlıymış."

Sejer tekrar otların içindeki kadına baktı. Bu kez yaşadığı şok daha azdı. Kırık kemik ve et yığınının içinde çığlık atan bir yüz seçti. Boynundaki deri neredeyse bozulmamıştı ve altı nımsı kahverengi

olduğunu gördü. Görünüşe göre, kadının bi legi kadar kalın, siyah saç örgüsüne dokunulmamıştı. Bozulmamış ve güzel. Kırmızı bir bantla tutturulmuştu.

"Ya telefon eden kadın?" Karlsen'e baktı.

"Arabalarımızdan birinde bekliyor."

"Nasıl bir durumda?"

"İyi," dedi ve bir kez daha eliyle ağzını sildi, bıyığı şimdi çok kötü durumdaydı. Hepsi beklerken bir anlık sessizlik oldu.

"Soruşturma için bir özel polis hattına ihtiyacımız var," dedi kesin bir şekilde Sejer. "Hemen. Soruşturma hemen başlamalı. Çocuklar da dahil olmak üzere, şuradaki bütün izleyicilerle de konuşun. Skarre, ayakkabı koruyucu giy ve bu otlığın her metresini dolaş. Dar bir daire çizerek yürü. Yoldan başla. Philip ve Siw'i yanma al. Seni takip edebilirler. Senden kaçanı onlar görecektir. Bir şeyin inceliş incelenmemesi konusunda şüphe duyarsan hemen delil torbasına koydur ve incelet. Ondan sonra kan izleri gördüğün ve otların ezildiği yerleri işaretleyeceksin. Bugünün geri kalanı ve önümüzdeki yirmi dört saat için iki kişinin nöbetçi olması gerekiyor. İlk olarak! Karlsen! Karakolu ara ve bölgenin bir haritasını getirmelerini söyle. Büyük ölçekli ve mümkün olduğu kadar detaylı. Eğer becerebilirsen haritada olmayan bütün patikaları bilen buralı birini bul. Soot! Yolun karşısında ormana giren bir at arabası yolu var. Orasının nereye gittiğini öğren. Gözlerinizi açık tutun."

Gruptaki herkes başıyla onayladı. Sejer bir kez daha cesede döndü. Gözlerini kısıp ona baktı. Bakışlarını yüzden geride kalanlarda dolaştırdı. Her şeyin sabit durmasını sağlamaya çalıştı. Nefes almamaya çalıştı. Turkuvas rengi, yabancı bir elbise giyiyordu. Tül gibi, kaban pantolonun üstünde, uzun kollu, tül gibi bir elbise. Kumaş ipeğe benziyor. Ama kafasına en fazla takılan şey güzel bir mücevher parçasıydı.

Süslemeli bir broş. Bu onu şaşırttı. Bir Norveç ulusal giysi broşu. Bu yabancı kıyafetin üstünde tuhaf durmasına rağmen oldukça tanıdık. Yüzü çok kötü yaralandığı ve hatlarını göremediği için nereli olduğu konusunda fikir yürütmek zordu. Norveç'te doğup büyümüş olabilirdi ya da bu onun ilk ziyaretiydi. Altın rengi sandaletlerden biri ayağından çıkmıştı. Sejer otların içinde bir sopa buldu ve onu ters çevirdi. Tabanında kan vardı ve ISTAN harflerini çıkarabildi. Giysi Hindistan ya da Pakistan'ı düşünmesine neden oldu. Cebinden telefonunu çıkardı ve karakolu aradı. Hiçbir kayıp kadın bildirilmemişti. Henüz. Cesedin birkaç metre ötesinde sarı bir torba vardı. Muza benzeyen, tuhaf, tüylü bir şey. Fermuarı vardı ve bele takılıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, tertemizdi. Torbayı yerden sopayı batırarak aldı ve iki parmağını kullanarak fermuarını açtı. Ruj. Ayna. Kâğıt mendil. Bozuk para. Başka hiçbir şey yoktu. Ne cüzdan, ne de evrak. Kim olduğuna dair hiçbir şey. Tırnakları kan kırmızısı rengine boyanmıştı. Pek değeri li olmayan, iki gümüş yüzüğü vardı. Elbisede cep yoktu ama belki etiket olabilirdi. Ama o an için hiçbir şeye dokunamazdı. O kimliği teşhis edilemeyen bir kurban, diye düşündü. Birisi arayıp onu sorana kadar. Yayınlanan radyo ve televizyon programlarında, bütün gazetelerde "kimliği teşhis edilemeyen kurban" olarak geçecekti.

* * *

Plasük şeritlerin arasındaki yoldan geri dönerken otlakta gidip gelen üç memura baktı. Liderini takip et oyununu oynayan çocuklara benziyorlardı. Skarre ne zaman durup diz çökse diğerleri de aynı şeyi yapıyorlardı. Skarre'nin saydam plastik torbasını ve içinde şimdiden bir şey olduğunu

görebiliyordu. Sonra polis arabasına doğru gitti. Cesedi bulan kadın onu bekliyordu. Kadına selam verdi, arabaya bindi ve yüz metre kadar gidip durdu. İçeri temiz hava girsin diye pencereyi açtı.

"Nasıl olduğunu bana anlatın," dedi sakince.

Bu sert ses kadına yardımcı oldu. Başıyla onayladı ve eliyle ağzını örttü. Bulmaya çalıştığı kelimelerin ve yüksek sesle söylemenin korkusu gözlerinden okunuyordu.

"En baştan başlamamı mı istersiniz?" dedi kadın.

"Evet, lütfen," dedi ciddi bir şekilde.

"Buraya mantar toplamaya gelmişim. Gunwald'in evinin etrafında çok mantar var. Onları toplamama bir şey demez, umurunda bile olmaz. Çoğunlukla hastadır," diye açıkladı. "Kolumda bir sepet vardı. Akşam saat tam 21.00'den sonra geldim." Bir an durakladı, sonra konuştu. "Şuradan geldim." Yolu gösterdi. "Yoldan çıkıp ormanın kenarına kadar yürüdüm. Etraf tamamen sakindi. Sonra otlığın içinde, uzaktan siyah bir şey gördüm. Biraz endişelendim. Ama mantar toplamaya devam ettim. Gunwald'in köpeği ne zaman birisini duysa hep yaptığı gibi havladı. O siyah şeyi düşündüm, her neyse. Kendimi rahatsız hissetmeme neden oldu ve ona sırtımı döndüm. Düşününce bu durum insana tuhaf geliyor. Sanki her şeyi anında anlamıştım ama inanmayı reddediyorum. Yığınla mantar olan bir yer buldum aklımdayken, sepetim nerede?" Kendini toparlayıp devam etmeden önce Sejer'e şaşkınca bir bakış attı. "Mantarları umursadığım için değil. Öyle demek istemedim. Ben sadece sepeti..."

"Sepeti bulacağız," dedi Sejer.

"Çok sayıda horoz mantarı buldum. Orada yığınla yaban mersini de gördüm. Onları başka bir gün gelip toplamayı düşündüm. Yaklaşık yarım saat kaldım. Gitmeye hazır olduğumda, her nedense otların içindeki o şeyin yanından geçmek istemedim. Bu yüzden kenarı takip edip..."

"Evet?" dedi Sejer.

"Ama yine de bakmadan duramıyordum. O büyük siyah çöp torbalarından birine benziyordu. Gitmek istedim ama tekrar durdum. Sanki çöpün bir kısmı dökülmüş gibi duruyordu. Ya da aklımda büyükçe ölü bir hayvan olacağı geldi. Birkaç adım geri attım. Kadının uzun saç örgüsünü fark ettiğimde ne kadar uzakta olduğumu bilmiyorum. Sonra onun saç bandını gördüm. Ancak ondan sonra onun ne olduğunu anladım." Konuşmayı kesti ve kuşkuyla başını iki yana salladı. Sejer onun gidişatını kesmek istemedi.

"Bir saç bandı. Ve sonra koştum," dedi kadın. "Doğru! Gunwald'in evine. Kapısını güm güm çaldım. Avazım çıktığı ' kadar telefon etmemiz lazım diye bağırdım. Otlakta bir ceset var diye. Gunwald çok korktu. Artık genç bir adam değil.; Böylece kanepesinde oturup bekledim. O kendi halinde hâlâ orada oturuyordu. Ceset onun evinden uzakta değildi. Kadın kesin çılgılık atmış olmalı, değil mi?"

"O sadece boğuk çılgınlıklar duymuş."

"Sanırım televizyonu açıktı," dedi, korku içinde.

"Belki. Sizin eviniz nerede?"

"Elvestad'ın ortasına yakın."

Sejer başıyla onayladı ve kadına kendi cep telefonunu uzattı.

"Belki aramak isteyeceğiniz biri vardır?"

"Yok."

"Merkeze gelmeniz gerekiyor. Bu biraz zaman alabilir.] Ama sizi eve kadar arabayla götüreceğiz."

"Zamanım çok."

Sejer ona bakı ve dikkatlice boğazını temizledi.

"Ayakkabılarınızın alüna baktınız mı?"

Kadın ona şaşkın bir bakış attı, ne dediğini pek anlayamamış bir şekilde. Eğildi ve ayakkabılarını çıkardı: Beyaz tabanlı, hafif yazlık ayakkabılardı. "Üstlerine kan bulaşmış," dedi korku içinde. "Anlamıyorum. Ben çok uzaktaydım."

"Elvestad'da yaşayan farklı etnik kökenden insanlar var mı?" diye ona sordu.

"İki aile. Birisi Vietnam'dan, diğeri Kore'den. Thuanlar ve Teeler. Yıllardır burada yaşıyorlar. Herkes onları tanır. Ama onlardan biri olamaz."

"Olamaz mı?" dedi.

"Hayır," dedi sertçe kadın ve başını iki yana salladı. "Olamaz."

Kadın tekrar otlağa baktı. "Onu çöp sandığımı bir düşünün."

Gunder güneş doğduktan uzun bir süre sonra hâlâ iskemledeydi. İnanılmaz derecede rahatsız bir pozisyonda uyuya kalmışü. Telefon çaldığında aniden silkinerek uyandı, yerinden fırladı ve açtı. Arayan işyerinden Bjornsonn'du.

"Demek bugün de evden çalışıyorsun?"

"Hayır, hayır," dedi. "Öyle değil." Ve çalışma masasından destek almak zorunda kaldı. Yerinden çok hızlı kalkmıştı.

"İyi değil misin?" dedi Bjornsson.

Gunder saate bakıp ne kadar geç olduğuna şaşırdı. Başında bir şey zonkluyordu.

"Ben değil, kız kardeşim," dedi. "Hastanede. Şimdi oraya gitmem gerekiyor," diye aslında öylesine konuşarak devam etti, çünkü başının içindeki her şey bir kaostu ve bugünü nasıl karşılayabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Sonra arar, daha fazla bilgi veririm."

Sonra sendeleyerek yatak odasına gitti. Elbiselerini çıkardı. Telefon tekrar çalabilir diye kapı açık duş aldı. Ama çalmadı. Bir süre sonra hastaneyi aradı. Değişiklik yoktu. Hâlâ komada ama durumu sabit, dediler. Hiçbir şey sabit değil, diye kederli bir şekilde düşündü Gunder. Yemek yiyebilecek durumda değildi ama kendine bir fincan kahve yaptı. Tekrar iskemleye oturup bekledi. Poona geceyi nerede geçirmişti? Niçin telefon etmemişti? Burada terk edilmiş bir köpek gibi oturuyordu. Uzun bir süre böyle, telefonun yanında oturdu, daha çok uyuklar durumdaydı. Marie her an kendine gelebilirdi ve yanında hiç kimse yoktu. Poona her an arayıp "Sanırım kayboldum. Lütfen gelip beni alabilir misin?" diyebilirdi. Sonra telefonun diğ er ucundan, belki biraz utangaç kahkahası gelirdi.

Aradan zaman geçti ama hiç kimse aramadı. Polisi aramam lazım, diye umutsuzluk içinde düşündü. Ama anlaşıldığı kadarıyla ters giden bir şey vardı. Radyoyu açtı ama çalışma masasına gitti ve orada kaldı. Dinlerken dünyadaki bütün mutsuzlukların özeti radyodan sakince verildi. Ses alçaktı ama her kelimeyi duysa da hiçbiri onun için bir anlam taşımıyordu. Aniden başını kaldırdığında Elvestad adını duymuştu. Açık ve net bir şekilde. Ayağa kalktı ve radyonun yanına gitti. Sesi açtı. "Farklı bir etnik kökeni olan kadın. Ölene kadar dövülmüş."

Burada, Elvestad'da mı? diye düşündü Gunder, öfkelenerek. Ve sonra bir müfettiş: Bu kadının kimliğini bilmiyoruz. Hiç kimse kayıp ihbarı yapmadı. Gunder dikkatlice dinledi. Ne diyorlardı?

Farklı etnik kökenden bir kadın. Ölene kadar dövülmüş.

Tir tir titreyerek masasına çöktü. İşte o anda telefonun tiz zili odayı vahşice yardı ama cevap vermeye cesaret edemedi. Her şey gözlerinin önünde yüzüyordu. En sonunda düzel diler. Vücudunu doğrultmaya çalıştı. Kendini kaskatı ve tuhaf hissediyordu. Başını çevirip telefona baktı ve aklına Marie'yi arayabileceği geldi. Ne zaman ters giden bir şey olsa onu arardı. Ama şimdi arayamıyordu. Arabasının anahtarlarını almak için koridora çıktı. Poona büyük ihtimalle şehirdeki otellerden birindeydi. Radyoda bahsettikleri diğer kadının onunla hiçbir ilişkisi yoktu. Ne de olsa, suçlar her yerde işleniyordu. O yokken Poona gelebilir diye bir not yazıp kapıya yapıştıracaktı. Karısı Poona. Aynada kendi yüzünü gördü ve şoke oldu. Fal taşı gibi açılmış, korkuyla dolu kendi gözleri ona bakıyordu. Tam o anda tekrar telefon çaldı. Tabii ki bu Po ona'ydı! Hayır, diye düşündü, hastaneden arıyorlar. Marie öldü. Ya da onun nasıl olduğunu bilmek isteyen Karsten Hamburg'dan arıyor; ilk uçağı yakalamak için havaalanına gidiyor. Arayan Kaile Moe'ydu. Gunder çalışma masasının üstüne eğilip elinde telefonla olduğu yerde kaldı.

"Gunder, dedi Kaile. "Merak ettim."

Sesi utangaçtı. Gunder hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Yalan söylemeyi, "Evet, şimdi burada oturuyor. Tabii ki kaybolmuş. Şehirden buraları bilmeyen bir taksi şoförü yüzünden gecikti," demeyi düşündü.

"Durumlar nasıl?" dedi Kaile.

Gunder hâlâ cevap vermedi. Radyoda duyduğu haber hâlâ kafasının içinde çınılıyordu. Belki Kaile de onu duymuştu ve şimdi zavallı salak ikiyle ikiye toplayıp beş bulmak zorunda kalmıştı. Tabii ki bazı insanlar böyleydi; her zaman en kötüsünü düşünürlerdi. Ve Kaile bir savaşçıydı.

"Orada mısın, Gunder?"

"Hastaneye gidiyorum."

Kaile boğazını temizledi. "Kız kardeşin nasıl?"

"Hiçbir haber almadım, bu durumda sanırım henüz kendine gelmedi. Bilmiyorum."

Bir sessizlik daha oldu. Kaile sanki bir şey saklıyormuş gibiydi. Gunder kesinlikle ona yardım etmeyecekti.

"Evet," dedi Kaile. "Ben sadece merak ettim. Haberleri duyup duymadığımı bilmiyorum ama Hvitemoen'in dışında bir kadın buldular."

Gunder nefesini tuttu ve sonra konuştu. "Evet?"

"Kim olduğunu bilmiyorlar," dedi Kaile. "Ama yabancı olduğunu söylüyorlar. Ve o, şey, yani söylemek istediğim, bir kadın cesedi buldular. Bu yüzden endişelenmeye başladım, beni bilirsin. Bir bağlantı olması gerekmiyor ama orası senin evinden uzak değil. Onun dün aradığım kadın olmasından korktum. Ama sağ salim geldi, değil mi?"

"Bugün geç saatlerde burada olacak," dedi içten bir şekilde Gunder.

"Onu buldun mu?"

Gunder boğazını temizledi. "Şimdi gitmem gerekiyor hastanede olmam lazım."

"Tabii ki."

Kalle'nin diğer uçtaki tedirginliğini duydu.

"Ve senin gidiş geliş paramı ödemem gerekiyor," dedi aceleyle Gunder. "Sonra görüşürüz!"

Telefonu kapattı. Bir süre tereddüt içinde durdu. Po ona'ya bir not, işte bunu yapması gerekiyordu.

Anahtarı dışarı bırakabilirdi. Hindistan'da anahtarı paspasın altına koyarlar mıydı? Bir kalemle bir kâğıt buldu ama sonra İngilizce yazmayı bilmediğini fark etti.

Sadece biraz konuşabiliyordu. Her şey yoluna girecek, diye düşündü, evin kapısını kilitmeden çıkıp arabasına binerken.

Hvitemoen Randskog'a giderken Elvestad'm bir kilometre dışındaydı. Hastane yolunda değildi ve bu konuda içi rahattı. Ona orada normalden daha fazla insan varmış gibi geldi. İki tane beyaz canlı yayın arabasının ve iki polis otosunun yanından geçti. Einar'ın kafeteryasının önünde park eden uzun bir araba sırası vardı. Ve de bisikletlerle insanlar. Korkmuş bir şekilde, hızla yanlarından geçerken hepsine baktı.

Sağ salim hastaneye varınca asansöre bindi. Doğru Marie'nin odasına gitü. Bir hemşire onun üzerine eğilmişü. Gunder içeri girdiğinde hemşire geriye çekildi.

"Kimsiniz?" dedi.

"Gunder Jomann," dedi. "Abisiyim."

Hemşire tekrar Marie'nin üzerine eğildi. "Bütün ziyaretçilerin koğuşa girmeden önce nöbetçi hemşireye haber vermeleri gerekiyor," dedi. Gunder hiçbir şey söylemedi. Sersemce yatağın ayakucunda dururken kendini suçlu hissediyordu. Bu kadın niçin böyleydi? En sonunda geldiği için niye sevin memişlerdi?

"Dün bütün gün burada oturdum," dedi, hâlâ utanarak. "Bu yüzden bir sorun olmayacağını düşündüm."

"Şey, bunu bilmiyordum," dedi, yarım gülümseyerek. "Dün çalışmıyordum."

Gunder ona karşılık vermedi. Kelimeler bir yumak olup gırtlığına takılmışlardı. Ona bir değişiklik olup olmadığını sormak istedi. Ama dudaklarının titrediğini hissedebiliyordu ve hemşirenin onun ağladığını görmesini istemedi. Dikkatlice iskemlenin kenarına oturdu ve ellerini kucağında kavuşturdu. Karım kayboldu, diye çılgınca düşündü. Yatağın yanında serum ayarını yapan kadına bütün bunların ne kadar zor olduğunu bağırarak söylemek istedi. Tek kardeş Marie komadaydı, kocası da Hamburg'da. Ve Poona pat diye ortadan kayboldu. Başka hiç kimsesi yoktu. Hemşirenin gitmesini

istedi. Ve geri gelmemesini. Dün burada olan sarışını tercih ederdi. Ona içecek getiren, şu sevimli gülümsemesi olanı.

"Akrabası olarak gece hastanede kalabileceğinizi size söyleyen oldu mu?" dedi hemşire.

Gunder şaşırdı. Evet, ona bunu söylemişlerdi ama Po ona'yı bulması gerekiyordu. Ona bunu söylemek istemedi. En sonunda hemşire gitti. Gunder Marie'nin üstüne eğildi. Tüpten gelen hafif bir lıkırtı sesi vardı. Bu ağzındaki salyaları çekiyor manasına geliyordu bunu ona dün sarışın hemşire açıklamıştı. Ama hemşire çağırmak için düğmeye basarsa büyük ihtimalle huysuz olan gelecekti. Buna katlanamazdı. Bir süre solunum aygıtının, Marie'nin içine hava veren uzun tıslama sesini dinleyerek oturdu. Eğer lıkırtı sesi daha kötüleşir se onları çağırması gerektiğini düşündü. Ve bu durumda hangi hemşire gelirse şikâyet etmeden ona dayanması gerekecekti.

Onu Marie'yle konuşmaya teşvik etmişlerdi ama şimdi ne diyeceğini bilemiyordu. Önceki gece olan her şeye rağmen Poona'yı görmeyi dört gözle bekliyordu. "Marie?" diye fısıldadı. Sonra vazgeçti ve kafasını eğdi. Geleceğe odaklanması gerekiyordu. Karsten aniden kapıda belirip bu berbat işi devralabilirdi. Aklında yatağın yukarısında bir radyo olduğu geldi. Onu açabilir miydi? Bu, Marie'yi rahatsız eder miydi? İleri doğru eğildi ve radyoyu açtı. Üzerinde bir branda vardı. Önce ses düğmesini buldu ve hemen kısıtı. Kulağına dayadı ve hafif tıslama sesini duydu. Her saat haber veren P4'ü bulana kadar kanal aradı. Saat 10.00'a geliyordu. Bir ses müziği kesip haberleri okuyana kadar gergin bir şekilde bekledi. Müfettiş Sejer P4'e Hvitemoen'de bulunan kadın cesedinin hâlâ teşhis edilemediğini söyledi. Polis, kadının küt bir nesneyle saldırıya uğradığını açıkladı ama başka bir detay vermedi.

P4'ün bağlantı kurduğu kaynaklar Norveç suç tarihinde cesedin çok nadir karşılaşılan bir vahşette saldırıya uğradığını iddia ettiler. Polis şimdi özel soruşturma hattı kurdu ve Elves tad yakınındaki Hvitemoen bölgesinde, dün öğleden sonra, akşamüstü ve gece bulunanları onlarla bağlantı kurmak için arıyor. Ceset, mantar toplamaya çıkan bir Elvestadlı kadın tarafından bulundu. Bir telefon numarası verdiler.

Hatırlaması kolay bir numaraydı ve istemese de Gunder'in kafasına kazındı. Marie'in tüpünden gelen lıkırtı kafasından geçen binlerce düşünceyle kesildi. Durum daha da kötü oluyordu. Eğer düğmeye basarsa ve huysuz olan koşarak gelirse, Gunder'in onun işini iyi yapmadığını düşündüğünü düşünebilirdi. Ama şu anda nöbetçi olan başkaları da olmalıydı. Belki de esmer olan gelmezdi. Sonra kapı kendi kendine açıldı ve sarışın hemşire içeri girdiğini görünce sevindi. Hemşire onun iskemlesinin yanına geldi ve elini omzuna koydu. "Damadınızla bağlantı kuruldu. Yolda."

Gunder neredeyse rahatlamaktan ağlayacakü. Sonra hemşire salya tüpünü çıkarmak için Marie'nin yatağına gitti. Gunder gözlerini kapaması için kendine izin verdi. En sonunda omuzları rahatlamıştı.

"Dün her şey yolunda mıydı?" dedi hemşire, yatağın karşısından Gunder'e bakarak. Gunder gözlerini açtı. Sesinin çatlayacağını sandı.

"Bazı sorunlardan bahsetmişsiniz," dedi hemşire.

Tekrar öne eğildi ama hâlâ dinliyordu. Gunder onun çok Şeyi anladığını sezdi.

"Damat buraya gelince her şey daha rahatlayacak," dedi hemşire. "Sonra kendi başınıza işleri yürütmeniz gerekmeyecek."

"Evet," dedi Gunder. "O zaman daha iyi olacak." Cesareü ni topladı ve ona baktı. "Kendine gelecek mi?" dedi zayıf bir sesle.

Yataktaki Marie'ye baktı. İşte o zaman hemşirenin yaka kartını ilk kez gördü.

"Evet, sanırım," dedi Ragnhild adındaki kız. "Kendine gelecek."

Bölüm 6

Sejer kadının açık ağzında hâlâ yerinde olan üç ya da dört diş saydı. Bu paramparça kadını görünce patolog ne düşünmüştü?

Bardy Snorrason yıllardır çelik ceset masasında çalışmıştı. Kenarlarına oluklar ve ucunda cesetten gelen kanlarla sıvıların çekilip kanalizasyona kaybolmasını sağlayan bir delik vardı. Kadının keskin ve çiğ kokusunu alabiliyordu. Göğüs ve karın boşluğu açıktı.

"Yüksek sesle düşünmeni istiyorum," dedi Sejer, patoloğu inceleyerek.

"Bunu istediğinden eminim." Gözlüğünü burnunun üstüne yerleştirdi ve çerçevenin üstünden Sejer'e baktı. "Bu yüz kendi kendine konuşuyor." Arkasını döndü ve bir yığın evrakı karıştırmaya başladı. Kendi kendine mırıldandı. "Bu o kadar iğrenç ki insan bir an önce kapatmak istiyor."

Sejer onu zorlamaması gerektiğini iyi biliyordu. Kadının varlığı sağır ediciydi. Sanki son anlarında boğazından kaçan son ses duvarlarda yankılanıyordu. Kelimelerine dikkat etmesi gerekiyordu. Masanın üstüne göğsü açık, parçalanmış kafası Çalışma lambasının ışığında sade bir şekilde aydınlatılmış, çıtırçıplak yatarken dokunaklı bir şekilde ona saygı duydu. Çünkü kanları temizlenmişti ve yaraları otların içinde yatarken gördüğünden çok daha farklı bir şekilde gözünün önündeydi.

"Üstünde ipek bir giysi vardı," dedi Snorrason. "Görebildiğim kadarıyla ipek çok iyi kalite. Kumaş Hindistan'da üretilmiş. Sandaletleri plastik. Timex marka kol saati de gösterişsiz. Sade iç çamaşırları pamuklu. Çantasında Alman, Norveç, Hindistan bozuk paraları var. Ah, evet, sandaletlerinin altın da "Hindistan Güzellik Kraliçesi" yazıyor. Bir ara daha. Kâğıtlar hışırdadı.

"Yüzüne ve kafasına arka arkaya vurulmuş," dedi.

"Kaç kez olduğunu tahmin etmek mümkün mü?"

"Hayır. 'Arka arkaya' dedim, çünkü sayısını bilmek imkânsız. Onla on beş arası. Ama şu anda çok sert darbelerden bahsediyoruz." Snorrason masaya gitti ve kadının paramparça başının yanında durdu. "Kafatası bir kavanoz gibi parçalanmış. Artık asıl şeklini çıkaramazsın. Kafatası çok hassas bir şeydir," dedi, "ama başının üstü oldukça sağlamdır. Başının arkasına ya da şakaklarına vurursan yaralanma daha büyük olur. Burada çok yıkıcı bir güçten söz ediyoruz. Bu kadını öldüren her kimse ona vahşi bir öfkeyle saldırmış."

"Kadın kaç yaşında?"

"Yaklaşık kırk."

Sejer şaşırdı. Kadının vücudu düzgün ve narindi.

"Silah?" dedi.

"Silah büyük ve ağır, büyük ihtimalle düz ya da küt bir şey ve oldukça güçlü biri tarafından kullanılmış. Kendimi ve seni de rahatlatmaya çalışıyorum çünkü buna ihtiyacın varmış gibi görünüyor." Sejer'e baktı. "Darbelerin çoğu kadının ölümünden sonra vurulmuş. Ölüm hakkında ne istersen diyebilirsin," dedi, "ama bu bütün acıyı alıp götürüyor."

Bunu uzun bir duraklama takip etti. Sejer kendini biraz uzak hissetti, neredeyse uçuyordu. Önünde uzun süreli az uykulu ve çok endişeli bir süreç olduğunu hissetti. Ve bundan kaçamazdı. Bu kadını bir an için bile unutamayacaktı, gece gündüz her an onunla beraber olacaktı. Kafasının içindeki sessizlik bir çılgılık gibi. Suçlunun yakalanıp tutuklandığı anı gördü. Onun kokusunu alacak ve aynı ortama girdiğindeki titreşimlerini hissedecek kadar yakınında olacaktı. Onun elini tut. Sempatik bir şekilde başını salladı. Ona nazikçe yaklaştı. Başının arkasında hafif bir karıncalanma hissetti. Snorrason tekrar kâğıtlarını karıştıyordu.

"Söylediğim gibi. Yaklaşık kırk yaşlarında, belki biraz daha genç. Boyu 1.60. 45 kilo. Şu ana kadar anladığım kadarıyla sağlıklı. Sol omzunda dört dikiş izinden kalan bir iz var. Aklıma gelmişken, süslü broş Hardanger'den alınmış."

"Bak bu çabuk oldu," dedi Sejer, memnun olduğu açıkça görülüyordu.

"Bu davada yanımda çalışan bir kadın var. Onun da aynısından var." Bir süre düşündü. "Bütün otlak boyunca mücadele izleri var. Ne dersin, onunla bir kedi fare oyunu mu oynadı?"

"Bilmiyorum," dedi Sejer. "Buna nasıl cesaret ettiğini anlamıyorum. Saat dokuzda hava hâlâ aydınlık. Ole Gunwald ormanının tam kenarında yaşıyor. Tam yanından yol geçiyor. Buradaki küstahlık katilin kaotik bir kişi olduğunu düşünmeme neden oluyor. Doğru dürüst düşünemeyen biri."

"Ortada bir tanık var mı?" dedi Snorrason.

"Araba görenler var. Ama şu anda bilmek istediğim tek şey kadının kim olduğu."

"Bölgedeki mücevhercilerle konuşabilirsin. Hardanger'den bir süslü broş alan yabancı bir kadın varsa büyük ihtimalle bağlayacaklardır. Bunun sık sık olduğunu sanmıyorum."

"Muhtemelen bütün satışlarının listesini saklıyorlardır," dedi Sejer. "Diğer taraftan, onu kadının kendine aldığını hiç sanmıyorum. Sanırım bu Norveçli birinin ona hediyesi. Belki bir adam. Ve bu durumda da ondan hoşlanan bir adam."

"Küçük bir şeyden neler çıkardın?" dedi Snorrason, gülümseyerek.

"Yüksek sesle düşünüyorum. Kadını otların içinde öyle, o zarif kıyafetle yatarken gördüğümde, broş neredeyse bir aşk ilanı gibi parlıyordu."

"Şey," dedi Snorrason, "belki de aşk başka bir şeye dönüştü. Bu pek aşka benzemiyor."

Sejer odada bir tur attı. "Evet," dedi. "Ama aklında olsun aşktan dolayı öldürmek mümkün."

Snorrason isteksiz bir şekilde başıyla onayladı.

"Otopsi raporu hazır olduğunda arar mısınız?"

"Tabii ki. Bu önceliği olan bir vaka."

Sejer ayakkabı koruyucularını çıkardı. Daha sonra bürosunda Skarre'yle oturuyordu. Bir plasük torbanın içindekiler çalışma masasının üstüne dökülmüştü. Sejer işaretparmağıyla onları ayırıyordu.

İvır zıvır eşyalara göz gezdirdi ve hemen bir küpe fark etti.

"Kesinlikle iyi bir iş çıkarmışsın. Kurbanda bunlardan biri kayıptı."

"Yamyassı olmuş," dedi Skarre. Ayağa kalktı ve aniden lavaboya gidip sert bir şekilde öksürük nöbetine tutuldu.

"Sakin ol," dedi Sejer.

Skarre döndü ve ona baktı. "Ben iyiyim," dedi. "Hadi işe başlayalım."

Taksi şoförü Kaile Moe dedikoducu bir adam değildi. Bununla beraber, dayanamayacak hale geliyordu. Beyaz Merce des'inin içinde oturup kaşlarını iyice çatarak düşündü. Bir süre sonra Einar'ın Kafeteryasının merdivenlerinden çıkıyordu. İçerisi her zamankinden kalabalıktı. Einar iki hamburger çevirip üstlerine peynir koydu. Başıyla Kalle'ye selam verdi.

"Kahve, lütfen," dedi Kaile.

Fincandan çıkan duman yüzünü ısıttı. Linda'nın üz kahkahaları köşeden geliyordu.

"Genç olmak ne kadar da güzel," dedi Kaile. "Ölüm bile onları etkilemiyor. Yağlı, hoş bir çiftlik somonu gibiler."

Einar kesme şeker kabını tezgâhtan ona doğru itti. Dar yüzündeki ifade o güne kadar olmadığı kadar kapalıydı.

"Kötü bir durum," diye azimle devam etti Kaile, Einar'a kaçamak bir bakış atarak.

"Niçin bizi hesaba katmasınlar ki?" dedi Einar, omuz silke rek.

Kaile anlamadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani burada olan olay. Ne olsa, her yerde oluyor."

"Benim duyduğum kadarıyla öyle değil. Görüldüğü kadarıyla gerçekten çok korkunç."

"Hep öyle derler," dedi Einar.

Kaile kahvesini yudumladı. "Önce korkmuştum. Tee ve Thuan aileleri aklıma geldi."

"Onlardan biri değil," dedi Einar.

"Biliyorum. Ama ilk olarak onları düşündüm."

Linda'nın kahkahası tekrar salonda yankılandı.

"Sarı bukleli," dedi Einar, o yöne kabullenmiş bir bakış atarak. "Oğlan ona bu adı vermiş. Ve bu bir iltifat değil."

"Oyle mi?" dedi Kaile.

Tekrar sessizlik. "Demek kim olduğunu bilmiyorlar?"

Einar hamburgerleri dikkatlice sandviçlerin alt yarısına koydu ve diğer parçaları üstlerine kapattı.

Bir ıslık çaldı ve genç bir çocuk koşarak geldi.

"Hiçbir şey duymadım," dedi. "Ama her yer gazeteci kaynıyor. Özel telefon numarasının hiç durmadan çaldığını iddia ediyorlar."

"Bu güzel bir haber," dedi Kaile.

Gunder'in işini düşünüyordu. Bununla beraber, bir şey onu engelledi. Yine de, eğer söylemezse, Einar bunu başka birinden duyacaktı. Belki de daha kötü bir yorumunu. Kaile dürüst bir adamdı, abartmak istemedi ama bunu içinden atmayı çok istiyordu. Gerçekten deli misin, diyecekti Einar. Jo mann Hindistan'a gidip evlendi mi? Tam konuşmak üzereydi ki kapı açıldı ve içeri iki adam girdi. İkisinin de omuzlarında yeşil çantalar asılıydı.

"Gazeteciler," dedi Einar. "Onlarla konuşma!"

Kaile Einar'ın tepkisini merak etti. Bu bir emir gibi söylenmişti ama itiraz etmedi. İki adam tezgâha geldiler, önce Kal le'yi, sonra Einar'ı selamladılar ve etrafi incelediler. Einar çekingen bir şekilde başıyla selam verip kola ve köfte siparişlerini aldı. Arkası onlara dönük bir şekilde hızla işe koyuldu. Kaile orada kahvesiyle ayakta duruyordu. Aniden kendini ortalıkta korunmasız hissetti, artık Einar'ın himayesinde değildi.

"Korkunç bir şey," dedi içlerinden biri, ona bakarak. Kaile başıyla onayladı ama hiçbir şey söylemedi. Cebinde seyahat günlüğü olduğunu hatırladı ve çıkıp bütün dikkatini vermiş gibi düzenli işlerinin kayıtlarını incelemeye koyuldu.

"Böyle bir trajedi burası gibi küçük bir yeri büyük ihtimalle deprem gibi sallamış görünüyor. Burada kaç kişi yaşıyor?"

Bu basit bir soruydu. Köşedeki kızlar seslerini kesmişlerdi; gazetecileri ilgiyle izliyorlardı. Kalle'nin cevap vermek dışında bir seçeneği kalmamıştı.

"Birkaç bin," dedi soğuk bir şekilde ve defterine baktı.

"Ama o buralı değildi, değil mi?"

Diğeri başını ileri uzattı. Einar döndü ve iki tabağı güm diye tezgâha vurdu. "Polis onun kim olduğunu bilmezken, bizim bilmemizi beklemiyorsunuz, değil mi?" dedi.

"Her zaman bir şeyler bilen biri vardır," dedi bilgiç bir şekilde gazeteci, Einar'a ters bir gülümseme atarak. "Ve bizim işimiz onu bulmak."

"İşinizi başka bir yerde yapmanız gerekiyor," dedi Einar. "İnsanlar buraya yemek yiyip rahatlamaya geliyorlar."

"Yemek güzel görünüyor," dedi diğeri ve başıyla selam verdi. Birbirlerine kaş göz işareti yaptılar ve yan gözle iki kıza bakarak pencerenin yanındaki masaya gittiler.

"Umarım pençelerini Linda'ya atmazlar," dedi Einar, sesini alçaltarak. "O neyin eğri neyin doğru olduğunu bilmez."

Kaile Einar'ın ters tavrını anlamadı. Ama belki de hepsinden daha zekiydi ve bu şehirli sırtlanlarla nasıl başa çıkılacağını en iyi o biliyordu. Fincanını doldurmak için çaydanlığa uzandı.

"Gunder'in kız kardeşini duydun mu?" Einar ona komik bir bakış attı. "Hastanede, komada. Solunum aygıtına bağlı," dedi Kaile.

Einar kaşlarını çattı. "Niçin? Gunder'le konuştun mu?"

"Beni o aradı. Bir araba kazası."

"Gerçekten mi?" dedi deneme niteliğinde Einar. "Bunu sana söylemek için mi aradı? Siz ikiniz genelde bu kadar yakın değilsinizdir."

"Hayır." Kaile tereddüt etti. "Gunder yurtdışından bir mil safır bekliyordu ama havaalanına gitmek yerine hastanedeki kız kardeşinin yanında olması gerekiyordu. Bu yüzden beni aradı. Gardermoen'e gidip... Misafirini almamı istedi."

Anladım," dedi Einar. Kızıl saçların altında bir şeyler çalışıyordu. Kaile bunun ne olduğundan emin değildi.

Gazeteciler onları izliyordu. Kaile elinden geldiği kadar sessizce konuştu. "Gunder'in Hindistan'a gittiğini biliyor musun?" dedi.

Einar başıyla onayladı. "Kız kardeşi söyledi. Burada sigara alıyordu."

"Ama orada ne yaptığını biliyor musun?"

"Tatil sanırım?"

"Evet ve hayır. Ama oraya gittiğinde evlendi. Bir Hintli kadınla."

Einar o anda başını kaldırdı. Gözleri gerçek bir şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı.

"Jomaa'n mı? Bir Hintli kadınla mı?"

"Evet. Beni o yüzden aradı. Çünkü karısı o uçakla geliyordu. Bu yüzden onu almam için beni yolladı. Çünkü kız kardeşinin yanında kalması gerekiyordu."

Einar şoke olmuştu. Kaile artık konuşmadan duramıyordu.

"Her şeyi, uçağı ve detayları söyledi. Kadının adını ve neye benzediğini. Kendisi gidemediği için çok üzgündü. Ben oraya gittim." Kaile yutkundu ve Einar'a baktı. "Ama onu bulamadım."

"Onu bulamadın mı?" dedi Einar, şaşırarak.

"Her yere baktım ama onu bulamadım."

Einar açık açık gözlerini ona dikmişti. Kaile bir içgüdüyle peri döndü. Gazeteciler hâlâ onları izliyorlardı. Sesini daha da alçalttı.

"Sonra Gunder'i hastaneden aradım ve olanları açıkladım. Büyük ihtimalle başka bir taksiye binip eve gittiği konusunda anlaştık. Orada beklediği konusunda. Ne de olsa, kadında adresi vardı. Ama orada da değildi."

Bunu uzun bir ara takip etti. Einar Kalle'nin nereye varmaya çalıştığını anlayabiliyordu. Dehşet içindeymiş gibi görünüyordu.

"Sonra haberleri duydum Hvitemoen'daki ölü kadın hakkında olanı. Gerçekten çok korktum. Buralarda öyle çok fazla yabancı kadın yok. Bu yüzden onu aradım."

"Ne dedi?"

"Biraz tuhaf konuştu. Sorularıma tam cevap vermedi, büyük ihtimalle yolda gibi bir şey söyledi. Ama ölen kişinin o olduğunu düşünmeye başladım. Birisi Gunder'in evine giderken onu öldürmüştü. Hvitemoen Gunder'in evinden uzak değil. Sadece bir kilometre."

"Sadece bir kilometre," dedi Einar. "Peki, adını biliyor musun?"

Kaile hevesle başıyla onayladı.

"Polisi araman lazım," dedi sertçe Einar.

"Arayabileceğimi sanmıyorum," dedi Kaile. "Gunder'in kendisinin araması lazım. Ama cesaret edebileceğini sanmıyorum. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyor."

"Onunla konuşman gerekiyor," dedi Einar.

"Hastanede," dedi Kaile.

"Ya damadı?"

"O da Hamburg'da," dedi Kaile. Aniden kendini yorgunluktan bitmiş gibi hissetti.

"Bu özel polis hattı," dedi Einar. "Kimliğini bildirmeden arayabilirsin."

"Hayır, eğer ararsam adımı veririm. Ne de olsa, arayarak yanlış bir şey yapmıyorum. Ama bu onların doğru Gunder'in evine gitmelerine neden olacak."

"Şey, eğer o hastanedeysen onu bulamayacaklar."

"Er ya da geç onu bulacaklar. Ve ya yanlış bir şey yaptıysam?"

"Yanlış olması iyi olur, sanırım," dedi Einar.

"Bilmiyorum. Onu da o kadar iyi tanımıyorum. Gunder, çok kendine has biri. Çok konuşmaz. Sen arayabilir misin?" "

Einar gözlerini yuvarladı.

"Ben mi? Hayır, arayamam." Bu fikri aklından çıkardı. "Bu işe dahil olan kişi sensin."

Kaile fincanını tezgâha koydu.

"Alt tarafı bir telefon," dedi Einar. "Dünyanın sonu değil."

Bir kez daha Linda'nın tiz kahkahası duyuldu. Gazetecilerden biri kızların masasının üstüne eğilmişti.

Einar bir sigara yaktı. Gazetecilerin Linda ve Karen'le yaptığı heyecanlı sohbetini izledi. Sonra bürosuna girdi. Dinlenebileceği, oturabileceği ya da muhasebesini yapabileceği küçücük bir oda. Büronun arkasında yiyecekleri sakladığı buzluk vardı. O kapıyı da açtı. Bir süre düşüncelere dalarak dar odaya bakıp durdu. İstirap dolu gözleri büyük bir kahverengi valize takıldı.

Bölüm 7

Basın sinekler gibi üşüştü, sanki köyün sahipleriymişçesi ne davranıyorlardı. Ağızlarındaki gizli silahlarıyla sinsi sinsi dolaşıyorlardı. Hepsinin kendi kişisel görüşü ve başka hiç kimsenin düşünmediği manşeti vardı. Hiçbir şey göstermeyen dramatik fotoğraflar çekmişlerdi, çünkü suç mahalline girmelerine izin verilmiyordu. Yine de, sürünerek gelip çalıların ve otların arasından kameralarını ona odakladılar. Böyle, bir insanın başka bir insana yaptığı insanlık dışı davranış, ön planda birkaç solmuş çiçek olan beyaz bir muşambayla görüntülendi. Empatik yüz ifadeleri konusunda müthiş bir yetenekleri vardı ve insanların on beş dakikalığına meşhur olma ihtiyacını çok

iyi anlıyorlardı.

Gençler kesinlikle bu heyecan verici olayın keyfini çıkarıyorlardı. En azından bakacak bir şeyimiz var, dedi Karen. Linda üniformalıları tercih ediyordu, gazeteciler çok pis, diye Şikâyet etti. Kıkırdamayı kesmişlerdi. İkisinde de bir yetişkin dehşeti ifadesi vardı. Kısık sesle bu korkunç cinayeti konuşuyorlardı ve köyden biri tarafından işlenemeyeceği konusunda hemfikirdiler. Ne de olsa, bütün yaşıntılarını burada geçirmişlerdi ve herkesi tanıyorlardı.

"Dün gece dokuz sıralarından neredeydiniz?" diye onlara sordu gazetecilerden biri. Onlar saatleri düşünürlerken genç yüzlerini izledi.

"Ben onunlaydım," dedi Linda, Karen'i göstererek.

Karen başıyla onayladı. "Sen dokuza çeyrek kala gittin. Niçin saat dokuz?" dedi.

"Cinayet yaklaşık olarak dokuz civarında işlenmiş," dedi onlara gazeteci. "Suç mahallinin yakınında yaşayan bir esnaf hafif çığlıklar ve gaza basılan bir motor sesi duyduğunu söylemiş. Akşam haberlerinin yarısında."

Linda hiçbir şey söylemiyordu. Bir yığın fikrin arasında birini yakalamaya çalıştığını anlayabilirdiniz. Sonra aklına şimdi niçin bu kadar salakça kıkırdadıkları geldi. Karen'den eve giderken, Hvitemoen'deki otlaktan geçmişti. Zihninde şimdi tekrar oraya dönmüştü. Bisikletiyle sessizce züm yaparak geçiyordu. Yolun kenarında park etmiş bir araba görmüş ve yana sapmak zorunda kalmıştı. Sonra otlığa bakmış ve orada iki kişi görmüştü. Uçarı bir oyun oynuyormuşlar gibi birbirlerini kovalıyorlardı, bir kadın ve bir erkektir. Adam onu yakalamış ve üzerine çıkmıştı. Kadın çılgınca kollarını ve bacaklarını sallıyordu. Aniden gerçekten allak bulak oldu, çünkü ne gördüğünü hemen anlamıştı. Bu iki kişi açıkça seks yapmak istiyordu. Oldukça belirgin bir şekilde, açıklıkta, o bisikletiyle giderken ve her şeyi görebilecekken. Görüntü karşısında hem utanmış, hem de heyecanlanmıştı, çelişkili bir duygu içinde olmasının nedeni hâlâ bakire olmasıydı. Evde kalmış yaşlı bir kadın olarak ölme fikri uzun bir süredir kafasını kurcalıyordu. Bu yüzden sanki hep hazırmış gibi davranıyordu. Ama o iki kişi! diye iyice düşündü Linda. Gazeteciler bekliyordu. Aklına rahatsız edici bir fikir geldi. Ya onlar oyun oynamıyorsa? Ya adam kadını yakalamaya çalışıyorsa, ya gördüğü bir oyun değil de aslında bir cinayetse? Ama cinayete benzemiyordu. Adam kadının peşinden koşuyordu.

Kadın düştü. Kollar ve bacaklar. Aniden sinirlendi ve içeceğini yudumladı.

"Hvitemoen'den bisikletinle geçtin mi?" dedi gazeteci. "Yaklaşık saat 21.00'de?"

"Evet," dedi Linda. Karen ondaki değişikliği ve Linda'yı çok iyi tanıdığı için ciddiyetini fark etti.

"Bu korkunç bir düşünce. Çünkü tam arkasından oldu."

"Ama hiçbir şey görmedin mi? Yol boyunca ya da o civarda?"

Linda kırmızı arabayı düşündü. Kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. "Tek bir kişi bile," dedi.

"Eğer aklına bir şey geldiyse, polisi aramalısın," dedi gazeteci.

Linda omuz silkti ve ilgisini kesü.

İki adam ayağa kalkular ve kamera ekipmanlarını omuzlarına astılar. Tezgâhtaki Einar'a doğru bir göz attılar. Karen masanın üzerinden karşıya doğru eğildi.

"Ya onlarsa!" Sesi titriyordu.

"Ama orada gördüklerim başka bir şey yapıyorlardı!" diye itiraz etti Linda.

"Evet ama belki önce seks yapular ve sonra adam kadını öldürdü. Bu oldukça sık rastlanan bir şey, değil mi?"

Linda o anda önemli bir şey düşünüyordu.

"Bence telefon etmelisin," dedi Karen.

"Pek bir şey görmedim!"

"Ama eğer düşünürsen. Belki bir süre sonra fazlasını hatırlayacaksın."

"Yolda bir araba vardı."

"Gördün mü!" diye bağırdı Karen. "Onlar arabalarla ilgileniyorlar. Civardaki bütün arabalarla. Bölgedeki bütün hareketlerini belirliyorlar. Nasıl bir arabaydı?"

"Kırmızı."

"Başka bir şey hatırlamıyor musun?"

"Ondan kurtulmak için aniden yolumu değiştirmekle meşguldüm," dedi Linda.

"Peki sonra ne gördün? Neye benziyorlardı?"

"Hatırlamıyorum. Bir adam ve bir kadın."

"Ama soluk tenli mi esmer mi, şişman mı zayıf mı gibi şeyler?"

"Bilmem," dedi Linda. Bir an için ikisi de konuşmadı. Einar barın arkasında çalışıyordu.

"Ya araba? Düşünsene. Eski mi yeni mi? Büyük mü küçük mü?"

"Çok büyük değil. Boyası oldukça iyiydi. Zaten kırmızıydı."

"Bütün hatırladığın bu kadar mı?"

"Evet. Ama benzerini görsem hatırlarım. Sanırım."

"Bence telefon etmelisin," dedi tekrar Karen. "Annenle konuş, o sana yardım eder."

Linda bu fikir karşısında yüzünü buruşturdu. "Beraber telefon edemez miyiz? Ya salakça bir şey söylersem? Onlara adımları vermem gerekiyor mu?"

"Bilmem. Salakça bir şey söylemezsin. Onlar sadece söylediklerini yazacak ve bildikleri diğer şeylerle karşılaştıracaklardır. Eğer kırmızı arabayı gören başka insanlar varsa, kırmızı bir araba aramaya başlayacaklardır. Öyle bir şey."

Linda hâlâ şüphe içindeydi. Gerçek bir şey görmenin arzusu ile kendini kandırma korkusunun arasında kalmıştı. Yine de bu baştan çıkarıcıydı. "Polisin Hvitemoen davasında çok önemli bir tanığı var. Bu tanık arabayı gördü ve şimdi elimizde bölgede görünen iki kişinin kısmi tanığı var."

Nasıl görüyorlardı? Mavi, belki lacivert bir şey ve bir de beyaz bir şey hatırladı. Adamın beyaz bir gömleği vardı. Kadının koyu renk bir şey giyiyordu. Eve gidip haberleri izlemek istedi.

"Bunu düşünmem gerekiyor," dedi.

Karen başıyla onayladı. "Aramadan önce her şeyi yazman lazım, böylece ne diyeceğini bilirsin. Büyük ihtimalle sana bir yığın soru soracaklar. Nerden geliyordun, nereye gidiyordun ve ne gördün."

Saat kaçtı."

"Tamam," dedi Linda. "Hepsini yazacağım."

Bardaklarındakileri bitirdiler ve Einar'a "Görüşürüz" dediler. Adamın ifadesi onlara millerce ötede olduğunu söylüyordu.

Gunder Marie'nin elini bıraktı. Çenesi göğsünde, uykuya dalmışü. Rüyasında Poona'yı görüyordu. Gülümsemesini ve koca beyaz dişlerini. Marie'yi küçük bir kız olarak gördü, o zamanlar oldukça topluydu. Uyurken kapı açıldı ve iki hemşire iterek içeri bir yatak soktular. Gunder uyandı ve şaşkınca gözlerini kırıştırdı.

"Sanırım yatmanız lazım," dedi Ragnhill, gülümseyerek. "Bakın. Sizin için birkaç sandviç. Ve eğer isterseniz burada kahve de var."

Aniden iskemlede doğruldu. Yatağa ve yiyeceğe baktı. Siyah saçlı, asık suratlı hemşire ona bakmadı. Damla sayacını kontrol ettiler ve tüpü temizlediler. Elini alnında dolaşırdı ve yorgunluğu kafasındaki bir kurşun ağırlıklmış gibi hissetti. Ya Karsten o uyurken gelseydi? Onu Hamburg'dan buraya uzun yolculuğundan sonra endişeyle solmuş bir şekilde hayal etti. Kendini yatakta horlarken ya da yatakta ağzı sandviçle dolu hayal etti.

Bakışlarını yemekten kaçırdı. Pate, salatalıklı domuz pastırması ve bir bardak süt vardı. Belki de biraz kahve?

"Bence yatsanız iyi olur," dedi tekrar Ragnhild.

"Hayır," dedi Gunder. "Uyanık kalmam lazım. Eğer bir şey olursa diye."

"Kardeşinizin kocasının gelmesi epey sürecek. Eğer ister, seniz sizi bir saat sonra uyandırabiliriz. Ama en azından biraz yemeğe ihtiyacınız var."

Gunder gözlerini yeni yapılmış yatağa dikti.

Ragnhild, "Kendinizi yıpratıp bitirmenizin kız kardeşinize bir faydası olmaz," dedi nazikçe. Esmer hemşire hiçbir şey söylemedi. Bir pencere açtı ve sürgüyü sertçe kapattı. Kadının hareketleri sert ve kararlıydı. Gunder yatakta uyuma ve esmer cadı tarafından uyandırılma seçeneğini düşündü.

"Nasıl isterseniz öyle yapın," dedi Ragnhild. "Biz yardımcı olmak için buradayız."

"Evet," dedi Gunder.

Gittiler. Yemeğe baktı. Kepekli ekmek vardı. Tepsiyi alıp kucığına koydu. Sessizce yedi. Yemek hoşuna gitti ve buna şaşırdı. Ardından uykusu geldi. Hızla iki fincan kahve içti ve boğazını yaktığını hissetti. Kahve güzeldi. Soluma aygıtı çalı;| şıyordu. Marie'nin elleri beyaz örtünün üstünde sapsarı duruyorlardı. Tepsiyi pencerenin yanındaki masaya koydu. Belki Poona gelmişti. Belki Blindveien'deki evlerinde onu bekliyordu. Kapı kilidinin açık olduğunu hatırladı. Kapıyı kilitlemeden evden çıkmak hiç yapmadığı bir şeydi. Sertçe gözlerini ovuşturdu. Ayakkabılarını çıkardı. Döndü ve sert kıv;

rımları olan beyaz yorganı gördü. Sadece kısa bir şekerleme, diye düşündü. Vücudu kaskaüydı ve iskemlede uzun zaman oturmaktan ağrıyordu. Geriye yaslandı ve gözlerini kapattı. Birkaç saniye geçmeden uyuyakalmıştı.

Aniden kalktı. Karsten durmuş onu izliyordu. Gunder yataktan o kadar hızlı fırladı ki başı döndü ve

tekrar yatağa yı ğıldı.

"Seni ürkütmek istemedim." Eniştesi yorgun görünüyordu. "Bir süredir burada oturuyorum. Bana her şeyi anlattılar. Yorgunluktan bitkin olmalısın."

Gunder, bu kez dikkatli bir şekilde tekrar ayağa kalktı.

"Hayır. Dün gece eve gittim. Ama iskemlede uyudum. Sızmış olmalıyım," dedi, düzelterek.

"Uzun zamandır uykusuzsun." Karsten ellerini çaresizce ovuşturdu. "Şimdi eve gidebilirsin, Gunder. Ben burada oturacağım. Bu gece ben kalacağım."

Birbirlerine baktılar. Karsten yatağın yanındaki iskemleye otururken her zamankinden daha yaşlı görünüyordu. "Bunun nasıl sona ereceğini hayal edebiliyorum," diye mırıldandı. "Ya beyni zarar gördüyse? Halimiz ne olacak?"

"Bu konuda henüz bir şey bilmiyorlar," dedi Gunder.

"Ama ya sonsuza kadar böyle kalırsa?" Yüzünü elleri arasına aldı.

"Uyanacağını düşünüyorlar," dedi Gunder.

"Öyle mi dediler?"

"Evet."

Karsten karısının abisine baktı ama hiçbir şey söylemedi. Valizi ve evrak çantası duvara dayanmıştı.

"Yelkene çıkmıştık," dedi. "Cep telefonumu yanıma alma mıştım."

"Anlıyorum," dedi Gunder. "Kendini suçlama." Damat geldiği ve dinlenmiş olduğu için Gunder kendini daha iyi hiss diyordu. Poona, aklına bir alarm işaretiyle geldi. Ve de Hvite moen'daki ölü kadın.

"Demek Hindistan'daydın?" dedi Karsten. "Kendine bir eş buldun. Sanırım şimdi burada?" Sesi utanmış gibi çıkmıştı.

"Haberleri duymadın mı?" dedi Gunder, gergin bir şekilde.

Damat başını iki yana salladı.

"Hvitemoen'da bir cinayet oldu. Yabancı bir kadın. Onun kim olduğunu bilmiyorlar."

Karsten Gunder'in konuyu tuhaf bir şekilde değiştirmesi karşısında şaşırdı. Ve o anda Gunder çöktü ve başını ellerinin arasına aldı.

"Karsten. Sana söylemem gereken bir şey var.

"Evet?" dedi Karsten.

Tam o sırada kapı açıldı ve siyah saçlı hemşire odaya daldı.

"Bekleyebilir." Gunder aniden kalktı ve ceketinin düğmelerini ilikledi.

"Şimdi eve git ve biraz dinlen," dedi Karsten.

Arabayı garaj girişinin dışına çekti. Direksiyonda oturup pencereden içeri baktı. Sonra, niçin yaptığını doğru dürüst bilmeden, arabayı Hvitemoen'a doğru sürdü. Herkesin konuştuğu yere bakmak,

yavaşça yanından geçmek istedi. Burayı çok iyi biliyordu. Otlığın karşısında göle giden bir at arabası yolu vardı. O gölün adı Norevann'dı. Çocukken Ma rie'yle beraber oraya yüzmeye giderlerdi. Ya da daha doğrusu Marie yüzerdi. O sığ suda oynardı. Yüzmeyi hiç öğrenme nişti. Poona bunu bilmiyor, diye düşündü, aniden utanarak. Yaklaşırken, kaçırmasın diye sola bakmaya başladı. Virajı dönerken iki polis arabası gördü. Arabayı durdurdu ve onları seyretti. Ormanın kenarında iki polis vardı. Her yerde kırmızı beyaz şeritler gördü. O kadar heyecanlandı ki hızla geri gitti ve arabası ağaçların arasında gizlendi. Kırmızı Volvo'nun çoktan görüldüğünü bilmiyordu. Hiç kımıldamadan durdu ve ne hissettiğini anlamaya çalıştı. Eğer otlakta olanın Poona'yla ilgisi varsa, bunu hissetmesi gerekiyordu, değil mi? Elini iç cebine soktu ve kalbinin üstünde taşıdığı evlilik cüzdanını çıkardı. Birkaç satırı ve isimleri tekrar tekrar okudu. Bayan Poona Bai, 1 Haziran 1962'de doğdu ve Bay Gunder Jomann, El vestad Ekim 1949'da doğdu. Bu oldukça güzel bir kâğıttı. Kenarları süslemeli şampanya rengi. Belediyenin mührü üstteydi. Gerçek bir ispat. Şimdi hiç kimsenin ona inanmayacağını sanıyordu. Derin bir iç çekti ve biraz çöktü. Ani bir gürültüyle ürktü ve yana fırladı. Bir polis penceresine vuruyordu. Evrakı katladı.

"Polis," dedi memur.

Tabii ki bu ortada, diye düşündü Gunder, ani bir öfkeyle. Ne de olsa adamın üstünde üniforma vardı.

"Her şey yolunda mı?"

Gunder şaşkın bir bakış attı. Hiçbir şey yolunda değildi. Bununla beraber, bu sorunun ona sorulmasına şaşırmaması gerektiği aklına geldi. Tatsız bir yüz ifadesi vardı. Elbiseleri hastanedeki yatakta geçirdiği saatlerden sonra buruşmuştu. Yorgunluktan bitkindi ve tıraş olması gerekiyordu. Arabasını yolun kenarına çekmiş, burada kayıp biri gibi oturuyordu.

"Sadece dinlenmeye ihtiyacım var. Yakında yaşıyorum," dedi aceleyle.

"Ehliyetinizi ve ruhsatınızı görebilir miyim?" dedi memur.

Gunder öylesine ona bir baktı. Niçin? Belki sarhoş araba kullandığını sanmıştı? Büyük ihtimalle öyle görüyor olmalıydı. Aygıtı gönül rahatlığı ile üfleyebilirdi, Mumbai'den beri ağzına içki koymamıştı. Ruhsatı ön gözden buldu ve cüzdanı nı çıkardı. Memur onu izliyordu. Aniden bir walkietalkie'nin cızırtısıyla dikkati dağıldı. Burnunu çekti ve Gunder'in duymadığı bir şeyler mırıldandı. Sonra bazı notlar aldı, walkietalkie'yi kemerine koydu ve Gunder'in ehliyetini inceledi.

"Gunder Jomann, 1949 doğumlu?"

"Evet," dedi Gunder.

"Yakında mı oturuyorsunuz?"

"Köye doğru. Buradan bir kilometre uzakta."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Evime."

"O zaman yanlış yönde ilerliyorsunuz," dedi memur, onu dikkatle inceleyip.

"Biliyorum," diye kekeledi Gunder. "Merak ettim... Olanları."

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi memur. Gunder yıkılmak üzere olduğunu hissetti. Niçin habersiz

numarası yapıyordu?

"0 yabancı kadın. Haberleri duydum."

"Bu bölge kordon altında," dedi ona memur.

"Anladım. Şimdi eve gidiyorum."

Evraklarını geri aldı ve gitmek üzereydi. Memur etrafa burnunu sokmak istercesine başını arabanın içine soktu. Gunder donup kaldı.

"Yorgun göründüğümü biliyorum," dedi çabucak. "Ama kız kardeşim hastanede. Komada. Ona bakıyordum. Bir araba kazası oldu."

"Anladım," dedi polis. "Eve gidip dinlenseniz iyi olur."

Adam gözden kaybolana kadar Gunder bekledi. Sonra on metre daha gitti, Volvo'yu toprak yola döndürdü ve eve yollandı. Memur bütün bu süre boyunca onu izlemişti. Walkie talkie'siyle konuşmuştu.

Oldukça tuhaf bir şekilde davrandı. Sanki bir şeyden korkmuş gibiydi. Ne olur olmaz diye bu detayı yazdım.

Koridorda valiz yok, oturma odasında Poona yok. Ev boştu. Odalar karanlıktı, o giderken gündüzdü ve hiçbir ışığı açık bırakmamıştı. Uzun bir süre koltuğunda oturup gözlerini boşluğa dikti. Hvitemoen olayı onu rahatsız etmişti. Salakça bir şey yapıldığını hissetti. Polis tuhaf davranmıştı. Nerede durup nereye gideceği hiç kimseyi ilgilendirmezdi. Gunder başının döndüğünü hissetti. Poona olayı, Hindistan'da olanların hepsi belki de bir rüyaydı. Tandel'in Tandoori'sinde otururken uydurduğu bir şey. Yurtdışına çıkıp hemen bir eş araklamak mı? Bu kitaptan dolayı olmalı, Bütün Ulusların İnsanları, aklıma bu fikirleri soktu. Raftaki kitabın kırmızı cildini görebiliyordu. Kendini ışığı söndürmeye zorladı. Televizyonu açtı. Yarım saat sonra haberler olacaktı. Aynı anda taş kesildi, daha fazla bir şey bilmek istemedi. Ama bilmesi gerekiyordu! Poona'nın kesinlikle olmadığını belirtecek bir şey söyleyebilirlerdi. Kurban Çinli çıkabilirdi. Ya da Kuzey Afrikalı. Kurban yirmili yaşların başında, henüz kimliği tespit edilemeyen kurbanın bütün sırtını kaplayan çok farklı bir dövmesi var. Hayal gücü zıvanadan çıktı. Dışarıda her şey sakindi.

Bölüm 8

Her zamanki gibi, Konrad Sejer'in kırış kırış yüzü uygun ciddi ifadeyi sergiledi. Onun yüksek sesle güldüğünü duyan pek fazla insan yoktu, kızgın gören insan sayısıysa daha da azdı. Ama ifadesinden gerginlik okunuyordu; ciddiyet, merak ve tutkuya tanık olabilecek gri gözleri tetikleydi. İş arkadaşlarını kendinden uzak tuttu. Jacop Skarre bir istisnaydı. Sejer yirmi yıl büyük olsa da yine de bu ikili sık sık derin konuşmalara dalmış şekilde görülürdü. Skarre jelibon tıkmıyordu. Ek olarak Skarre, müfettişi işten sonra bira içmeye gitmeye ikna etme becerisini kazanmış bölümdeki tek kişiydi. Hem de hafta içi. Bazıları Sejer'in tuhaf ve ukala biri olduğunu düşünürdü. Skarre onun utangaç olduğunu biliyordu. Sejer etrafta birileri olduğunda ona Skarre diye hitap ederdi. Sadece yalnız olduklarında Jacop derdi.

Sejer içecek su çeşmelerinden birinde durmuştu. Eğilip buz gibi sudan içti. Çok büyük bir korku

yaşamıştı. Aradıkları adam hoş biri olabilirdi. Aynı onun sahip olduğu gibi umurları ve rüyaları olan. Bir zamanlar çocuk olan; birisini onu çok sevdiği biri. Bağları, sorumlulukları ve yükümlülükleri, toplumda kaybetmek üzere olduğu bir yeri vardı. Sejer devam etti. Asla kendi işlerini düşünerek zaman kaybetmezdi.

Bununla beraber, bu resmi karakterin içinde bir yerlerde gizli insanlara karşı büyük bir açlık vardı. Onlar kimdi, niçin böyle davranıyorlardı? Ne zaman bir suçlu yakalasa ve gerçek bir itiraf alsa davayı kapatıp dosyaya kaldırabilirdi. Bu kez bu kadar emin değildi. Bunu nedeni sadece öldürülen kadın değildi, dövülerek pelteye çevrilmiş olmasıydı. Öldürmek tek başına aşırı bir şeydi. Ondan sonra cesedi mahvetmek hayvancaydı. Suç kavramı üzerine çoğunlukla çelişen pek çok görüşü vardı; her şeyden önce henüz keşfedilmemiş şeylerle ilgileniyordu.

Hayatında bir kadın vardı. Sara Struel, bir psikiyatr. Onda evinin anahtarı vardı ve istediği zaman gidip gelirdi. On üçüncü kattaki dairesine geldiğinde içinde hafif bir heyecan olurdu. Kapıyla eşiğin dar aralığından Sara'nın içeride olup olmadığını görebiliyordu. Kollberg adında da bir köpeği vardı. Kollberg onun tek kişisel savurganlığıydı. Bazen geceleri koca hayvan gizlice yatağına gelirdi. O zaman Sejer fark etmemiş gibi uyuyor numarası yapardı. Ama Kollberg 70 kiloydu ve yatağın ayakucuna yerleştiğinde şilte iyice çökerdi.

Bürosuna girdi ve özel telefon hattının başındaki Skar re'yle Soot'a başıyla hafifçe selam verdi.

"Kim olduğunu biliyor muyuz?"

"Hayır."

Kol saatine baktı. "Kimler arıyor?"

"Dikkat çekmek isteyenler, çoğunlukta."

"Bu kaçınılmaz. Hiç ilginç bir şey yok mu?"

"Araba görenler. İki kişi Hvitemoen'e doğru giden kırmızı bir araba gördüklerini bildirdiler. Birisi son sürat şehre doğru giden bir siyah taksi görmüş. Öğleden sonra dörtle altı arası hariç o mesafede pek trafik olmaz. Ek olarak gazeteciler hakkında bir yığın şikâyet. Başka bir haber var mı?"

"Kapı kapı dolaşarak yapılan soruşturmaların raporları şu ana kadar bitmiş olmalı. Bütün adli tıp numuneleri gönderildi," dedi Sejer. "Öncelik sırası vereceklerine söz verdiler. Elimizdeki bu davada çalışan kırk kişi var. Kaçamayacak."

Gelen telefon numaralarının listesini inceledi. Öndeki dört rakam aynı olduğu için çoğunun Elvestad'lı olduklarını ya da aradıkları bölgeyi gösteriyordu. Orada dururken telefon tekrar çaldı. Skarre hoparlör düğmesine bastı. Bir ses odada du yulabiliyordu.

"Selam, Elvestad'dan arıyorum. Adım Kaile Moe. Polisle mi görüşüyorum?"

"Evet."

"Hvitemoen'daki olay için arıyorum."

"Dinliyorum."

"Aslında bir arkadaşım ile ilgili. Ya da daha doğrusu, bir tanıdık. O gerçekten doğru düzgün bir adam olduğundan ve başını belaya sokabileceğinden dolayı biraz endişeliyim."

"Ama yine de arıyorsunuz. Bize yardımcı olabilir misiniz?"

Sejer adamın sesine dikkat etti: Orta yaşlı ve çok sinirli.

"Belki. Bu tanıdığım kişi yıllardır tek başına yaşıyor. Bir süre önce tatile gitti. Hindistan'a."

Hindistan'dan bahsedilmesi Sejer'in dikkatini çekti.

"Evet?"

"Ve sonra geri geldi."

Skarre bekledi. Ardından bir sessizlik geldi. Soot boş ver dercesine başını salladı.

"Şey, sonra, 20 Ağustos öğleden sonra, yardıma ihtiyacı olduğu için aradı."

"Yardıma mı ihtiyacı vardı?" Sejer uzun hikâyeyi asıl konuya getirmek için dürtükledi.

"Kız kardeşi bir araba kazasının ardından hastaneye kaldırılmış Ciddi yaralanmış."

Bir sessizlik daha oldu. Skarre gözlerini yuvarladı. Sejer parmağını ağzına götürdü.

"Onun hemen hastaneye gitmesi gerekiyordu tabii ki, onun yanında olmak için. Bu çok kötü bir olay. Ama Garder moen'de olması gerektiği için beni aradı."

"Gardermoen Havaalanı mı?" dedi Skarre.

"Yurtdışından misafir bekliyordu. Ve inanır mısınız bilmem ama bana bu iki hafta süresince evlenmeyi becerdiğini söyledi."

Skarre gülümsedi. Bu adamın tepkisi o kadar garipü ki heyecanlı bir kreşendoda yansıyor.

"Böylece benden bu kadını, diğer deyişle karısını almamı istedi. Hintli karısını."

Sejer ve Skarre birbirlerine baktılar.

"Ah!" diye gülümsedi Skarre, adamın heyecanından etkilenerek.

"Ama sonuçta onu bulamadım."

Arayan kişi karmaşık hikâyesini toparlamaya uğraştı. Üç adam dikkatlice dinliyordu. Bunun önemli olduğunu fark etmişlerdi, bir neticeye gidecek ilk adım.

"Saat 18.00'de gelmesi gerekiyordu," diye devam etti anlatan. "Ama ortaya çıkmadı."

"Niçin adamın kendisi aramadı?" dedi Skarre.

"Beni de endişelendiren bu. Karısının gelip gelmediğini bilmek için ben daha sonra aradım. Belki başka bir taksi tutmuştu. Anladığınız gibi ben Elvestad'ın taksi şoförüüm. Da ba doğrusu tek taksi şoförü," dedi. "Ya da kadın başka bir °tele falan gitmişti. Ama onun karşılığı çok üstü kapalıydı. Bu konuyu düşünmeye cesaret edemediğini sanıyorum. O kendine has biridir ve kız kardeşine olanlar çok gelmiş olmalı. Bu yüzden ben aradım."

"Adı ne?" dedi Skarre, bir kalem arayarak.

"Gunder Jomann. Elvestad'ın biraz dışında yaşıyor, Blind veien No 2. Orası bir çıkmaz. Şimdi evde olup olmadığını bilmiyorum; hastanede olabilir. Her neyse, söylediğim gibi, gerçekten endişelendim. Belki Gunder orada olmayınca kadın kendi kendine gelmeye çalıştı. Ve sonra yolda başına bir şey geldi."

"Anladım," dedi Skarre. "Kadının adını biliyor musunuz?"

"Evet," dedi. "Bir kâğıt parçasına yazmıştım ama bugün başka bir gömlek giyiyorum. Göğüs cebime koymuştum."

"Onu benim için bulabilir misiniz?" dedi Skarre.

"O gömlek çamaşır makinesinde olabilir. Lanet olsun!" dedi. "Hemen onun evine gitmeyeceksiniz, değil mi?" dedi. "Tamamen yanılmış olabilirim."

"Kesinlikle hayır," dedi sertçe Skarre. "Yardımanız için size minnettarız. Bu konuyu soruşturacağız."

Adam telefonu kapattı. Birbirlerine baktılar.

"Doğru oraya gidiyoruz," dedi Sejer.

Bir arabanın güçlü farları avluyu aydınlattı. Gunder şaşırdı. Gelen Karsten olabilir miydi? Elini kelleşmeye başlayan kafasında dolaşırdı ve hızla koridora çıktı.

İsteksizce kapıyı açtı. Polis arabasını gördüğünde bir adım geriledi. Sejer elini uzatarak merdivenlerden çıktı.

"Jomann mı?"

"Evet."

El sıkıştı sağladı.

"Ben Müfettiş Sejer, bu da iş arkadaşım Skarre. Bir dakika için içeri gelebilir miyiz?"

Gunder önden gidip oturma odasında durdu. İki adama baktı. Biri yaklaşık iki metre boyunda ve yaklaşık onun yaş larındaydı. Diğeri oldukça gençti ve uzun sarı lüleleri vardı.

"Belki niçin burada olduğumuzu biliyorsunuz?" dedi Sejer.

Gunder kekeledi. "Sanırım kazayla ilgili?"

"Kız kardeşiniz mi demek istiyorsunuz?"

"Evet."

"Kız kardeşinizin durumuna üzgünüz," dedi Sejer. "Durumu nasıl?"

"Kocasını Hamburg'dan geldi. Şimdi onun yanında. Arayacağına söz verdi. Marie hâlâ komada."

Sejer başıyla onayladı. "Bu konu başka bir şey hakkında."

Gunder yıkıldı. "O zaman lütfen oturun," dedi yumuşak bir şekilde. Belli belirsiz bir şekilde eliyle işaret etti. Gergin görünüyordu. Sanki evden kaçıp gitmek ister gibiydi. Sejer ve Skarre kanepeye oturup derli toplu, düzenli odaya baktılar. Sejer Jomann'ın biraz ileride, duvardaki bir şeyi kurcalamasını izledi.

"Özür dilerim," dedi Gunder, onlara katılırken. "Yazmam gereken bir şey vardı. Bugünlerde birçok şey oldu, birçok. Genelde her şey kontrolümdedir ama bildiğiniz gibi, aniden her şey yıkılır ve sizi tamamen sarsar..."

Dudaklarını ısırdı ve onlara korkudan ödü kopmuş bir şedide baktı.

"Buraya karınız yüzünden geldik. Sağ salım geldi mi?"

Gunder yutkundu. "Karım mı?"

"Evet," dedi Sejer. "Hintli karımız.

Bildiğimiz kadarıyla ayın 20'sinde Gardermoen'e gelmesini bekliyordunuz ve onu alması için bir arkadaşınızı gönderdiniz. Karınız geldi mi?"

Sejer cevabı zaten biliyordu. Gunder tereddüt etti. Onun aleni umutsuzluğu karşısında harekete geçtiler.

"Sizi Kaile mi aradı?" dedi zayıf bir şekilde.

"Evet," dedi Sejer. "Belki yardımcı olabiliriz?"

"Yardımcı mı?" dedi Gunder. "Nasıl? Son zamanlarda her şey kötü gidiyor. İşe de gidemedim günlerdir. Hiç kimse Marie'nin kendine gelip gelmeyeceğini bilmiyor. Ya da kendine gelirse aklının yerinde olup olmayacağını. Bu dünyadaki her şeyim o."

"Evet," dedi Sejer. "Ve karınız. Yeni evlendiniz, değil mi?"

Gunder tekrar sustu. Sejer sessizce durmasına karışmadı.

"Ben," diye ancak duyulabilecek bir ses işitildi.

"Hindistan tatilinizde evlendiniz?"

"Evet."

"Karınızın adı ne?" dedi nazıkçe Sejer.

"Poona," dedi Gunder. "Poona Bai Jomann." Sesinde gurur izleri vardı.

"Karınızın niçin planlandığı gibi gelmediği konusunda bir fikriniz var mı?"

Gunder bir an pencereden dışarı baktı. "Pek yok."

"Onu bulmak için şu ana kadar nasıl girişimlerde bulundunuz?"

"Ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Gidip onu yollarda mı aramalıyım? Ve kız kardeşim, onun durumu çok ciddi."]

"Belki karınızın akrabaları vardır?"

"Bir abisi var. Yeni Delhi'de. Ama adını hatırlamıyorum." Utandı. Kendi kayınbiraderinin ismini haürlamadığını düşündü.

Sejer karnındaki tedirginlik hissini tanıdı.

"Başına ne gelmiş olabilir?"

"Bilmiyorum!" diye ani bir güçle bağırdı. "Ama şu kadarını biliyorum ki siz onun Hvitemoen'da buldukları kişi olduğunu düşünüyorsunuz."

Gunder kontrolden çıkmış bir şekilde titremeye başladı. Skarre gözlerini kapattı. Aynı zamanda düşündü: Bu adamı tanımıyoruz. Kafayı yemek üzere ama niçin olduğunu bilmiyoruz.

"Biz böyle bir şeye inanmıyoruz," dedi Sejer. "Bu aşamada onu soruşturmamızdan çıkarmaya çalışıyoruz. Bazen böyle çalışırız. Kurbanın kim olduğunu bilmiyoruz ve bu bizi rahatsız ediyor. Bu yüzden size birkaç soru sorabileceğimizi düşündük. Büyük ihtimalle şimdi, hemen burada soruşturmayı uzatıp uzatmayacağımıza karar verebiliriz."

"Peki," dedi Gunder. Sakinliğini bozmamak için elinden geleni yapıyordu.

"Hadi başlayalım. Karınızın fotoğrafı var mı?"

Gunder başını çevirdi. "Hayır," diye yalan söyledi.

"Gerçekten mi?"

"Normal nikâh fotoğrafı çektirmedik. İki haftada o kadar çok şey yapamıyorsunuz," dedi kısaca.

"Evet, tabii ki. Ben daha çok sıradan bir fotoğrafı kastetmiştim. Belki başka bir nedenle ondan aldığımız bir fotoğraf."

"Hayır, bende öyle bir şey yok."

Bize doğruyu söylemiyor. Onu görmemizi istemiyor.

"Ama onu tanımlayabilirsiniz. Belki de bize bütün gereken bu."

Gunder gözlerini kapattı. "Güzeldir," dedi ve yüzünde büyük bir gülümseme belirdi. "Çok ince ve hafif, iriyarı ve ağır bir kadın değil. Hintli kadınlar o kadar cüsseli değillerdir. Yani Norveç kadınları gibi cüsseli değillerdir demek istedim." 1

"Evet, değillerdir." Sejer gülümsedi. Kendine bu utangaç adamın büyüüne kapılma izni verdi ve kendini en basit şekilde ifade etti.

"Kahverengi gözleri ve siyah saçları var. Beline kadar geliyor, o kadar uzun. Ve tek bir örgü halinde."

iki adam başlarıyla onayladılar. Sejer tedirgin görünüyordu.

"Genelde nasıl giyinir?"

"Sıradan giysiler. Norveçli kadınlar gibi. Özel bir durum olmadığı sürece. Sonra sandalet giyer. Orada böyle giyinirler. Alçak topuklu kahverengi sandaletler. Bir tandoori lokantasında çalışıyordu

ve hassas ayakkabılara ihtiyacı vardı. Ama dışarı çıkarken farklı giysi ve ayakkabılar giyer. Evlendiğimizde bir sarı ve altın rengi sandaletler giyiyordu."

Gunder'in oturma odasında derin bir sessizlik oldu.

"Diğer taraftan," dedi, çabucak çünkü sessizlik onu dehşete düşürmüştü, "bir yığın Hintli kadının uzun saç örgüleri ve sandaletleri var."

"Tabii ki," dedi Sejer. "Başka bir şey var mı?" dedi. "Bize oradaki yaşadıklarınızı anlatmak ister misiniz?"

Gunder ona şaşkın bir bakış attı. Yine de onu dinlemeye istekli biriyle Poona hakkında konuşmak güzeldi.

"Nikâhınız nasıldı?" dedi Sejer.

"Basit bir nikâhtı. Sadece ikimiz vardık. Poona'nın bildiği şık bir lokantada akşam yemeği yedik. Ana yemek, tatlı ve kahve. Sonra bir parkta dolaşıp evde ve bahçede yapılması gereken bütün şeylerin planlarını yaptık. Poona bir iş bulmak istedi. Onun İngilizcesi iyidir ve çok çalışkandır. Bana inanın ki onunla aşık atacak pek fazla Norveçli kız çıkmaz." Gun der'e sıcak bastı ve yüzü kızardı. "Bana bir hediye almıştı. Bir Hint nikâh pastası. Hepsini yemek zorundaydım. Acayip berbat, tatlı ve yapış yapıştı ama hepsini mideme indirmeyi başardım. Şey, Poona söz konusu olduğunda, eğer isterse bir Hindistan filini bile yerim."

Bu itiraf kızarmasına neden oldu. Sejer korkunç bir üzüntü hissetti.

"Siz ona ne verdiniz?" Sejer gülümsedi.

"Kabul etmem gerekir ki ben hazırlığımı önceden yapmıştım," dedi Gunder. "Birisiyle tanışacağımı düşündüm. Ne bulacağımı biliyordum, Hintli kadınların ne kadar güzel olduklarını biliyorum. Ne de olsa, kitaplar okudum. Bir mücevher aldım. Süslü bir Norveç broşu."

Küçük odada çıt bile çıkmıyordu.

"Jomann," dedi nazikçe Sejer, "bu ciddi konuda bütün olasılıkları atlamamak için, bizimle gelmenizi isteyeceğim."

Gunder bembeyaz oldu. "Ama saat geç," diye mırıldandı. "Bunu yarın yapamaz mıyız?"

Ondan ceketini de almasını istediler. Ön kapının dışında beklediler ve karakolu aradılar. Gunder Jomann kurbanın mücevherine bakmaya geliyordu. Küpeler ve yüzükler. Ve broş. İki adam dışarıda dururken bir arabanın yavaşladığını gördüler. Gunder'in posta kutusunda durdu ve sürücünün üstündeki ismi okuduğunu fark ettiler.

"Basın," dedi Sejer, gözleri kısıldı. "Pek bir şey kaçırmı yorlar."

"Arabalarında uyurlar," dedi neşesiz bir şekilde Skarre, Sonra Sejer'e döndü. "Hintli karısıyla çok gurur duyuyor."

Sejer başıyla onayladı.

"Niçin telefon etmedi?"

"Çünkü buna inanmak istemiyor."

Gunder evden çıktı. Kahverengi bir tüvit ceket giymişti Bir an için orada durup beceriksizce

düğmelerini iliklemeye çalışırken evinden ayrılmak istemeyen, aşırı büyük, huysuz bir çocuğa benziyordu. Demek gidip bazı mücevherlere bakmasını istiyorlardı. Reddedememesi bekleniyordu. Yine de, kızdı. Ayrıca yorgundu ve kafasında çok şey vardı. Ama tabi ki o kadının kim olduğunu hiç kimsenin bilmemesi korkunç bir şeydi.

Elvestad'dan polis merkezine giderken yarım saat boyunca pek konuşmadı. Gunder bunu düşündüğünde daha önce bir polis memuruyla konuştuğu bir olay hatırlayamadı. Hvite moen'deki o huysuz adama kadar. Ama bu ikisi iyiydi. Genç olan açık ve kibardı, yaşlı olan nazik ve çekingendi. Daha önce hiç polis merkezine de gitmemişti. Asansöre bindiler. Gunder Karsten'i düşündü ve biraz uyumayı becerebildiğini umdu. İşe dönmek gerek, diye düşündü. Bu dağınıklık devam edemez.

Sejer'in bürosuna gelmişlerdi. Bir lambayı açtı ve telefonunda bir tuşa bastı.

"Biz buradayız. Yukarı gelebilirsin."

Gunder'e bir iskemle gösterdi. Gunder odadaki ciddiyeti hissetti. Kapıya, yaklaşan şeye baktı. Alt tarafı birkaç mücevher. Nefes almayı unuttu. Sadece birkaç mücevher parçasını bakması ve onları daha önce hiç görmedim demesi istendiği için bu gerginliği pek anlayamadı. Hiç. Genç olan ceketini almak istedi ama Gunder çıkarmak istemedi. Bir kadın polis memuru içeri girdi. Gunder kadının omuzlarını fark etti, apoletlerden dolayı genişmiş gibi görünüyorlardı. Kalın tabanlı, bağcıklı siyah ayakkabılar giyyordu. Elinde kahverengi bir kâğıt torba ve uzun bir sarı zarf vardı. Kâğıt torba bir ekmek somununu alabilecek kadar büyük, diye düşündü Gunder. Bu da ne? Kadın bunları masaya bıraktı ve dışarı çıktı. Uzun zarfın içinde ne vardı? Ona asıl gelme nedenleri neydi? Başının döndüğünü hissetti. Sadece masa lambası yanıyordu.

Çalışma masasının üstüne yoğun bir ışık saçıyordu, dünya haritasıyla müfettişin kayıt defterini aydınlatıyordu. Sejer defteri kenara itti; defter masanın üstüne takıldı ve onu kurtarmaya çalışırken iğrenç bir yırtılma sesi geldi. Sonra kâğıt bir ataşla kapatılmış zarfı aldı. Gunder'in kalbi küt küt atıyordu. Odadaki bütün ses kesilmişti, geride kalan sadece kalbinin vuruşuydu. Sejer sarı zarfı çevirdi ve mücevher masasına dökülürken hafif bir şıkırtı sesi geldi. Durdu ve lambanın ışığında parladı. Küçük küresi olan bir küpe. Beraberce dışarı çıktıkları gece Poona'nın taktığına gerçekten benziyordu. İki minik yüzük, oldukça sıradan ve geniş bir kırmızı bant, büyük ihtimalle bir saç bandı. Ama başka bir şey daha... Bir kısmı yüzükler ve diğer şeylerin altında kalmış. Güzel bir süsle meli broş. Gunder'in soluğu kesildi. Gunder başını kaldırdı ve ona baktı.

"Bunu tanıdınız mı?"

Gunder gözlerini kapattı ama hâlâ broşu görebiliyordu. Bütün detaylarını gördü çünkü ona o kadar çok bakmıştı ki. Ama sonra aynısından çok yapıldığını kendisine hatırlattı. O zaman niçin bunun Poona'ya ait olması gerekiyordu ki?

"Kesin bir şey söylemek imkânsız," dedi kısık bir sesle Gunder. "Broşların hepsi birbirine benzeyebilir."

Sejer başıyla onayladı. "Anladım ama bizim için onu eleyebilir misiniz? Bunun kesinlikle karınıza verdiğiniz broş olmadığını söyleyebilir misiniz?"

"Hayır." Eliyle ağzını kapatarak öksürdü. "Sanırım ona benziyor. Belki."

Skarre sessizce başıyla onayladı ve patronunun bakışını yakaladı.

"Söz konusu olan bu kadın," dedi Sejer, "Öğrenebildiğimiz kadarıyla Hintli."

"Anladığım kadarıyla o kadının Poona olduğunu sanıyorsunuz," dedi daha sert bir sesle Gunder. "Başka türlü olamaz. Sanırım onu görmem gerekiyor. Kurbanı. Böylece bu işi çözebiliriz." Sesi şimdi düzensiz nefes alışından bozulmuştu ki kulak törpüleyici stakato gibi çıkıyordu.

"Özür dilerim. Bu olası değil."

"Niçin?" dedi Gunder, şaşkıncı.

"Kimliğini saptamak olası değil."

"Ah, ne demek istediğimi anlamadınız," dedi sinirli bir şekilde Gunder. "Eğer o benim karımsa, hemen anlarım. Ve eğer değilse, o zaman da anlarım."

"Konu bu değil," dedi Sejer. Yardım istermişçesine Skar re'ye bakı.

"Başına gelenlerden sonra onu teşhis etmek çok zor," dedi dikkatli bir şekilde Skarre.

"Teşhis etmek çok zor da ne demek?"

Gunder kucağına bakarak kımıldamadan oturuyordu. En sonunda ona söylenenleri kavradı.

"Ama başka nasıl bileceğiz?" Gözleri korkudan fal taşı gibi açıktı.

"O broş," dedi Sejer. "Bu karınıza verdiğiniz broş mu?"

Gunder iskemlesinde sallanmaya başladı.

"Eğer oysa o zaman Yeni Delhi'deki abisiyle bağlantı kurmamız ve yardımını istememiz gerek. Onun evraklarını bulamadık. Ama belki dişçisinin adını biliyorsunuzdur?"

"Sık sık dişçiye gittiğini sanmıyorum," dedi sefil bir şekilde Gunder.

"Ya kendine has bir özelliği var mı?" dedi Sejer. "Ben ya da doğum lekesi. Bunlardan herhangi biri var mıydı?"

Gunder yutkundu. Poona'nın bir yara izi vardı. Bir zamanlar omzundan bir cam parçası çıkarttırmıştı ve teninden daha soluk renkte, ince bir yara izi vardı. Sol omzunda. Dört dikiş atılmıştı. Gunder bunu düşündü ama hiçbir şey söylemedi.

"Yara izi mesela?" dedi müfettiş. Tekrar dikkatli bir şekilde Gunder'e baktı. "Kurbanın sol omzunda bir yara izi vardı."

Bu noktada Gunder patladı. "Ama ya valiz?" diye bağırdı. "Hindistan'dan Norveç'e kadar valizsiz gelinmez!"

"Valizi henüz bulamadık," dedi Sejer. "Saldırgan onu saklamış olmalı. Ama bir çantası var. Oldukça farklı."

Sejer kâğıt torbayı açmaya başladı. Yavaşça ortaya sarı bir çanta çıktı. Sejer her şeye rağmen zalim kadere teşekkür etti. Çanta kan lekeli değil, temizdi.

"Jomann," dedi Sejer. "Bu karınızın çantası mı?"

Gunder dayanmış, uzun süredir bir ümitten diğerine geçmişti. Kendini bırakınca, tuhaf, neredeyse iyi hissetti.

Bölüm 9

Yıkılmış adamın görüntüsü Sejer'in gözünün önünden gitmiyordu. En sonunda teslim olduğu o an. Ölü karısını görmek için yalvarırkenki sesi. Haklarım olmalı, demişti Jomann. Beni onlardan yoksun edebilir misiniz?

Edemezdi. Ama bundan kendisini feragat etmesini istedi. Sizin onu böyle görmenizi istemezdi, dedi. Gunder koridorda yürürken eski halinin bir gölgesiydi. Bir kadın memur onu arabayla evine bırakacaktı. Boş bir eve. Onu ne kadar da beklemişti! Küçük bir çocuk gibi heyecandan patlamıştı. Sejer onlara gururla gösterdiği evlilik cüzdanını düşündü. Bu çok önemli doküman, yeni konumunun ispatıydı.

"Adı Poona Bai," dedi daha sonra Sejer, nöbetçi bürosunun kapı eşiğinde dururken. "Hintli. Norveç'e ilk kez gelmiş."

Telefonlara bakan Soot fal taşı gibi açılmış gözlerle ona baktı.

"Bunu halka açıklayacak mısın?"

"Hayır. Elimizde hiçbir evrak yok. Ama Elvestad'da onu bekleyen bir adam var. 4 Ağustos'ta Hindistan'da evlenmişler. Kadın ona gidiyormuş." Ekranı okumak için eğildi. "Orada ne var bakalım?"

"Genç bir kadın," dedi heyecanlı bir şekilde Soot. "Şimdi aradı Buraya gelmen gerekiyor. Linda Carling. Yaş on altı. ayın 20'sinde saat 21.00'den sonra Hvitemoen'dan bisikletiyle geçmiş. Yolun kenarında kırmızı bir araba varmış ve bir adamla bir kadın otlakta bir şeyler yapıyorlarmış..."

"Ne?..." dedi Sejer. Anında dikkat kesilmişti.

"Kız doğru kelimeleri bulmakta oldukça zorlandı," dedi Soot. "Ne yaptıkları konusundaki gözlemi seks. Sanki oynu yorlarmış gibi birbirlerinin ardından koşuyorlarmış. Otların içinde yuvarlanıyorlarmış. Daha sonra katille kurbanını gördüğünün farkına varmış. Önce seks yapmış ve sonra adam kadını öldürmüş olabilir. İkisi de onu görmemişler."

"Ortada cinsel ilişki yok," dedi ters bir şekilde Sejer. "Şu da var ki denemiş olabilir. Ya araba?"

Yumruğunu sıkığının farkında değildi.

"Kırmızı bir araba. Ve arabanın kırmızı olması ilginç," dedi Soot. "Karlsen geldi. Dün akşamüstü suç mahallinin yakınına kırmızı Volvolu bir adam park etmiş. Ne olur ne olmaz diye, bilgilerini almışlar. Tuhaf davranıyormuş."

"Adı neymiş?" dedi Sejer.

"Gunder Jomann."

Nöbetçi bürosu sessizleşti. "O kocası," diye açıkladı Sejer. "Ve onun olma ihtimali yok."

"Nasıl olur da bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Benim tahminime göre o Merkez Hastanesi'ndeydi. Kız kardeşi orada hasta. Bunu kontrol edeceğim. Skarre, sen Linda Carling'e git. Bildiği her şeyi öğrenmeye çalış. O kız arabayı gördü!"

"Anlaşıldı," dedi Skarre. "Ama biraz geç değil mi?"

"Bu davada hiç kimseyi ayıramayız. Başka bir şey?" So ot'a baktı.

"Önemli bir şey yok."

"Canımı sıkan bir şey var," dedi Skarre, deri ceketini giyerken. "Cinayet silahı. Kadına neyle vurdu? Oradaki otların içinde büyük taşlar yoktu. Oraya arabasıyla geldiğini ve içinde aletler olduğunu kabul etsek de kadının yaralarına uyan hiçbir şey düşünemiyorum. İnsanların arabalarında genelde neler vardır?"

"Bir krikto, belki?" dedi Sejer. "Kaldıraç kolu. Tornavida gibi şeyler. Snorrason ağır bir şey olduğunu söylüyor. Bölgeyi tekrar araştırmalıyız. Yolun karşısında bir göl var. Norevann. Cinayet silahını oraya atmış olabilir. Ve de valizi. Ek olarak bir de abisini bulmamız gerekiyor."

"Abisi mi?" dedi Soot.

"Tek akrabası ve Jomann'ın kayınbiraderi. Onu mümkün olduğu kadar çabuk bulmamız gerekiyor."

"İşe başlıyoruz," dedi hevesle Skarre.

Linda'nın ilgiye olan ihtiyacının sınırları yoktu. İnsanlarla olmak, her zaman dikkat çekmek onun için hayati bir önem taşıyordu. Tek başına olduğunda gölgede kalırdı. Ama şimdi güneş ışığındaydı. Bir memur geliyordu! Dans edercesine gidip saç fırçasını aradı. Annesinin Lagerfeld marka parfümünden sıktı. Sonra dışarı koşup yola baktı. Hâlâ görünürde bir araba yoktu. Sesini önceden duyabilmek için pencereyi açtı ve kahve masasını düzenledi. Genç kız dergisi Girls ortasındaki Leonardo DiCaprio posterini görünecek şekilde açılmıştı. Onu çöp tenekesine attı. Terliklerini attı ve ne diyeceğini düşünerek yalınayak dolaştı. Sakin olup gördüğünü sandığı şeyleri değil de tam olarak ne gördüğünü söylemesi önemliydi. Ama çok şey hatırlamıyor olması onu kızdırdı. Bisiklet yolcu juğunu zihninden tekrar geçirdi ve bazı cümleleri kendi kendine tekrar etti. Ona söyleyeceği ne kadar da az şey vardı. Tabii ki bir erkek yollayacaklardı, aklına kadın bir polis yollayacakları hiç gelmemişti. En sonunda motor ve çakıllardaki lastik sesini duyduğunda kalbi çılginca çarpıyordu. Kapı zilini duydu ama biraz oyalandı; bir çocuk gibi fırlamak istemedi. Sonra çok fazla çaba sarf ettiğinden endişelenip biraz toparlanmak için banyoya koştu. En sonunda kapı açıldığında, Skarre alev alev yanan ve nefes nefese kalmış bir kıza bakıyordu. Yanakları kıpkırmızıydı ve yüzünü çevreleyen kabarık saçları vardı. Aşırı parfüm kokuyordu.

"Linda Carling mi?" dedi, gülümseyerek.

0 anda Linda'nın kafasında bir şey oldu. Büyülenmiş bir şekilde, genç polise baktı. Sundurmanın lambası Skarre'in kıvrıkcık sarı saçlarını aydınlatıyordu. Siyah deri ceketini parlıyordu. Mavi gözleri onu bir yıldırım gibi çarptı. Linda büyülendiğini hissetti. Aniden önemli biri olmuştu. Konuşma gücünü kaybetti ve vücudu açık kapının eşiğinde gergin bir yay gibi kasıldı.

Skarre merakla ona baktı. Bu kız suç işlendiği anda Hvite moen'dan geçiyor olabilirdi. Ama yine de güvenilir bir tanık mıydı? Kadınların erkeklerden daha iyi tanıklar olduğunu biliyordu.

Gençti. Gözleri büyük ihtimalle sağlamdı. Ayrıca, saat 21.00'de hâlâ hava aydınlıktı. Kız arabayla değil bisikletiyle oradan geçmişti. Arabayla dört beş dakikada hızlı olurdu. Aynı zamanda kızın ona anlatacaklarının sadece hatırlayabildikleri olacağını biliyordu. Daha sonra başka detaylar hatırlarsa bundan kesinlikle şüphe edecekti, insanların bir resmi tamamlama ihtiyacı büyüktü. Bir iç uyum.

Zaman içinde şimdi bir olayın parçalarından oluşan bir seri daha büyüyebilirdi. Ve kızın yardımcı olma hevesini fark etti. Skarre tanık psikolojisini biliyordu, birisinin gerçekten ne gördüğünü etkileyen bütün faktörleri biliyordu. İzlenimin izafiyeti. Yaş, cinsiyet, kültür, ruh hali. Soruları soruş tarzı. Bunun yanında, kız dik kati dağılmış, kıpır kıpır ve sinirliydi. Vücudu sürekli hareketliydi, aşırı el kol hareketi yapıyor ve başını sallıyordu. Ağır! parfüm ona doğru hafifçe geldi.

"Tek başına mısın?"

"Evet," dedi Linda. "Annem uzun yol kamyon şoförüdür. Pek evde bulunmaz."

"Uzun mesafe mi? Etkilendim. Benzer bir kariyer düşünüyor musun?"

"Buna kariyer mi diyorsun?" diye güldü. "Hayır, asla."

Başını iki yana salladı. Beyaz saçları Skarre'ye cam elyafını hatırlattı. Oturma odasında oturuyorlardı.

"Daha önce neredeydin?"

"Bir arkadaşım. Karen Krantz. Randskog yolunda oturuyor."

"Yakın arkadaşın mı?"

"Birbirimizi on yıldır tanıyoruz."

"Aynı sınıfta mısın?"

"Ben kuaför eğitimi almak için teknik okula gitmek üzereyim. Karen altıncı sınıfa gidiyor. Ama daha önce hep aynı sınıftaydık."

"Peki Karen'de ne yapıyordunuz?"

"Video seyrettik," dedi Linda. "Titanik."

"Ah," dedi Skarre. "DiCaprio'nun oynadığı. Bir aşk hikâyesi, değil mi?"

"Evet, bir aşk hikâyesi," dedi Linda, gülümseyerek. Skarre kızın gözlerinin nasıl parıldadığını fark etti.

"O zaman, diğer bir deyişle, Karen'den çıkarken o filmin havasından etkilendin?"

Unda flört edercesine omuz silkti. "Öyle diyebilirsin. Romantik bir havadaydım."

Bundan dolayı onların oyun oynadıklarını düşündün, dedi kendi kendine Skarre. Görmek istediğini, beyninin beklediği şeyi gördün. Bir erkek sevişmek için bir kadının peşinden koşuyor.

"Yolda bisikletinle giderken ne düşünüyordun? Bunun bana söyleyebilir misin?"

"Hayır." Tereddüt etti. "Aklım daha çok filmdeydi."

"Eve gelirken karşı yönden gelen çok araba var mıydı?"

"Hiç yoktu," dedi olumlu bir şekilde.

"Hvitemoen'e yaklaşıırken, ilk gördüğün şey neydi?"

"O araba," dedi. "Önce arabayı gördüm. Kırmızıydı ve düzgün park etmemişti. Sanki aniden durmuş gibiydi..."

"Devam et," dedi Skarre. "Eğer becerebiliyorsan rahat rahat anlat. Benim burada oturup

dinlediğimi unut."

Linda hayretler içinde ona baktı. Bu imkânsızdı.

"Etrafta sürücüsünü aradım. Birisine ait olması gerekiyordu. Sonra otlakta iki kişi gördüm, daha doğrusu ormanda. Koşuyorlardı. Benden uzaklaşıyorlardı. Adamı daha iyi gördüm Çünkü bana daha yakındı ve kadını görmemi engelliyordu. Üstünde beyaz bir şey vardı. Beyaz bir gömlek. Kollarını biraz fazla sallıyordu. Kadını korkutmaya çalıştığını sandım."

Konuşmayı kesti; şimdi hayalinde tekrar o arabaya yakla Ş'yordu.

"Diğer kişiyle ilgili ne gördün?"

"Adamdan daha ufak tefekti. Koyu renkti."

"Koyu renk mi? Nasıl yani?"

"Her şeyi koyu renkti. Saçları ve elbiseleri."

"Onun bir kadın olduğundan emin misin?"

"Bir kadın gibi koştu," dedi basitçe Linda.

"Adamın ellerini gördün mü? Elinde bir şey var mıydı?"

"Sanmıyorum."

"Devam et."

Skarre not almadı. Kızın söylediği her şey beynine kazılıyordu.

"Sonra araba önüme çıktı. Direksiyonu aniden kırmak zorunda kaldım. Sonra bir daha baktım. Adam kadını yakalamıştı ve beraberce yere yuvarlandılar. Otların içine düştüler."

"O zaman sen onları yoldan izlerken kısmen görünmüyorlardı. Yoksa hâlâ bir şeyler görebiliyor muydun?"

"Adam, şey, üstteydi," dedi, biraz kızararak. "Kollar ve bacaklar gördüm. Ama sonra bisikletim sallandı ve yolu izlemek zorunda kaldım."

"Herhangi bir şey duydun mu?"

"Bir köpek havlaması."

"Başka hiçbir şey duymadın mı? Bağırma ya da çığlık atma? Ya da belki de gülme."

"Hiçbir şey."

"Araba," dedi Skarre. "Onunla ilgili ne hatırlıyorsun?"

"Kırmızı olduğunu."

"Kırmızının birçok tonu var. Ne tür?"

"Parlak kırmızı. İtfaiye arabası kırmızısı."

"İyi," dedi Skarre. "Geçerken arabanın herhangi bir detayını fark ettin mi? İçinde kimse var mıydı?"

"Hayır, boştu. İçine baktım."

"Plakası?"

"Norveç. Ama numarayı hatırlamıyorum."

"Ama Elvestad'dan geliyormuş gibi sana dönüktü?"

"Evet," dedi kız. "Ama düz park edilmemişti."

"Kapılar açık mıydı?"

"Sadece yolcu tarafındaki."

"Araba koltuklarının rengini gördün mü? Açık mı koyu mu renkti?"

"Koyu, sanırım. Ama emin değilim. Boyası iyiydi."

"Modeli hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Hayır."

"Ve hiç kimsenin seni görmediğinden eminsin?"

"Oldukça," dedi. "Onlar sadece birbirleriyle ilgileniyorlardı. Ve zaten, bir bisiklet hiç ses çıkarmaz."

Skarre bunu bir an için düşündü. Sonra ona gülümsedi.

"Eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, beni karakoldan ara. Bu numaradan."

Kıza kartını verdi. Linda kartı hızla kaptı. Jacop, yazıyordu.

Skarre. Linda onun gitmesini istemedi, bütün her şey on dakika bile sürmemişti. Polis ona teşekkür etti ve el sıkışılar. Elleri sıcak ve sertti.

"Yarın ikisini gördüğün yeri göstermeni istememiz gerekiyor. Ve de arabanın durduğu yeri. Elinden geldiği kadar kesin. Bunu becerebilir misin?"

"Kesinlikle," diye patladı.

"O zaman, yarın sabah oraya bir ya da iki memur yollayacağız."

"Tamam," dedi, hayal kırıklığı içinde.

Linda kartı sıkı sıkı tuttu. Başka bir şey olmadığını biliyor du. Hafızası titreşip bulandı, detay yoktu. Rüyasında başka şeyler, daha kesin bir şey görebilmek için kısa bir dua okudu. Bu adamı tekrar görmesi gerekiyordu! Skarre onundu. Linda onu bekleyip duruyordu. Her şey tamdı. Yüzü, saçları, kıvrıkcık sarı saçları. Başını salladı ve sanki âdet olmuş gibi gözlerini utangaç bir şekilde aşağı indirdi.

Eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa!

Bununla ne demek istemişti? Her şey demiş olabilirdi. Kapıyı onun arkasından kilitledi ve parmak ucunda oturma odasına döndü. Perdenin arkasına saklandı ve onun gidişini izledi. Oraya bir ya da iki memur yollayacağız. Hıh! Yatak odasına gitti ve dişlerini fırçaladı. Merdivenlerden üst kata koştu. Odasındaki aynanın karşısında durdu ve uzun darbelerle saçlarını fırçalamaya başladı. Statik elektrik yükleyip kıvılcımlar çıkarmaya başladı.

"Adı Jacop," dedi aynaya. "Kaç yaşında? Yirmilerinde. Kesinlikle otuz değil. Tabii ki yakışıklı. Cumartesi çıkıyoruz, büyük ihtimalle 'Borsa'ya". Ben içeri almayacaklar. Ben bir polis memuruyla beraberim, her yere girerim! Âşık mı oldum? Sırılsıklam mı?" Kızaran yanaklarını izledi. "Bak,

Karen, bu kez gerçek! Bu kez istediğimi almak için sonuna kadar gitmeye istekliyim. Hem de en sonunda kadar!

Bir kez daha garaj girişinden gelen motor sesini duydu. Gümbür gümbür çalışan, o tanıdık ama hemen sevilmeyen bir dizel motoru. Annesi eve gelmişti. Işığı açtı ve yorganın altına girdi. Şimdi konuşmak istemiyordu. Annesi öğrendiğinde her şeyi ondan alacaktı. Onu kontrol et.

O bir tanıktı. Ne diyorlardı? Önemli tanık. Ben Jacop'un önemli tanıgıyım, diye düşündü ve gözlerini kapattı. Annesi aşağı kata girdi: kilidin hafif tıkırtısını duydu. Annesi içeri göz attığında Linda elinden geldiği kadar düzenli nefes alıyordu. Sonra ortalık tekrar sessizleşti. Zihninde Karen'in evindeydi. Ben şimdi gidiyorum. Seni yarın ararım. Sonra bisikletine bindi. Yolculuğun ilk bölümü ana yola doğru hafif yokuş aşağıydı. Hava hâlâ ılık ve hoştu. Bisikleti yokuş aşağı inerken hiç ses çıkarmadı. Bu güzel havada bisiklete biniyorum. Dikkatini topladı, her şeyi hatırladı, sağındaki ve solundaki ağaçlar, yolda tek bir kişi bile yok. Tek başınayım ve kuşlar ötmüyor çünkü akşam oldu ama hava kararmadı, viraja geldim ve Hvitemoen otlığına yaklaşıyorum. Uzaktan kırmızı arabayı görebiliyorum. Plakası ne? Göremiyorum! Lanet olsun! Daha yaklaşıyorum ve aniden direksiyonu kırmak zorunda kaldım. Sağımda bir hareket var, biraz ileride, otlakta birileri var. Ne yapıyorlar? Yetişkin olmalarına rağmen çocuklar gibi koşturuyorlar. Kadın kaçmaya çalışıyor ama adam onun kolunu tutuyor. Adam daha hızlı, sanki oyun oy nuyorlarmış gibi görünüyor, neredeyse bir dansa benziyor, işte burada arabaya çarpmamak için direksiyonu kırdım; arabanın içinde hiç kimse yok ama pencerenin kenarında beyaz bir şey fark ettim. Bir etiket. Ben virajdan önce yolun tam or tasındayım ve çabucak yana geçmem gerekiyor ama otlakta ikisinin uzun otların arasında düştüğü yere bir kez daha baktım. Adam kadının üstünde yatıyor. Bir kol uzanıyor ve adam onu indiriyor. Ve ben düşünüyorum, Tanrım! Otlığın tam ortasında seks yapacaklar, deli olmalılar! Adamın üstünde beyaz bir gömlek var; kadının siyah saçları. Adam kadından iri ve geniş. Adamın saçları, sarı mı? Yanlarından geçtim ve son bir bakış attım. Otların içinde gözden kayboldular. Ama adam sarışındı ve arabanın camında bir etiket vardı. Kesinlikle Ja cop'a telefon etmeliyim.

Gunder boş eve geri dönmek istememişti. Polis merkezinde, Müfettiş Sejer'in bürosunda, bütün gece kalmayı tercih ederdi. Mücevhere yakın. Ölen kadın hakkında kesin bir bilgiyle çıkıp gelirse hazır.

O Poona olmayabilirdi! Ne de olsa, onun kimliğini saptamasına izin vermemişlerdi. Ben bir korkağım, diye düşündü Gunder, sonuna kadar ısrar etmem gerekirdi. Polis kadına teşekkür etti ve merdivenlerde ayaklarını sürüyerek çıktı. Arkasından kapıyı kapatmaya tenezzül etmedi. Oturma odasına gitti, Poona'yla çekilmiş fotoğrafını sakladığı çekmecedен aldı. Sarı çantaya baktı. Ya haklılarsa? Bu muza benzeyen çantalardan yüzlerce, hatta binlerce vardı. Marie, diye düşündü, işim. Her şey parçalanıyordu. Uçaktaki adam ne demişti? Ruh Gardermeon Havaalanı'nda kalırdı. Gunder şimdi onun ne demek istediğini anladı. Çalışma masasına oturdu, parçalanmış bir kabuk gibiydi. Ayağa kalktı, tekrar oturdu ve sonra evde huzursuz bir şekilde dolaşıp durdu. Uçuşan bir güve ışık arıyordu.

Bölüm 10

Polis merkezi vızır vızır işliyordu. Otuz kişi gergin bir şekilde çalışıyorlardı. Hepsi de bu olay

yüzünden öfkeden kö pürüyordu. Süslü Norveç broşu takan yabancı bir kadın buraya gelmişti, büyük ihtimalle yeni evliydi. Yeni evine yaklaşırken birisi ona saldırmıştı. Bu olayı çözmek, adamı yakalamak istiyorlardı. Konuşulmamış ortak görüşleri onlara güç vermişti. Önce, basın konferansı. Çok kıymetli zamanlarını almıştı ama Norveç halkının gözünde "Bu işi halledeceğiz," der gibi gözükmek istiyorlardı.

Sejer orada, gazeteci ve kameramanların karşısında olmamayı tercih ederdi. Masanın üstündeki mikrofonlardan oluşan küçük bir metal orman. O kötülük habercisi kaşınmayı fark etti. Egzaması vardı ve tedirgin olduğunda çok kötü olurdu. Bölüm şefi Holthemann solunda, Karlsten sağında oturuyordu. Kaçış yoktu. Medya ve halkın isteklerinin tatmin edilmesi gerekiyordu; fotoğraf malzemesi, soruşturma stratejisi, gelişmeler, ekibin düzenleme bilgisi, deneyimleri, soruşturdukları önceki vakalar.

Sonra bombardıman başladı. Elllerinde bir şüpheli var mıydı? Bir neden olabilecek ipuçları var mıydı? Kadına seksüel saldırı olmuş muydu? Kimliği belirlenmiş miydi? Suç mahallinde belirli adli tıp kanıtları var mıydı? Kadının nereli ve kaç yaşında olduğu belirlenmiş miydi? Elllerinde kaç tane ipucu vardı? Ayrıntılı soruşturmayı sonuçlandırmışlar mıydı? Katilin tekrar saldırma riski ne kadar büyüktü?

Nereden bilebilirim ki? diye aniden düşündü Sejer. Eğer söyleyebilirse, katilin silahı hakkında ne diyebilirdi? Katilin geride bir iz bırakmış olması mümkün müydü? Bisikletli tanık köyden biri miydi?

Çılgınca yazdılar. Sejer ağzına bir pastil attı. Gözleri sulandı.

"Otopsi raporu ne zaman hazır olacak?"

"Henüz değil. Hazır olduğunda, detaylı olacak."

"Onun resmini çekmemiz mümkün olacak mı?"

"Kesinlikle hayır."

Herkesin hayal gücü aşırı çalışırken sessizlik oldu.

"Eğer doğru anladıysak, o zaman, bunun özellikle insanlık dışı bir suç olduğunu mu düşünüyorsunuz? Norveç suç tarihinin geneline bakıldığında?"

Sejer kalabalık odaya bir baktı. "Aralarında bağlantı olmayan sadece insanlık dışı kabul edilen vakalarla karşılaştırmamanın yapıcı olacağını sanmıyorum. En azından ölü adına. Yine de, evet demek isterim. Bu cinayette, bir polis olarak kariyerim boyunca şimdiye kadar tanık olmadığım derecede bir vahşet var."

Başlıkları şimdiden görebiliyordu. Aynı anda, bir saatlik basın konferansı sırasında kazanmış olabileceği şeyleri düşündü.

"Katil," dedi yüksek sesle birisi, "Bu adam ya da adamların yerel olabileceği varsayımı üzerinde duruyor musunuz?"

"Her türlü ihtimali göz önünde bulunduruyoruz."

"Bildikleriniz içinde bize ne kadarını söylemediniz?" dedi bir kadın.

Sejer dayanamayıp gülümsedi. "Birkaç küçük detayı."

O anda salonun arka tarafında duran Skarre'yi fark etti. Saçları diken dikendi. Son soru sorulurken sakinliğini korumaya çalışıyordu. Yanında oturan Holthemann da Skarre'yi fark etmişti. Sejer'e doğru eğildi ve fısıldadı. "Skarre'de bir şeyler var. Kıpırmızı olmuş."

En sonunda toplantı bitti. Skarre'ye çabucak onunla koridora buluşmasını işaret etti.

"Söyle," dedi, nefes nefese.

"Sanırım bir şey buldum. Bir taksi durağından. 20 Ağustos 18.40'ta arabalarından biri Gardermoen Havaalanı'ndan El vestad'a gelmiş. Müdür bana şoförün adım verdi. Telefona karısı cevap verdi ve yakında eve geleceğini söyledi. Gelir gelmez telefon ettirecek."

"Eğer o şoförün birazcık beyni olsa çoktan bizi arardı. Adı ne?"

"Anders Kolding."

"Gardermoen'den Elvestad'a bir taksi mi? Bu bir servet eder, değil mi?"

"1000 ile 1500 kron arası," dedi Skarre. "Ama unutma Jomann kadına para vermişti: Almanya için olduğu kadar Norveç için de."

Beklediler ama hiç kimse telefon etmedi. Sejer kendisi aramadan önce ona otuz dakika verdi. Telefona bir adam cevap verdi.

"Kolding."

"Polis. Karınıza bir numara verdik ve aramanızı bekliyoruz."

"Biliyorum, biliyorum."

Genç bir ses. Geri planda bir kargaşa. Viyaklayan bir çocuğun çığlıkları duyulabiliyordu.

"Merkeze gelmenizi istiyoruz."

"Şimdi mi? Hemen mi?"

"Eğer mümkünse hemen şimdi. Bana Gardermoen'dan gelişinizi anlaın."

"Yabancı bir bayanı Elvestad'a götürdüm. Şey, neresiydi? Blindveien. Ama evde hiç kimse yoktu. Bu yüzden arabaya geri geldi ve onu Elvestad'ın ortasında bırakmamı istedi. Kafeteryanın yanında."

"Evet?"

"Orada indi."

"Kafeteryanın yanında mı indi?"

"Doğrusu, kafeteryaya girdi. Adı Einar'ın Cafesi," dedi.

"Ondan sonra o kadını gördünüz mü?"

"Hayır. Geriye döndüm."

"Valizi var mıydı?"

"Ağır bir kahverengi valiz. Merdivenleri güçlükle çıktı." Sejer bunu düşündü. "Ona yardımcı olmadınız mı?" Geri plandan öfkeli bir çığlık yükseldi. "Bu da ne?"

"Demek valizini merdivenlerden çıkarmasına yardımcı olmadınız?"

"Evet, olmadım. Şehre dönmek için acelem vardı. İş almadan uzun bir yol."

"Ve en son o zaman onu gördünüz?"

"Evet."

"Sizi burada bekliyorum, Kolding. Sizi burada bekleyen bir iskemle var."

"Ama size söyleyeceğim başka bir şey yok. Karımın dışarı çıkması gerekiyor ve çocuğum kontrolü kaybetti. Bu gerçekten çok kötü bir zaman."

"Yeni mi baba oldunuz?"

"Üç ay önce. Bir oğlan."

Bu gelişmeden dolayı çok sevinmişe benzemiyordu.

"Onu da yanınızda getirin," dedi Sejer. "Bu kadar basit."

"Çocuğu mu?"

"Bir bebek arabanız vardır herhalde."

Telefonu kapattı ve Skarre'ye döndü.

"Ben Andres Kolding'le uğraşırım," dedi. "Sen Einar'ın kafeteryasına git."

Gunder kendini telefona gitmeye zorladı. Büronun numarasını çevirdi ve Bjornsson cevap verdi.

"Göründüğü kadarıyla," diye kekeledi, "birkaç gün evde kalmam gerekecek. Tamamen iyi değilim. Ve kız kardeşim hâlâ komada. Rapor almam gerekecek."

Bjornsson şaşırdı. "Belki Hindistan'da bir şey kapmışsın dır."

"Orası çok sıcaktı. Belki de kapmışımdır."

Bjornsson ona geçmiş olsun dedi, onun müşterilerinden bir kısmını araklama fırsatının farkındaydı.

Gunder hastaneyi aradı ve sevimli hemşire cevap verdi.

"Korkarım bir değişiklik yok," dedi. "Kocasını yeni gitti. Evde yapması gerekenler varmış."

"Ben hemen geliyorum."

"Eğer bir sakıncası yoksa çok iyi olur," dedi. "Herhangi bir değişiklik olursa arayacağız."

"Biliyorum," dedi hüzünlü bir şekilde. "Ama yine de geliyorum."

Marie, ona yardımcı olabileceğini bilmeseydi bile kız kardeşine yakın olması gerekiyordu. Başka hiç kimsesi yoktu. Karsten ve o hiç yakın olmamışlardı. Marie ona Poona'yla evliliğinden bahsetmiş olmalıydı ama Gunder korkularından bahsetmek istemedi, uygun olmazdı. Ne diyebilirdi ki? En iyisi onlar kesin sonuca ulaşana kadar gizlemektir. Ne de olsa, hiçbir şey kesin değildi. Gunder Kaile Moe'nun tekrar arayacağından endişeleniyordu. Belki de polisi aradığı için kendini kötü hissediyordu. Kendini banyoya gitmeye zorladı. Duş alacak kadar gücü yoktu, sadece tıraş oldu ve dişlerini fırçaladı. Uzun zamandır yemek yememişti, başı dönmeye başladı. Sonra arabayı garajdan çıkardı ve şehre gitti.

Marie önceki gibiydi. Sanki zaman durmuştu. Gunder Marie'nin yatak örtüsünün üstündeki elini sıkıca tuttu. Hemen, hiç kımıldamadan, kız kardeşinin elini tutarak böyle oturmanın ne kadar güzel

olduğunu fark etti. Ondan Marie'yle konuşmasını istemişlerdi ama söyleyeceği hiçbir şey yoktu. Eğer Poona evlerinde olsa, mutfakta ya da bahçede ufak tefek işler yapıyor olsa, bunu Marie'ye anlatabilirdi. Poona güllere bakıyor. Şimdi çok güzel oldular. Ya da Poona bugün tavuk pişiriyor. Baharatlı kırmızı tavuk. Ama söyleyecek hiçbir şey yoktu. Gunder kımıldamadan yatağın başucunda oturdu. Bir hemşire düzenli aralıklarla geliyordu. Bu yeniydi, ufak tefek, tombulca ve saçı örgülüydü.

"Umudunuzu kesmemelisiniz," dedi. "Bu biraz zaman alabilir."

Ekstra yatak hâlâ oradaydı. Büyük ihtimalle Karsten gece orada uyumuştı. Gunder şimdi her şeyin farklı olduğunu hissediyordu; o da ne zaman kendini yorgun hissetse yatıp dinlenebilirdi. Birkaç saat sonra bir doktor çağırmak için koridora çıktı. Daha önce hiç doktora gitmediği için bu ona bir sorunmuş gibi göründü. Kimi arayacaktı? Elvestad'daki doktorlar olmazdı, şehirden birisini bulması gerekiyordu. Sonra aklına hastanede olduğu geldi. Eğer bir şeye ihtiyacı olursa istemesini söylemişlerdi. Tereddüt etti, tekrar içeri girdi ve nöbetçi hemşire odasının dışında durdu. Sarışın olan hemen ayağa kalktı.

"Acaba," dedi, diğerleri duymasın diye sesini alçaltarak.

"Hasta raporuna ihtiyacım var. Bunu atlatabilmek için birkaç gün istirahat etmem lazım. Burada bana yardımcı olabilecek biri var mı yoksa başka bir yere mi gitmem gerekiyor?"

"Ben doktorla konuşurum. Siz kız kardeşinizin yanına gidebilirsiniz, uzun sürmez."

Gunder ona teşekkür etti ve geri döndü. Solunum aygıtı düzenli olarak çalışıyordu ve makine onu yaşamda tuttuğu sürece Marie'nin tek yapması gerekenin dinlenmek olması onu sakinleştirdi. Makine asla yorulmazdı. İnsanların sahip olamayacağı bir azimle görevini yerine getirdi. Daha sonra doktor onu görmeye geldi ve formlarını doldurdu. Yanında plastik bir torba getirmişti. İçinde Marie'nin eşyaları vardı. El çantası ve bir buket çiçek. Gunder onu açtı. Kırmızı güller. Bir de kart. "Sevgili Poona. Elvestad'a hoş geldin."

Eğer Poona Einar'ın Cafesi'ne gelmişse, birisinin onu görmüş olması lazımdı. Ve sonrasında onun kim olduğunu öğrenmişti. Kafeteryanın sahibi, en azından. Ama o telefon etmemişti' Niçin etmemişti? Skarre kafeteryanın dışında park etmiş iki araba gördü, bir yeşil arazi arabası ve bir kırmızı Toyota. Koyu kırmızı, diye otomatikman düşündü Skarre, itfaiye arabası kırmızısı değil. Kapıyı açtığında bir müzik kutusu gördü. Bir an durup ne tür müzik çaldığını merak ederek hayran hayran baktı. Neredeyse hepsinin eski şeyler olduğunu görünce şaşırdı. Neredeyse yaşının iki katı eskiydiler. Sonra zorla oradan uzaklaştı ve tezgâha gitti. İki kadın pencere yanındaki ayrı masalarda oturmuş kahve içiyordu. Kızıl saçlı, ince uzun bir adam, kucağında bir gazeteyle tezgâhın arkasında oturuyordu.

"Tek tek soruşturma mı yapıyorsunuz?" dedi çabucak Einar.

"Evet," dedi Skarre, gülümseyerek. Her zaman gülümsediği için tamamen zararsız ve pek şüphe çekmeyen bir görünüşü vardı.

"Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"0 kadar kötü demek?"

Einar Skarre girebilsin diye tezgâhın kapısını açtı. Einar'ın bürosuna girdiler. İçerisi dağınıktı ve boş yer yoktu ama Einar Skarre için bir iskemle çekti. Kendisi de bir bira kasasının üstüne oturdu.

"Bir taksi şirketinden aradılar," dedi Skarre. "Ve bu beni buraya yönlendirdi."

Einar hemen savunma pozisyonu aldı.

"Bir taksi 20 Ağustos'ta buraya bir kadın getirmiş. Onu bu kafeteryaya bırakmış. En son kadının valizini zorlukla merdivenlerden çıkartırken görmüş."

Einar sesini çıkarmadan oturup dinliyordu.

"O kadın Hintliymiş. Mavi elbisesi ve pantolonu varmış. Uzun örgülü saçı sırtına kadar iniyormuş."

Einar bir kez daha başıyla onayladı. Sanki iyice düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Bu yüzden şimdi size sormak istiyorum," dedi Skarre, "20'sinin akşamı böyle bir kadın buraya geldi mi?"

"Evet, geldi," dedi Einar, isteksizce. "Onu hatırlıyorum."

"O zaman belki bana neler olduğunu söyleyebilirsiniz?" dedi Skarre, hâlâ gülümseyerek.

"Söyleyecek fazla bir şey yok. Valizini müzik kutusunun yanına bıraktı. Tezgâha geldi ve bir fincan çay istedi," dedi. "Karşı köşede oturdu. Bende sadece Lipton çayı vardı. Ama önemsemedi."

"Onunla konuştunuz mu?"

"Hayır," dedi sertçe.

"Valizini gördünüz mü?" dedi Skarre.

"Valizini mi? Şey, sanırım kahverengi bir valiz gördüm. İşin doğrusu, gergin görünüyordu. Sanki birisini bekliyormuş gibiydi."

Skarre Einar'ın nasıl birisi olduğu hakkında bir fikir yürütmeye çalıştı. İçedönük. Kılı kırk yaran biri. Ve de savunmada.

"Burada ne kadar kaldı?"

"Belki on beş dakika."

"Anladım. Peki sonra?"

"Kapı güm diye kapandı ve gitti."

İkisi de düşünürken bir sessizlik oldu.

"Ödemeyi Norveç parasıyla mı yaptı?"

"Evet."

"Peki, bu kadın hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Einar ilgisizce omuz silkti. "Büyük ihtimalle onun olduğunu. Hvitemoen'da buldukları kadının."

"Aynen öyle," dedi Skarre. "O kadar basit. Ve bizi arama y hiç düşünmediniz?"

"O kadının o olduğunu bilmiyordum. Buraya bir yığın insan gelir."

"Sanırım o kadar çok Hintli kadın gelmiyordur."

"Burada bazı göçmenler, mülteciler ya da kendilerine ne diyorlarsa onlardan var. Ben kolay kolay ayırt edemiyorum. Ama evet, bu olasılığı düşünmem lazımdı. Ama yapabileceğim tek şey özür dilemek," dedi somurtkan bir şekilde. "Bununla beraber, görüldüğü kadarıyla her şeyi kendi

kendinize çözmüş gibisiniz."

"Genelde öyle yaparız," dedi Skarre. "Peki. Hangi yöne gitti?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Pencereden dışarı bakmıyordum ve zaten ilgilenmemiştim."

"O zaman kafeteryada başka kimse var mıydı?"

"Hiç kimse yoktu," dedi. "Kahve kalabalığı için çok geç, biracılar için de çok erkendi."

"İngilizce mi konuştu?"

"Evet."

"Ama size hiçbir soru sormadı?"

"Hayır."

"Telefon gibi bir şey istemedi mi?"

"Hayır."

"Kime ya da nereye gittiği hakkındaki fikriniz nedir? Tek başına bir yabancı kadın, koca bir valizle, taşrada, akşamüstü."

"Hiçbir şey. Ben insanlarla pek ilgilenmem. Ben onlara hizmet ederim, hepsi bu."

"Güzel miydi?" dedi Skarre. Einar Sunde'nin gözünün içine bakı.

Einar ona şaşkınca bakı. "Bu tuhaf bir soru."

"Sadece merak ediyorum," dedi Skarre. "Onu hiç görmedim."

"Onu hiç görmeniz mi?"

"Ben gördüğümde çok geç olmuştu."

Einar gözlerini kırpışürdü.

"Oldukça hoş." Ellerine bakı. "Emin değilim. Evet, bir şekilde. Oldukça çekici. İnce, derli toplu. Ve kadın gibi giyiniyorlar, bilmem ne demek istediğimi anladınız mı? Oldukça dişlekti."

"Ama onun dışında. Nasıl davranıyordu? Kendine güvenli mi? Tedirgin mi?"

"Size söyledim. Gergin görünüyordu," dedi. "Kayıp."

"Ya saat? Ne zaman gitti?"

Einar kaşlarını çatı. "20.30 civarı olabilir."

"Teşekkür ederim," dedi Skarre.

Kalktı ve bürodan çıktı. Tezgâhın kapısını açtı ve kafeteryaya girdi. Orada bir an kalıp etrafına bakındı. Einar arkasından geldi. Bir bez aldı ve etraftaki masaları silmeye başladı.

"Tezgâhın arkasında dururken müzik kutusunun yanındaki masayı göremezsiniz," dedi yavaşça Skarre.

"Evet, size söyledim. Onun gittiğini görmedim. Kapının çarpıldığını duydum."

"Ama ya valiz. Kahverengi olduğunu söylediniz. Onu nasıl gördünüz?"

Einar dudaklarını ısırđı. "Şey, belki de salona çıkmışımıdır. Gerçekten hatırlamıyorum."

"Peki," dedi Skarre. "Çok teşekkür ederim."

"Önemli değil."

Skarre dört adım attı ve tekrar durdu.

"Küçük bir şey daha var." İşaretparmağını ağzına götürdü. "Çok samimi söylüyorum... Gazetelerde, televizyonda 20'sin de Elvestad'da olan yabancı bir kadınla ilgili ne olursa olsun sayısız yardım çağrısı yapıldı. Niçin aramadın?"

Einar bezi düşürdü. Yüzünde bir anlık bir korku belirdi.

"Bilmiyorum," dedi. Gözleri titreşü.

Linda gazetede tam olarak en önemli tanık diye tanımlan mışü. Tabii ki ismi yazmıyordu. Ama yine de önemliydi. Sadece görünmek için etrafta bisikletle dolaştı. Karen dışında hiç kimse bilmiyor. Ve de annem. Devamlı soruyordu.

"Tanrı aşkına, ne gördün?"

"Pek bir şey değil," dedi Linda. "Ama zamanla daha çok şey hatırlayacağım." Son haberler için Jacop'u aradı. Sarı saçlar. Arabanın penceresindeki etiket. Özellikle en sonunda bulduğunun önemli olduğunu hissetti. Köyün merkezine doğru gitti. Gunwald'in dükkânı sağdaydı. Eski bir motosiklet dışarıda duruyordu. Gunwald'da daha önce hiç durmamış olsa da içeri girip bir süre oyalandı. Tek bir kelime kulaktan kulağa bir kelebek gibi dolaşacaktı: o, Linda Carling, bisikletli tanık. İnsanlar ona bakacak ve onun hakkında konuşacaklardı.

Linda katili gördü.

Bu dükkânın özel bir kokusu vardı. Ekmek, kahve, tatlı çikolata. Başıyla ona selam verdi ve buzluğa gitti. Gunwald otlığın yanında yaşıyordu. Eğer pencerede olsaydı, onun gördüklerini görecekti ama daha yakından. Tabii ki miyop değilse. Kalın camlı gözlük takıyordu. Gunwald'da yeni, hoş dondurmalarından yoktu, sadece eski moda Pinup ve Krone'lar vardı. Bir Pinup seçti, kâğıdını yırttı ve dondurmayı keskin ön dişlerinin arasına yerleştirdi. Sonra cebinde para aradı.]

"Demek bugün yine sağlığına kavuştun?" dedi Gunwald. "Seni ne zaman görsem yarım metre daha uzamış oluyorsun ama yine de seni tanıyorum. Annen gibi yürüyorsun."

Unda bu tip yorumlara katlanamıyordu ama yine de gülümsedi ve parayı tezgâha koydu. Kasanın yanında açık bir gazete vardı; Gunwald katil haberlerini okuyordu. Gerçekten korkunç bir cinayet, diyordu başlıkta.

"Bunun birazını bile anlayamıyorum," dedi Gunwald, gazeteyi göstererek. "Burada. Elvestad'da. Böyle bir şey. Asla inanmayacağım."

Unda dudaklarını çikolatalı kenara değdirdi ve dondurma erimeye başladı.

"Şu katili bir düşün! Etrafta dolaşıp kendi haberini okuyarak dolaşıyor," diye devam etti.

Linda'nın dişleri yumuşak çikolataya geçti.

"Şey, bugün ona bir sürpriz oldu," dedi.

"Gerçekten mi?"

Gunwald gözlüğünü burnuna yerleştirdi.

"Bugün gerçekten görüldüğünü okuyacak. Özellikle de cinayeti işlerken."

Gunwald'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bu da ne? Burada yazmıyor." Sayfaya tekrar baktı.

"Evet, yazıyor. Aşağıda." Kasanın üstüne eğildi ve gösterdi. "Önemli tanık tam o sırada bisikletle suç mahallinden geçti. Otlaktaki kurbanın daha sonra bulunduğu yerde bir kadınla bir erkek fark etti. Tanık yolun kenarında park etmiş kırmızı bir araba da gördü."

"Aman Tanrım," dedi Gunwald. "O tanık, buradan biri olabilir?"

"Öyle olmalı," dedi Linda, başıyla onaylayarak.

"Ama o zaman bir tarifleri falan olabilir. Büyük ihtimalle Ş]mdi onu yakalayacaklardır. Her zaman dediğim gibi, sonuçta Çoğu yakalanır."

Okumaya devam etti. Linda dondurmasını yedi.

"O kız bir şey görmüş olmalı," dedi. "Her neyse, her şeyi söylemez. Belki de tanık orada söylediğinden daha fazlasını gördü. Sanırım öyle tanıkları korumaları gerekir."

Jacop'u oturma odasında, onun yaşamından sorumlu bir şekilde hayal etti. Omurgasından aşağı buz gibi bir haz dalgasının geçtiğini hissetti.

Gunwald ona bakü. "O kız mı?"

"Öyle demiyor mu?" dedi masumca Linda.

"Hayır. Sadece tanık yazıyor."

"Hımm," dedi Linda. "Başka bir sayfada olmalı."

"Yakında belli olur," dedi Gunwald. Linda'ya ve yarım yenmiş dondurmaya tekrar bakü.

"Genç kadınların dondurma yediğini bilmezdim," dedi, gülererek. "Her zaman kilolarına dikkat ederler."

"Ben etmem," dedi Linda. "Benim öyle sorunlarım yok."

Sonra dükkândan çıktı, dondurma sapını iyice yaladı ve bisikletine bindi. Belki kafeteryada tanıdığı birileri vardı. Dışarıda iki araba duruyordu. Einar'ın arazi arabası ve Goran'ın kırmızısı.

Bisikletini park etti ve durup bir süre Goran'ın arabasına baktı. Küçük de değildi, büyük de. Yeni yıkanmışü, boyası ayna gibiydi. Ve kırmızısı itfaiye arabası rengindeydi. Arabanın yanma gidip yakından baktı. Sol yan pencerede yuvarlak bir etiket vardı. Üzerinde ADONIS yazıyordu. Sonra karar verip Hvitemoen'da gördüğü diğer arabayı aynı açıdan görmek için daha uzaktan bakmaya karar verdi. Yolun karşısındaki Mo de'nin Shell benzin istasyonuna gitti ve oradan baktı. Bazı yönlerden öyle bir araba olabilirdi. Markası her neyse. Ama birçok araba birbirine benziyordu. Annesi artık arabaların kendine has özellikleri olmadığını söylerdi. Ama bu tamamen jogru değildi. Caddeyi geçip arabanın yanına gitti. Goran bir Golf kullanıyordu. Şimdi bunu biliyordu. Ve bir sürü araba çıkartması vardı. Mesela annesinin arabasının arka penceresinde hava ambulansının sarı etiketi vardı. Kalabalığın toplandığı kafeteryaya girdi: Goran, Mode, Nudel ve Frank. Frank denen adam ne zaman aşağılayıcı bir şey söylemek isteseler ya da sevimli bir şaka yapsalar başka bir isimle çağrılırdı:

Margit'in Başarısı. Bunun nedeni annesi Margit'in doğum korkusuyla bütün hamileliği boyunca inleyip sızlanmasıydı. Doktor büyük bir bebek olacak demişti, altı kilodan ağırdı. Hâlâ büyüktü. Başlarıyla ona selam verdiler, o da aynen karşılık verdi. Einar her zamanki gibi asık suratlıydı. Bir kola aldı, sonra müzik kutusunun yanına gitti ve bir kron attı. Bu eski modaydı, yanında bir çanak vardı ve sürekli oradan kullanılıyordu. Hepsi bittiğinde Einar müzik kutusunu boşaltıyor ve paraları tekrar kaseye koyuyordu. O güne kadar bir tane bile kaybolmamıştı. Bir mucize, diye düşündü Linda. Orada dururken Goran yanına geldi. Durdu ve sert bir bakış attı. Linda onun yüzünün çok kötü bir şekilde çizik olduğunu fark etti. Başını çevirdi.

"Niçin arabamı inceliyordun?"

Linda yerinden sıçradı. Kimsenin onu görebileceğini fark etmemişti.

"Arabamı mı inceliyordum?" dedi, korkmuştu. "Ben hiçbir Şey incelemiyordum."

Goran dikkatlice ona baktı. Linda onun yüzünde ve ellerinde daha da kırmızı çizgiler gördü. Goran masasına geri döndü. Linda şaşkın bir şekilde durmuş, müziği dinliyordu. Goran kavga mı etmişti? Normalde saldırgan değildi. Neşeli, kendine çok güvenen çenebaz bir çocuktü. Belki de Ulla'yla atışmıştı. Kızdığıında Ulla'nın Tazmanya Şeytanı'ndan daha kötü olduğunu söylüyorlardı. Linda Tazmanya Canavarı'nın ne olduğunu bilmiyordu ama pençeleri olan bir şeye benziyor olmalıydı. Goran ve Ulla bir senedir çıkıyorlardı. Karen atışmanın o zamandan başladığını söylerdi. Omuz silkti ve pencerenin yanına oturdu. Diğerleri öbür tarafa baktılar ve hoş karşılanmadığını hissetti. Kafası karışmış bir şekilde kolasını içti ve gözlerini pencereden dışarı dikti. Eğer bir şey hatırlarsa tek yapması gereken Jacop'u aramaktı. Şimdi Goran'ın arabasını ve benzerliği görmüştü.

"Tünaydın. Ben Linda."

"Selam, Linda. Yine mi sen? Bu bana söyleyecek bir şeyin var anlamına mı geliyor?"

"Önemli olmayabilir ama şu araba hakkında. Bir Golf olup olmayacağını merak ediyorum."

"Benzeyen bir tane mi gördün?"

"Evet. Aynen öyle."

"Elvestad'da mı?"

"Evet, ama o değil çünkü sahibi olan çocuğu tanıyorum ve ona benziyor. Ne demek istediğimi anlamışsındır."

Linda hayallere dalmıştı. Merak edip duruyordu. Elvestad'da kaç tane kırmızı araba vardı? Bunu düşündü. Gunder Jomann'm kırmızı Volvo'su vardı. Ama onun dışında? Kendini zorlayarak düşündü. Doktor. Onu Einar'ınkine benzer kırmızı bir arazi arabası vardı. Kolasını yudumladı ve pencereden baktı. Diğer masadan gelen sesleri dinledi. "Eloise" bitmişti. Einar kül tablası ve bardaklarla tangırtı çıkarıyordu. Linda Einar'ın evde böyle bir bezle dolaştığına ikna olmuştu. Koltukları, masaları, pencere çerçevelerini, karısını, çocuklarını ve her şeyi siliyordu. Ama Goran'ın kırmızı yara izleri. Goran Linda'yı korkutmuştu.

Bölüm 11

Andres Kolding yirmi beş yaşındaydı. İnce yapılıydı, kahverengi gözleri ve küçük bir ağzı vardı. Üstüne çok büyük gelen bir taksi şoförü üniforması vardı ve siyah ayakkabının içine beyaz spor çorap giyiyordu.

"Bebek?" dedi Sejer.

"Arabada uyuyor. Şimdi onu uyandırma riskini alamadım. Sancısı var," dedi. "Ve ben vardiyalı çalışıyorum. Gidiş gelişler arasında arabada uyuyorum."

Masaya çok yıpranmış bir para çantası koydu. Derisi aşınmıştı.

"Bu Elvestad'daki kaül onu duyduunuz mu?"

"Evet." Suçlu bir şekilde Sejer'a baktı.

"Aklınıza hiç Gardermoen'dan getirdiğiniz kadın olduğu gelmedi mi?"

"Pek gelmedi," dedi Kolding. "Yani, hemen. Her tür insanı götürüp getiririm. Bir yığın yabancı."

"Bu kadın ve yolculukla ilgili hatırladığınız her şeyi bana anlatın," dedi Sejer. "Hiçbir şey atlamadan." İskemlesinde rahatça oturdu. "Elvestad'a gelirken yolda bir kirpi görmüş ol sanız bana söyleyeceksiniz."

Kolding kıkırdadı. Biraz rahatladı ve para çantasını tekrar eline aldı. Oturduğu yerde düşünürken onunla oynuyordu Bu Hintli kadın olayı rüyalarına kadar girmişti. Bunu Sejer'e söylemedi.

"Ağır bir kahverengi valizle yürüyerek arabaya doğru gel di. Neredeyse isteksizdi. Sanki oradan ayrılmak istemezmiş gibi arkasına bakıp duruyordu. Valizi aldım ve bagaja koymak istedim ama o hayır dedi. Çok şaşkın bir durumdaydı. Sürekli saate bakıyordu. Omzunun üstünden havaalanının girişine bakıyordu. Bu durumda sabırla bekledim. Aynı zamanda yorgundum, aklım biraz uyuklamaya takılmıştı. Kapıyı açtım ama binmek istemedi. İngilizce olarak birisini mi beklediğini sordum ve başıyla onayladı. Bir süre arabanın kapısını tutarak orada durdu. Sonra bagajın açılmasını istedi. Açtım ve valizi kurcaladı. Diğer tarafında düğmeli bir kahverengi cep vardı, bir tür evrak bölmesi. Onu açtı ve en sonunda arabaya bindi. Koltuğun kenarına oturup pencereden baktı. Gelen yolcu salonunun girişine, taksi sırasına ve saate bakıp durdu. Ben de oldukça şaşırmıştım. Bir taksi istiyor muydu yoksa istemiyor muydu?"

Kolding'in bir araya ihüyacısı vardı. Sejer ona bir maden suyu doldurdu ve verdi. Kolding onu içti ve bardağı Sejer'in kayıt defterinin üstüne, Panama Kanalı'nın yanına koydu.

"Sonra ona döndüm ve nereye gittiğini sordum. Kahverengi dosyayı açtı ve üstünde adres olan bir kâğıt çıkardı. El vestad'da bir adres. Orası çok uzak, dedim. Pahalı da. Yarım saat sürer. Başıyla onayladı ve parası olduğunu göstermek için kâğıt paralar çıkardı. Oralari bilmem, etrafta soracağız, \ dedim. Çok kötü görünüyordu. Sanki bir şey arıyormuş gibi çantasını karıştırmaya devam etti. Sanki bir sorun olabilirmiş gibi uçak biletinin parçasını bir süre inceledi. Konuşmak istemedi. Birkaç sefer denedim ama cevapları orta karar bir İngilizce ile kısaydı. Uzun saç örgüsünü hatırlıyorum. Omzunun üstünden kucağına kadar iniyordu. Üzerinde kırmızı bir bant vardı ve içinde minik alün rengi teller olduğunu hatırlıyorum"

Sen oldukça iyi bir cevhersin, diye düşündü Sejer. Keşke Hvitemoen'den bisikletle geçen sen olsaydın!

Kolding öksürürken eliyle ağzını kapattı, burnundan nefes alıp devam etti. "O bölge tek tük evlerle doluydu ve çoğu numaralı değildi. Elvestad'm birkaç kilometre dışında, en sonunda Blindveien'i buldum. Kadın rahatlamış görünüyordu. Çakıl yola girdim ve onun kadar rahatladığımı hissettim. İlk kez gülümsedi ve dişleri yüzünden ona acıdığımı hatırlıyo rum. Tamamen dişlekti. Ama onun dışında güzeldi. Yani, ağzını kapattığında. Arabadan çıktım ve o da aynısını yaptı. Valizini çıkarmak istedim ama o beklememi işaret etti. Sonra kapının zilini çaldı. İçeride kimse yoktu. Çalmaya devam etti. Ben orada dolaşıp bekledim. Gitgide kızdı. Ağlayacakmış gibi görünüyordu. Sizi bekliyorlar mı? diye ona sordum. Evet, dedi. Bir şey olmuş olmalıydı. Ters giden bir şey vardı. Tekrar arabaya bindi. Tek bir kelime bile etmedi. Ne yapmak istediğini bilmiyordum, bu yüzden ben de bekledim. Ve taksimetre çalışıyordu, artık büyük rakamlara ulaşmıştık. Arayabileceğiniz hiç kimse yok mu? diye ona sordum ama o başını iki yana salladı. Sonra bana geriye gitmemizi söyledi. Köyün merkezine geldiğimizde orada durmamı söyledi. Kafeteryanın yanında. Orada bekleyeceğini söyledi. Valizini bagajdan Çıkardım ve paramı verdi. Yol parası bin dört yüz krondan fazla tutmuştu. Kadın tamamen bitip tükenmiş görünüyordu. Onu en son merdivenlerden yukarı ağır valizini sürüklerken gördüm. Benzin almak için yola çıküm. Orada bir Shell benzin istasyonu var. Ve sonra şehre dönerken onu aklımdan çıkaramadım. Birisi ona kötü bir oyun oynamış olmalıydı. Çok zalimce bir şeydi," dedi Kolding. Para çantasını bıraktı ve Se. jer'e baktı.

"Hayır, ona oyun oynanmadı. Onunla havaalanında bu luşması gereken adamın bunu yapması engellendi. Niçin olduğunu asla öğrenemedi. Ama eğer öğrenmiş olsaydı onu affederdi."

Kolding ona bakarak ne demek istemiş olacağını merak etti.

"Elvestad'dan o eve giderken herhangi bir şey dikkatinizi çekti mi? Yoldaki insanlar? Park etmiş arabalar?"

Kolding hiçbir şey görmemişti. Trafik azdı. Sonraki somlarda, iki senedir taksi şoförü olduğunu, evli olduğunu, çılgınlık atan üç aylık bir çocuğun babası olduğunu söyledi. Ek olarak zamanları da yaklaşık olarak onayladı.

"Arabanıza ne zaman benzin aldınız?" dedi Sejer, "benzin istasyonunda pompanın arkasında kim vardı?"

"Genç bir kadın. Sarışın."

"Başka bir şey aldınız mı?"

Kolding şaşkın bir şekilde ona baktı. "Başka bir şey aldım mı? Dükkândan mı demek istiyorsunuz?"

"Ne olursa."

"Şey, o zaman, arabam için akü aldım," dedi bir süre sonra.

Sejer bunu bir süre düşündü. "Elvestad benzin istasyonundan arabanız için akü mü aldınız?"

"Evet. Ucuzluk vardı. Şehirde o kadar ucuz araba aküsü bulamazsınız," dedi Kolding.

"Peki, bu akü şimdi nerede?"

"Arabada tabii ki. Yani arabamda."

Sejer araba aküsünün ne kadar ağır olabileceğini düşündü. Sert, düz yüzeyleri. Bir insan kafasına vurursanız oldukça kötü yapardı. Bu düşünce Kolding'in yüzüne dikkaüice bakmasına neden oldu.

Poona'nın arabada oturduğunu hayal etti.

"Benzin istasyonundan başka ne aldınız?"

"Pek fazla bir şey değil. Orada dururken bir kola aldım. CD raflarına baktım. Bir gazetenin sayfalarını karıştırdım."

"O zaman orada epey bir zaman geçirdiniz?"

"Sadece birkaç dakika."

"Hintli kadının kafeteryadan çıkışını gördünüz mü?"

"Hayır, hayır."

"Ve sonra. Nereye gittiniz?"

"Şehre döndüm. Elvestad'dan yolcu yoktu. Kendi başıma dönmekten başka tercihim yoktu."

"Arabanızın markası ne?"

"Mercedes. Siyah."

"Yeni Delhi'de kaç kişi yaşıyor?"

Kantindeydiler. Sejer yiyeceğinle oynadı.

"Milyonlarca, sanırım," dedi Skarre. "Ve ilk adını bilmiyoruz."

Sejer Poona Bai'nin neler olduğundan haberi olmayan bir abisi olması fikrinden hoşlanmadı. Sandviçinden garnitürleri Çıkardı. Sessizce yediler.

"Zaman geçiyor," dedi en sonunda.

"Kesinlikle," dedi Skarre. "Öyle olması da gerekiyor."

"Suçlu biri zamanını akıllı bir şekilde harcar. Suç sırasında başka yerde olduğunu ispatlamaya çalışır. Kanıtlardan kurtulur."

"Valiz gibi," dedi Sejer, lokma arasında.

"Ve giydiği kıyafetleri. Ayakkabıları. Boğuşma sonucu ya. ralanmalar olmuşsa onlar iyileşir. Bana Einar Sunde'den bahset."

Skarre düşünüp taşındı. "Somurtkan. Yardımcı olmadı. Halkın ilgisi çekme ihüyacını duymuyor."

"Ya da korkuyor," dedi Sejer.

"Olabilir. Ama cinayet olduğunda kafeteryada tek başı naymış. Kapıları kilitledikten sonra dışarı çıkıp Poona'yı öldürüp sonra hamburgerleri çevirmek için geri gelmesi pek olası değil."

"Yalnız olduğunu sadece ondan duyduk." Sejer peçeteyle ağzını sildi. "Bu insanların konuşmaya aşırı korktuğu bir davaya dönüyor," dedi. "Her şey daha sonra onların aleyhine kullanılacak. Ama ben bu genç kadını, Linda'yı düşünüp duruyorum. Gerçekten yanlarından geçtiğini. Beyaz bir gömlek dışında başka bir şey görmeden."

"Bazen böyle şeyler olur."

"Onu hatırlatmanın bir yolu olmalı."

"Gerçekten görmediğin şeyleri hatırlayamazsın," diye itiraz etti Skarre. "Görsel izlenim çok fazla olabilir ama beyin onları yorumlamadıysa, o zaman onları asla hatırlayamaya caktır."

"Senin de bilmediğin hiçbir şey yok mu?"

"Basit tanık psikolojisi," dedi Skarre.

"Gerçekten mi? Bizim zamanımızda bunu bilmiyorduk."

"Size psikoloji öğretilmedi mi gerçekten?"

"Bir ders. İki saat. Hepsi o kadar."

"Bütün eğitim boyunca mı?"

"Benim kendi kendime çözmem gerekti."

Skarre inanamayan gözlerle patronuna baktı.

"Bunu söylediğim için üzgünüm," dedi, "ama o kızın ne kadar ciddi olduğundan emin değilim. Çok fazla hevesli."

"Eğer psikologlar insanların geçmişlerini, ta taş devrine kadar hatırlatabiliyorlarsa, Linda'nın otlaktaki dört gün önceki anılarını canlandırabilmeliler."

"Bunu ciddiye almıyorsun," dedi Skarre.

"Biliyorum."

Tekrar vakaya odaklandı. "Şimdi bir saat boş vaküm var. Hvitemoen'e gideceğim. Yanıma Kollberg'i alacağım, biraz temiz havaya ihtiyacı var."

Tepsilerini geri götürdüler. Sejer garaja gitti. Arabasına yaklaşırken sertçe zıpladığını fark etti. Ağır Leonberger zıplıyordu. Eskisi kadar çevik değil, diye düşündü Sejer, ama artık genç bir köpek de değil.

Pantolonundaki bakır kızılı köpek kıllarını silkeledi. Köpeğin çalılarının içinde rahatlamasına izin verdi. Sonra Elvestad'a yollandı. Hvitemoen'de arabasını Linda'nın kırmızı arabayı gördüğü yere park etti. Yer iki turuncu koniyle işaretlenmişti. Köpeği tekrar bıraktı ve Linda'nın bisikletle geldiği dönemece doğru ilerledi. Başını çevirdi ve geriye baktı. Şimdi oldukça uzak bir mesafeden kendi arabasını görebiliyordu. Aslında mavi olmasına rağmen güneş boyasının üstünde ışıldayıp gümüş gibi parlamasına neden oldu. Yanında köpekle yoldan aşağı canlı adımlarla yürüdü. Birkaç adım sonra döndü ve otlakta kadını buldukları yere baktı. Mesafe ve uzun otlar düşünüldüğünde bir erkek ya da kadının belden yukarısı büyük ihtimalle görülebilirdi. Tekrar arabasına bakı. Gerçekten ne görüyordu? O araba büyük ve genişti, metalik bir boyası vardı. Bir anlık bakışta gri ya da gümüş rengi olarak gelebilirdi. Kırmızı olarak bahsedilen araba kahverengi çıkabilirdi. Ya da turuncu. İçinin karardığını hissetti, yolun kenarında durdu ve oturmadan önce kuru olduğuna emin olmak için otlara baktı. Köpek de yanına oturdu. Beklentili bir şekilde ona bakıyordu. Sejer bir köpek bisküvisi çıkardı ve Kollberg'e tokalaşalım dedi. Ayağı büyük ve ağırdı. Köpek bisküviyi yutuverdi.

"Açgözlü olma," dedi nazikçe.

Kollberg havladı.

"Hayır. Yanımda başka yok. Pek iyi görünmüyorsun," dedi dalgınca. Köpeğin kafasını kaldırdı ve

siyah gözlerine bakı. 1

"Ben de pek formda değilim. Olanlardan dolayı." Tekrar otlığa baktı. Gunwald'in evini yarı yarıya gizleyen alaçamlardan siyah duvara. Pencerede bir ışık parıldadı. Bunu yapmaya nasıl cesaret etmişti? Bir adam bir kadınla karşılaşmıştı. Kadın otostop çekiyordu belki ya da o geçerken yolun kenarından yürüyordu. Sonra, çekici görünümlü bir kadın olduğu için adamda bir şey uyandırdı. Ve adam manüklü düşünerek durmuş, hâlâ az çok gün ışığı olduğunu ve birisinin geçebileceğini hesaba katmamıştı. Bir adam, büyük ihtimalle hiç tanımadığı birine nasıl olur da böyle bir öfke duyabilirdi? Tanımadığından emin olamıyorlardı. Ama onu başka bir kadın yerine koymuş olabilirdi. Ya da bütün kadınların yerine. İncinmiş bir adam, reddedilmiş büyük bir çocuk. Çok güçlü ya da hâlâ ne olduğunu bilmediği, güçlü silahı olan bir adam. Kırmızı arabasında ne vardı? Sejer bunun cevabın bir parçası olduğunu hissetti. Silah onun kim olduğunu onlara söyleyecekti. Linda gerçekten ikisini de görmüş müydü? Onlar olmalıydı, zaman doğruydı. Uçak akşam 18.00'de inmişti. Kolding'in taksisine 18.40'ta binmişti. Jomann'm evine 20.00'de ve Einar'ın Cafesi'ne 20.15'te gelmişlerdi. Sunde kafeteryadan yaklaşık 8.30 civarına çıktığını söylemişti. Yalnız başına, yolda. Orada birisiyle karşılaşmıştı. O ağır valiziyle yol boyunca yürümüş müydü? Anders Kolding onun büyük olduğunu ve kadının valizi kafeteryanın merdivenlerinden sürüklemek zorunda kaldığını söylemişti. Bir adam arabayla yanından geçmişti. Gözünde kırmızı bir araba ve sürücünün esmer bir kadın gördüğünü canlandırdı. Ne kadar çaresiz ve dayanılmaz görünüyor olmalıydı. Hoş giysileri olan zarif bir kadın. Nereye gidiyordu? Kapının eşiğinde beklemeye mi niyetliydi? Eğer yolda durmamış olsaydı Jomann'la karşılaşacakü. Jomann 21.30'da evine dönmüştü. Ama karısı gelmemişti. Hindistan'dan yaptığı uzun yolculuktan sonra, evine 1000 metre uzakta ölmüştü. Bir adamın durup onunla konuşmasını gözünde canlandırdı. Belki valizini gösterip nereye gittiğini sormuştu.

Seni götürebilirim. Zaten ben de oraya gidiyorum.

Böylece kadın valizi alıp arabanın bagajına koymuştu. Adam kadına kapıyı açmıştı. Kadın kendini güvende hissetmişti, Gunder'in memleketindeydi, güvenli küçük Norveç'te. Arabayla uzaklaşmışlardı. Adam ona Gunder'de ne yaptığını sormuştu. Belki kadın onun kocası olduğunu söylemişti. Sejer durup bu görüntüye zım yaptı ama ona ulaşamadı, çünkü öfke ve saldırıya neden olan şeyi hayal edemedi. Araba ondan uzaklaştı. Virajın arkasında gözden kayboldu. Köpek burnuyla onu dürtükledi.

"Böyle bir yerde," dedi yüksek sesle Sejer. Ormanı, otlığı ve Gunwald'in evini inceledi. "Böyle bir yerde insanlar birbirlerini korurlar. Her zaman da öyle olmuştur. Eğer anlamadıkları bir şey görmüşlerse öyle olduğunu söylemeye cesaret edemeyeceklerdi. Yanıldığımı düşüneceklerdi, ben °nunla büyüdüm, beraber çalıştık ve ne de olsa o benim kuzenim. Ya da komşum. Ya da erkek kardeşim. Okula beraber ş'ttik. Bu yüzden bir şey söylemeyeceğim, bu bir hata olma

İnsanoğlu böyledir. Ve bu güzel bir şey, değil mi, Koll berg?" Köpeğe baktı. "Burada kötülükten değil, onların bil. diklerini söylemelerini engelleyen insanların içindeki iyilik ten bahsediyoruz."

Uzun süre otlığa bakarak oturup sesleri dinledi. Linda hiç. bir şey duymadığını söylemişü. Çağrı cihazı çaldı ve Snorra son'un numarasını tanıdı. Cep telefonunu çıkardı ve aradı.

"Bir şey buldum," dedi Snorrason. "Önemli olabilir."

"Evet?" dedi.

"Minik beyaz toz izleri."

"Devam et."

"Çantasında ve saçlarında. Çok küçük miktarlarda ama ayırdık ve laboratuvara gönderdik."

Sejer ona teşekkür etti. Kollberg ayağa kalktı. Beyaz bir toz. İzi sürülebilecek bir şey. Uyuşturucu mu? Ormana son bir bakış attı. Kadın Gunwald'in evini gördüğü için ve oraya sığınabileceğine inandığı için mi otlığın içine kaçmıştı? Gunwald sadece hafif çılgınlıkla işitmişti. Ama belki de kulağı iyi duymuyordu. Adam niçin özellikle burada, kolayca görülebileceği bir yerde durmuştu? Belki kadın kapıyı açmış ve o giderken atlamaya çalışmıştı? Linda yolcu tarafındaki kapının açık olduğunu söylemişti. Karşı taraftaki at arabası yolunu görüp oraya mı koşmaya çalışmıştı? Norevann'a doğru.

Köpeği arabaya aldı ve direksiyona geçti. Gözlerini kapattı. Sık sık yaptığı gibi. Sonra gerçek arazi gözden kayboldu ve bilinçaltında farklı görüntüler oluştu. Bir film gibi net ve açık seçik geçiyorlardı. İstatiksel olarak, yirmiyle elli yaşları arkasında bir erkek. Büyük ihtimalle işi var ama iyi eğitilmiş değil Kim olduğunu ve ne hissettiğini kelimelerle anlatmaktan yoksun bir adam. Arkadaşları olabilir ama hiçbirine yakın değil. Kadınlarla çözülmemiş bir ilişki. Yaralı bir kişilik.

Sejer yolun karşısına geçti ve yavaşça suya doğru ilerledi.

Yaklaşık 500 metre sonra çakıl bir kumsalı olan küçük bir koya geldi. Ne ev vardı, ne kulübe. Suyun yanma gitti. Orada bir süre durup karşı tarafa baktı. Ortalıkta bir kişi bile görünmüyordu. Elini suya soktu; çok soğuktu. Islak elini alına sürdü. Sağında sık, girilemeyecek bir orman vardı. Solunda dar bir burun uzanıyordu. Ucuna kadar yürüdü. Bir ateşin kalmıla nını bulup ayağıyla eşeledi. Su burada siyah, büyük ihtimalle de derindi. Adam kadını buraya saklayabilirdi. Birçok kişi cesedi suya atarak, gömerek saklamaya çalışmıştı. Ama bu cinayeti gizlemek için hiçbir şey yapılmamıştı. Onları yanıltmak için hiçbir şey yapılmamıştı. Katil düzensizdi, karmaşa ve kontrolsüz olarak tanımlanıyordu.

Arabasına binip merkeze geri döndü.

Bölüm 12

Skarre içeri daldı. Her zamanki gibi bir jelibon atıştırıyordu

"Anders Kolding'e ne oldu?" dedi beklenti içinde. "Aradığımız adam değil mi?"

"Sanmıyorum. Onu Elvestad benzincisinden aldığını iddia ettiği araba aküsüyle öldürmediyse tabii ki. Onlarla konuşa çağım. Aklımdayken, daha önce cinsel saldırıdan hüküm giymiş herkesi kontrol etmek gibi nahoş bir işimiz var."

"Ama o, kadının ırzına geçmedi, değil mi?"

"Asıl maksadı bu olmuş olabilir. İğrenç geliyor ama keşke başarılı olsaydı. O zaman ortada daha fazla delil olurdu."

"Bunu daha önce yapmış olma ihtimali ne kadar?"

"Büyük. Ama genç olabilir ve daha önce bu kadar ileri gitmemiş olabilir."

"Genç mi?"

"Bu inanılmaz öfke bunda genç bir taraf var. Ben elli yaşımdayım," dedi. "Onun elli olduğunu sanmıyorum. En fazla otuz."

"Otuz ve güçlü."

"Ve derin yaralı. Büyük ihtimalle bir kadın ya da bütün kadınlar tarafından. Kızdığında çok güçlü oluyor. Ve çok güçlü bir silahı var. Arabanda ne bulundurursun, Jacop?"

Skarre kıvrırcık saçlarını kaşıdı. "Bir metal kutu, küçük aletler. Bir kriko. Bir uyarı üçgeni. Bunun gibi şeyler. Bazen ceketim için bir askı."

"Tanrım ne olur bana yardım et!"

"Bir termos, eğer uzun yola çıkacaksam. Bir el feneri."

"Çok küçük."

"Benimki ağır. En büyüğünden, kırk santim uzunluğunda."

"Çok köşeli ve farklı bir yara açardı."

"Sonra torpido gözünde kırk kadar kasedim ve geri dönüşüm kutusuna atmayı unutup durduğum bir çanta dolusu şişem var.

"Ya senin arabanda?"

"Kollberg," dedi Sejer.

Pencereye gitti. Skarre yavaşça yanına yaklaştı. Bir süre, sessizce düşünerek orada durdular.

"Saatlerini sayıyor," dedi Sejer.

"Onları biriktiriyor," dedi Skarre.

"Zaman saplantısı var. Her sabah gazete. Ve haberler. Hangi bilgi halka açıklandı. Bunu takip ediyor, her şeyin farkında. Ne bildiğimizi çıkarmaya çalışıyor."

"Bu çok fazla," dedi Skarre. "Ya Jomann?"

"Jomann o akşam 21.00 civarında hastaneden ayrılmış. Bunu onayladılar. Eve gelmesi yarım saat sürer."

"Ve o hiç kimseyle karşılaşmadı mı?"

"Bir beyaz Saab. Neredeyse çarpışıyorlardı."

"Peki, otobanda olduğumda ben de biraz hız yaparım," diye gülümsedi Skarre.

Odaya bir adam girdi. Gunder Marie'nin elini bıraktı. Se jer'i tanıdı ve birden içine her şeyin korkunç bir yanlış anlaşılma olduğu doğdu. Binlerce muza benzer çanta vardı. Sejer orada durmaya devam etti ve sakinleşmiş adamı izledi.

"Nasılsınız?"

Gunder mahzun mahzun ona baktı. "Ne olacağını bilmiyorum. Boğazı yara olacağı için boynundaki tüpü çıkarmaları gerektiğini söylüyorlar. Boynunda bir delik açacaklar ve tüpü oraya sokacaklar. Ne olacağını bilmiyorum," dedi tekrar.

Bunu iki adamın arkasındaki bir sessizlik takip etti.

"Abisini buldunuz mu?" dedi Gunder.

"Hayır," dedi Sejer, "ama arıyoruz. Yeni Delhi'de yaşayan çok fazla insan var, doğru kişiyi bulduğumuzdan emin olmamız gerekiyor."

"Abisi onun gitmesini istemedi," dedi üzgün bir şekilde Gunder. "Aklımdayken, biletini ben ödeyeceğim. Bunu ona söyleyin. Bu benim sorumluluğum."

Sejer bunu söyleyeceğine söz verdi. Gunder soğuk elini boynunda dolaştırdı. "Onu ne zaman gömebileceğimi bana söyleyeceksiniz, değil mi?" dedi.

Sejer tereddüt etti. "Bu biraz zaman alacak. Önce birçok şeyin açığa kavuşması gerekiyor. Nerede gömülmesi gerektiğini abisiyle konuşmamız gerekiyor. Belki onu Hindistan'a götürmek isteyebileceği olasılığına karşı kendinizi hazırlamalısınız."

Gunder bembeyaz oldu. "Ah, hayır! Hayır, onun buraya gömülmesi gerekiyor, Elvestad kilisesinde. Ne de olsa o benim karım," dedi çok istekli bir şekilde. "Benim evlilik cüzdanım var." Göğüs cebine vurdu.

"Evet," dedi Sejer. "Ben hazırlıklı olabilesiniz diye size bunu söylüyorum. Bir yolunu bulacağız. Bununla beraber, zaman alabilir."

"O benim karım. Bu benim kararım."

Gunder kızmaya başlıyordu. Bu o güne kadar neredeyse hiç olmamış bir şeydi. Bütün vücudu titriyordu.

"Hindistan'da ölüler yakılıyor, değil mi?" dedi dikkatli bir şekilde Sejer. "Hangi dindendi?"

"O Hinduydu," dedi sakince. "Ama ibadet etmezdi. O benim yanımda olmak isterdi. Bundan eminim."

Bir kez daha sessizlik oldu.

"Ama eğer abisi onu Hindistan'a götürmek isterse ne yapacağım?" dedi umutsuzluk içinde.

"Böyle durumları içeren yasalar olduğuna eminim. Tabii ki sizin de haklarınız var. Bir avukat size tavsiyelerde bulunacaktır, şimdi bunu merak etmeyin. Kendinizi ve kız kardeşinizi düşünün," dedi. "Ne yazık ki karınız için yapabileceğiniz başka bir şey yok."

"Evet! Güzel bir cenazeyle gömülmesini sağlayabilirim. Hepsini ben organize edeceğim. Şimdi hasta iznindeyim. Nerede oturduğum umurunda değil. Burada da bir yatağım var." Pencerenin yanındaki yatağı gösterdi. "Karsten burada oturma işini halledebilir. Karsten onun kocası," dedi. "Karsten için üzülüyorum. Çok korktu."

"Ben de annemin yanında böyle oturdum," dedi Sejer.

İki yıl önce öldü. Sonuna doğru, yatıp boşluğa bakar ve hiçbir şey söylemezdi. Beni tanı mıyordu. Bir şekilde orada olduğumu hissedebildiğini sanırdım. Eğer benim olduğumu bilmiyorsa, yatağının yanında biri olduğunu hissediyordu. Yalnız olmadığını biliyordu."

"Nasıl zaman geçirirdiniz?" dedi Gunder.

"Oturup kendi kendime konuşurdum," diye gülümsedi Şç. jer. "Her şey hakkında. Bazen doğrudan onunla, diğer zamanlarda da kendi kendime konuşurdum. Yüksek sesle düşünüyordum. Oradan

gittiğimde kendimi gerçekten onu ziyaret etmiş gibi hissederdim. Böylece bir şey yapmış olurdum. Eğer orada öyle oturup tek bir kelime bile konuşmazsanız, insan bunalıma girer."

Gunder'e baktı. "Konuşmaya başlayın. Burada sizi hiç kimse duyamaz. Ona Poona'yı anlatın," dedi. "Ona bütün olanları anlatın."

Gunder'in başı yana düştü. "Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum."

"Buna başka türlü yaklaşma yolu yok. Kurban desteğine inanmayabilirsiniz. Ama bir kız kardeşiniz var. Ona her şeyi anlatın."

"Ama o hiçbir şey duyamaz!"

"Bundan emin misiniz?"

Sejer Jomann'ın omzunu okşadı. "Kafanızın içinden geçen çok şey olduğunu biliyorum. Eğer bir şey sormak isterseniz, hiç çekinmeden arayın. Ev ve iş numaralarım, bu kartta."

"Teşekkür ederim," dedi Gunder.

Sejer kapıya doğru yürüdü.

"Size söylemem gereken bir şey var," dedi utangaç bir şekilde Gunder, boğazını temizleyerek.

"Evet?"

"Bende Poona'nın bir fotoğrafı var. Onu sizden sakladım."

"Onu bana ödünç verebilir misiniz?"

"Eğer geri alırsam."

Özel telefon hattı sakinleşmişti. Gazetelerin olaya ayırdıkları yerler küçük notlara dönüştü. Poona artık ön sayfa haberi değildi. Gunder isminin yayınlanmamasını istemişti ama zaten herkes biliyordu. Zaten başka bir şey de beklememişti.

Sejer en sonunda düşünmek için sakin bir an buldu. Beyaz toz, neydi? Elvestad ve çevresini gösteren duvar haritasına bakarak ayakta dururken bunu tekrar tekrar düşündü. Shell benzin istasyonunun, Einar'ın Cafesi'nin Gunwald'in dükkânının olduğu kavşak. Otlak ve Norevann.

Poona, tam olarak buldukları yerde kırmızı bir haçla gösteriliyordu. Kırmızı araba yolun kenarına park etmişti. Linda Carling bisikletindeydi. Her şey yerli yerindeydi. O köyün merkezinden gelmişti, diye düşündü Sejer, araba Randskog'a bakıyor. Hayır, bu gerekmiyordu. Belki diğer yönden gelmişti. Adam kadını görmüştü, yanından geçmiş ve geri dönmüştü. Adam arabada yalnızdı ve güdüsüyle hareket ediyordu. Arabasında ağır bir şey vardı. Linda, ne gördün, diye kendi kendine sordu. Bu insanların çoğunun Elvestad'da yaşadığını biliyorsun. Onu tanıdın mı? Söylemeye korktuğun bir şey mi biliyorsun?

Bir not defterine bir şeyler yazmaya başladı. Kadın uçaktan çıkıyor. Geliş salonunu geçiyor. Dışarıda Kolding'in yanına geliyor. Sonra Einar'ın Cafesi'ne. Yolda tek başına.

Onun gittiğini duymadım, kapının çarpıldığını duydum.

Einar doğruyu söylüyor muydu? Kadın niçin gitmişti? Yolda ağır valizle yürümüştü? Kızgın olduğu için mi? Yürüdüğünde, bir çözüme doğru yürürsün. Sarı tarlalarıyla Norveç manzarası ona güven aşılamıştı; o on iki milyon kişinin yaşadığı bir şehirden gelmişti. Sokaklar o kadar kalabalıktı ki zor

bela yürüyebilirdiniz. Orada, kadın tek başına yürüyordu. Bu esmer kadın zakkum ve karahindibalar arasında yabancı bir çiçek gibiydi.

Toplantı odasından ayrıldı ve bürosuna gitti. Çekmecesinden dosyayı çıkardı. Okuyarak sayfalarını karıştırdı. Skar re'nin raporları, tanık ifadeleri. Telefon çaldı. Arayan Snorra son'du.

"Umarım iyi haberlerin vardır," dedi Sejer.

"Beyaz toz. Magnezyum."

"Ben kimyadan anlamam. Ne işe yarar?"

"Bu tozun ne için kullanıldığını tam olarak bilemeyebiliriz. Bu büyük ihtimalle bir yığın şeyde kullanılabilir. Bununla beraber, aklımda birkaç fikir var. Aksi takdirde, bulmak için etrafta sormaya başlayacağız. Aklımdayken, magnezyum aynı zamanda ilaç olarak kullanılır ama farklı bir bileşimde."

"Bir şey öğrendiğinde benimle bağlantıya geç. Ve gazetecilerden uzak tut."

"Tutacağız," dedi Snorrason.

Sejer cebini kapattı ve kabına yerleşürdi. Magnezyum, diye düşündü. Magnezyum tozu. Magnezyum kime bulaşmıştı? Kimyasallarla çalışan birine mi? Bu bize onun işiyle ilgili herhangi bir şey söylüyor muydu? Kolding Poona ondan sadece birkaç metre ilerideki Einar'ın Cafesi'sindeyken o karşıdan bir araba aküsü almıştı. Bürosundan ayrılıp Elvestad benzin istasyonuna gitti. Kasanın arkasında Mode Brrathen vardı. Oldukça meraklı bir şekilde Sejer'i izledi, bu durumdan zevk alıyormuş gibi görünüyordu. Kır saçlı, sırık gibi bir adam tezgâhın arkasında bütün sorularıyla dikiliyordu. Çoğu insan içgüdüsel olarak geri çekilirdi. Mode tezgâhın üstünden öne eğilmişti ve onu nadir bir misafiri gibi inceliyordu.

"Ben yapmadım," dedi, samimi bir gülümsemeyle. "Geçen gün gelen adama söylediğim gibi o gece izin günümdü. Bowlinge gitmiştim. Torill çalışıyordu. O yolun karşısında oturur. Onu arayabilir ve buraya gelmesini isteyebilirim."

"Şey," dedi Sejer, gri gözleri onu izliyordu, "işte ben buna hizmet derim."

"Kesinlikle," dedi gülümseyerek Mode. "Burası Shell benzin istasyonu."

iki dakika sonra içeri genç bir kadın girdi.

"Dışarısı sakin. Özellikle de akşamüstleri. Bu yüzden onu çok iyi hatırlıyorum," dedi hevesle. "Mazotunu doldurdu ve bir kola aldı," diye hatırladı.

"Başka bir şey yok mu?" dedi Sejer.

"Evet. Bir araba aküsü. Bir de bir gazeteye göz attı ama almadı."

"O zaman burada birkaç dakika geçirdi?"

"Evet," dedi kadın. "Ama hiçbir şey söylemedi. Sadece etrafta dolaşü."

"Ne zaman gitti? Hatırlıyor musunuz?"

"Hayır," dedi, tereddüt ederek. "Belki 20.30 civarında."

"O giderken arabasını gördünüz mü?"

"Evet. Bir iş almış olmalı. Uzaklaşırken ışığı kapalıydı."

"Bir iş mi? Buradan mı? Şehre mi gidiyordun?"

"Hayır," dedi kadın. "Raundskog'a doğru gidiyordu."

Sejer kaşlarını çatı. "Diğer bir deyişle, Hvitemoen'e doğru." "Evet."

Sejer genç Torill'e ciddi bir bakış attı.

"Sola döndüğünden, sağa, şehre doğru dönmediğinden, tamamen emin misiniz?"

"Evet, Tanrı adına! Sinyal verdiğini gördüm." Sejer'in gözlerinin içine bakı. "Yüzde yüz eminim."

Lanet olsun, diye düşündü. Dışarıda durup tam karşıdaki Einar'ın Cafesi'ne baktı. Kolding Poona'nın tekrar dışarı çıkıp çıkmayacağını görmek için benzin istasyonunun için de zaman öldürmüş olabilir miydi? Belki de yalnız ve çaresiz olduğunu bildiği Hintli kadını düşünmek onu rahatsız ediyordu. Belki kadın valizini arkasından çekerek merdivenlerden iniyordu. Kolding onu takip edebilir ve arabaya alabilirdi. Bagajındaki araba aküsüyle. Yoksa Torill yanlış mı hatırlıyordu? Herkes başka bir şey söylüyordu. Her zaman çok fazla olurlardı. Bununla beraber, Torill'in pek gizleyecek bir şeyi olamazdı. Aynadan onu izledi. Kolding gençti. Sinirlerini açıkça altüst ettiği belli bir ağlayan bebekle bir evlilik tuzağına düşmüştü. Yorgunluktan aşırı bitkin, belki de dengesizdi. Ve bütün isteklere rağmen, polisle hiç bağlantı kurmamıştı.

Sejer arabasını evine sürdü. Kafasının içindeki görüntüler gidip geliyordu. Kolding'in kanlı gözleri. Para çantasıyla oynayan sinirli elleri. Kavruk bir hayvan gibi bir adam. Diğer taraftan, bir araba aküsü varsa, kaslara ihtiyacı da yoktu.

Linda bodrumun merdivenlerinden bir yığın eski gazete aldı. Sonra mutfak masasına oturdu ve yavaş yavaş onlara bakmaya başladı. Hvitemoen cinayeti hakkında oldukça çok yazı vardı. Bir makas buldu ve kesmeye başladı. Polis memurlarının bir yığın resmi vardı ama Jacob'un bir tane bile yoktu. Yüzü yavaş yavaş kaybolmaya başladı. Bununla beraber, sesini ve gözlerini haırlayabiliyordu.

Şu araba meselesi. O kırmızı arabayı ne zaman düşünse, biraz korktuğunu hissetti. Jacob'u aramamıştı.

Ama bu bir tesadüf olsa bile yine de önemli olabilirdi. Öylesine arayıp "O bir Golf olabilir" dese ne olurdu. Başka bir şey söylemese, ondan başka bir şey belirtmese. Sonra onlar diğerlerini eleyebilirlerdi. Mesela bir Volvo ya da Mercedes olmayabilirdi. Makas gazeteleri kesmeye devam etti, şimdi koca bir makale ve fotoğraf yığını vardı. Ondan sonra onları tarih sırasına koydu ve plastik bir dosyaya yerleştirdi. Bir an için içinden belli cümlelerin altını çizmek geldi. Bisikletli bir tanık suç mahallinde iki kişi gördüğünü iddia etti, kurban ve katil olabilirler. Ya da: Elvestad Vakasında Yeni Bir Önemli Tanık. Bununla beraber, o kadar da çocuk değildi. Oturma odasına gitti ve elinde Jacob'un kartıyla telefonun yanına çöktü. Sonra onunla yanağını okşadı, onu kokladı ve dudaklarını büzdü. Narin bir şekilde ismini öptü, üç kez. Kendi evinde gizlice yaptığın sürece ne yaptığının önemi yoktu. Düşündüğünde oldukça baştan çıkarıcı bir fikir. Sonra numarayı çevirdi. Jacob cevap verdiğinde Linda titremeye başladı. Ve kendini hiç olmadığı bir şekilde, sakın ve düşünceli göstermeye çalıştı. Az ve öz konuşmaya çalıştı, sadece bir tek şey söylemeye karar vermişti: Bir Golf olabilir. Bununla beraber, bu Jacob için yeterli olmadı. Linda konuşmanın nasıl gelişeceğine hazır değildi ve kontrolü kaybetti. Kaçamadı, kapatamadı, çünkü o zaman Jacob elinden kaçacaktı.

"Kırmızı bir Golf kullanan birisini tanıyor musun?" diye sordu Skarre.

Linda başlangıçta savunmada ve oldukça canlıydı. "Hayır."

"Elvestad'da ona benzeyen bir araba gördün mü?"

"Büyük ihtimalle," dedi. Arkasından: "Ama iyi tanıdığım birinin değil."

"O zaman Elvestad'da kırmızı bir Golf kullanan birisini tayyörsün?"

Linda dudağını ısırды. "Onun cinayetle bir ilgisi yok," dedi. "Sadece arabası benziyor."

"Anladık," dedi sakince Skarre. "Ben sadece bunu nereden bulduğunu merak ediyorum. Yani Golf olabileceğini. Bu yüzden soruyorum. Adını biliyorsan, o zaman bana söylemeni isterim."

Linda pencereden bahçeye ve ağaçlara bakı. Sivri tepele riyle nöbetçi gibi duruyorlardı. Kalbi küt küt atıyordu. Jacob gelmeyecek miydi? Onu bir daha asla görmeyecek miydi? Korku onu kapladı. Sahip olma duygusu bir şeyi harekete geçirdi.

Bunu düşünmek bile titremesine neden oldu. Ama onun adını vermek? Ya yaraları? Sanki tırınalanmış gibi görünüyordu.

"Orada mısın, Linda?" dedi Jacob. Linda o anda eridi. Şimdi Jacob ona yalvarıyordu.

"Goran," dedi. "Goran Seter. Aynı zamanda birisi yüzünü tırmalamış."

Tam o anda şiddetli bir şimşek gökyüzünde çaktı. Gök gürültüsü yerine sadece hafif bir hışırtı duyuldu. Yaz şimşegi, diye düşündü. Bu sadece bir yaz şimşegi. Hasat zamanı geldi.

Skarre bu titreyen genç kadını gördüğünde, anında aklına bir parça kızarmış ekmek geldi. Tül gibi ince ve çiğ, yutulmaya hazır. Tanrı'dan bu açgözlü düşüncesini affetmesini istedi ve elinden geldiği kadar sevimli bir şekilde gülümsedi.

Linda ona söylediği her şeyin yazılmasından ve hepsini baştan sona okuyup imzalamasından hiç hoşlanmadı.

"Goran'ın adını yazmasak olur, değil mi?" dedi tedirgin bir şekilde.

"Tabii ki," dedi Skarre. "Ve sana küçük bir tavsiye: Bunu kendine sakla. Böylece daha sonra çıkacak sorunlardan kurtulursun. Ne dedikodu, ne de basın yabana atılacak bir meselde değildir. Aklımdayken, hiç buraya geldiler mi?"

"Hayır," dedi. Bütün o kamera ve diğer şeylerle gelseler onlara nasıl karşı koyacağını bilmiyordu. Golftan tek bir kişiye bile bahsetmemişti ve bakışlarının sabit olmasının nedeni bunun gerçekten de doğru olmasıydı. Jacob'u etkileyecek başka yollar bulmak için çabaladı. Skarre ifadeyi katladı ve ayağa kalktı. Linda son bir çaresizlik dolu girişimde bulundu.

"Bunu yapan adamı bulduğunuzda mahkemede tanık olarak bulunmam gerekecek mi?"

Skarre ona baktı ve gülümsedi. "Sanmıyorum, Linda. Senin gözlemlerin yeteri kadar kesin değil."

Linda tanımlanamayacak kadar hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Sonra Skarre gitti ve Linda eli ağzına, olduğu yerde durur bir halde kaldı. Dudaklarının kocaman olduğunu hissediyordu. Bir telefon rehberi buldu. S harfine baktı ve Sejer, Jacob,'u buldu. 45 Nedre Storgate. Telefon numarasını iki kez ezberledi.

Sonra beynine kazıdı. Gazete kupürlerinin olduğu dosyayı buldu ve yukarıdaki odasına çıktı. Bir süre aynanın önünde durdu. Sonra hepsini tekrar okudu. Bu vakayı canlı tutması lazımdı. Ateş

sönmemeliydi. Bu ona güç veren bir şeye dönüşmüştü, neredeyse bir görev gibi. Bir tanıkla ilişkiye girip sonradan da evlenen bir ulusal suç ekibindeki bir dedektif hakkında okuduklarını hatırladı. Kadın onun gibi önemli bir tanık bile değildi. Bütün bunları düşünmek yanaklarının kıza nı heyecanlanmasına neden oldu. Sonra Jacob'un ona bu konuda hiç kimseyle konuşmamasını söylediği geldi. Konuşmayacaktı. Karen hariç.

Bölüm 13

Her yerde dedikodular dolaşıyordu. En ufak bir çatlak bulsalar doluşuyorlardı. Öldürülen kadın Gunder Jomann'ın karısıydı, Hindistan'dan gelmişti! Eğer Poona sağ salım gelmiş olsaydı onu bu kadar kolay rahat affetmezlerdi! Onu acımasızca tepeden tırnağa inceleyeceklerdi. Yine de, ölmeyi hak etmemişti ve bu aşırı aşkıandan dolayı Gunder'e acıdılar. Bununla beraber, birinin Goran Seter'in arabasının suç mahallinde durduğunu görmüş olmasıyla daha çok ilgilendiler. Dedikoduların dolaşmasına hazırdılar ve Goran'ın birisini öldürdüğünü bir an bile düşünmediler; o iyi bir genç adamdı ve hepsi onu tanıyordu. Sadece benzer bir arabayı görmekle kalmayıp aynı zamanda polisi de arayan ve de Goran'ın adını veren kişiyle daha çok ilgilendiler. Einar'ın Cafesi'nde oturup içtiler. Margit'in Başarısı Frank, Nudel adındaki soluk, cılız adam ve benzin istasyonundaki Mode. Frank koca kolunu masaya yerleştirdi. "Niçin benden şüphelenmiyorlar ha? Benim bir kırmızı Toyota'm var ve vahşi görünüşlüyüm."

"Ama senin Toyota'n kahverengi," dedi tezgâhın arkasından Einar.

"Pas rengi," diye belirtti Frank. "Uzaktan kırmızı görünüyor."

"Ama düşünöldüğünde, Einar, sanırım bunu sen yapün. Gazetede o kadının burada çay içtiği yazıyor."

Einar kaynayan yağın içindeki patates oldu teli kaldırdı. "Evet. O valizini güçlükle sürükleyerek buraya geldi ve ben onu arabaya aüp Hvitemoen'a götürüp işini hallettim ve çabucak gelip hamburgerleri çevirdim. Çocuk oyuncağı." Burnunu çekti.

"Bence yaşlı Gunwald," dedi Nudel. "Ne de olsa, suç mahallinin yanında yaşıyor ve kim bilir ne kadardır dul. Yolun kenarında kırılan, üstünde sari olan bir kadın görüyor ve siki pantolonundan sarkarak ona doğru koşuyor."

Bu fikir herkesin neşelenmesine neden oldu. Einar başını iki yana salladı. "Kadının üstünde bir sari yoktu. Daha çok pantolonlu bir giysiye benziyordu. Lacivert ya da turkuvazdı. Hayır, onun dışarıdan biri olması gerekiyor."

"Niçinmiş, ne yani biz diğer herkesten daha iyi miyiz?" dedi Frank. "Benim anladığım kadarıyla, sanırım o bu civardan. Şimdi burada yaklaşık yaşayan iki bin kişi var. Ölümüne iddiaya girerim ki burada arıyorlar."

"Hayır, bence Mode," dedi Einar. "Benzincide oturmuş kitap okurken kadının kafeteryadan çıküğünü gördü. Sonra Sa ab'ına atladı ve hızla onun peşinden gitti."

"Benim arabam beyaz," dedi Mode. "Hem, dükkândaki Torill'di. Ben Randskog'da bowling oynuyordum."

Einar ona baktı. "Kendine bir bowling topu aldığın doğru mu?"

"Evet!" diye bağırdı Nudel. "Ve öyle eski bir top değil. Cam gibi pırıl pırıl. 10 kilo ağırlığında. Ve topun ortasında minnacık bir siyah akrep var. Skorbord'da adını Akrep diye yazıyor."

"Tanrım, ne kadar da gösteriş," diye bağırdı Frank.

Mode iyice sindirildi. Yerine oturdu. İyi bir bowling oyur,. cusu ydu ve kişisel rekoru 230'du.

Einar dudak büktü. "Onun kırmızı bir araba olup olmadığını bilmiyoruz. Onu öyle gören salağın biri. Ve akıllarına bir Golf olabilir diye sokan."

"Buralardan bir salak. Goran hakkında dedikodular olduğuna göre öyle olması gerekiyor," dedi Frank.

"Büyük ihtimalle şu hep bisiklete binen kız," dedi Nudel. "Sarı bukleli. Aklımdayken, geçen gün dışarıda durmuş, ağzı bir karış açık Goran'ın arabasına bakıyordu. Ardından içeri girdi. Goran onun yanına gitü ve ona neye bakıyorsun diye sordu."

"Goran Carling'e mi?" dedi Einar.

"Evet. Her zaman bir şeyin peşinde olan o kız. Polisleri o çağırdı. O olduğuna iddiaya girerim."

Bir an için hepsi biralarını içerken sessizlik oldu. Frank kendine gevşek görünüşlü bir sigara sardı. Einar kızarmış patateslerin üstüne barbekü baharatı döktü ve tabağı ona verdi.

"Goran bu konuda ne diyor?"

Frank Zippo çakmağını kapattı ve yemeği kokladı.

"Goran sağlam adamdır. Herkesle konuştuklarını söylüyor."

"Bak aklıma şimdi ne geldi," dedi Mode. "Goran kafeteryaya gelmişti, kadının öldüğü gündü. Hayır, ertesi günü. Yüzü çizikler içindeydi."

"Büyük ihtimalle Ulla," diye kıkırdadı Frank. "Bir kediden bile daha kötüdür."

"Doğru ama yine de polislerin bunu fark edip etmediklerini merak ediyorum."

"Şimdiye kadar hepsi iyileşmiştir," dedi Einar. "Şey, neredeyse çoğu."

"İyileşmiş olabilir ama onları gören insanlar var," dedi Nudel.

Frank ona sert bir bakış attı. "Demek eğer sana gelirler ve seni sorguya çekerlerse, bunu kesinlikle ekleyeceğini mi söylemek istiyorsun? Yüzünde çizikler olduğunu?"

"Tabii ki söylemeyeceğim. Ben salak değilim."

"Niçin söylemesin ki?" dedi sakince Mode. "Goran'ın o olabileceğinden mi korkuyorsunuz?"

İşte tam o anda kapı çarpılarak açıldı. Goran arkasından gelen köpeğiyle içeri girdi. Masada sessizlik oldu. Yüzlerinde suçluymuş gibi ifadeler vardı. Goran onlara değerlendirirce sine bir bakış attı.

"Köpek," dedi Einar. "Dışarı."

"Masanın altında yatabilir," dedi Goran ve bir iskemle çekti. Bir gıcırtı sesi çıkardı.

"Köpeğin dışarıda olması gerekiyor," dedi tekrar Einar.

Goran isteksizce ayağa kalktı ve köpeğiyle dışarı çıktı. Onu bir parmaklığa bağladı ve tekrar içeri geldi. Einar ona bir bardak bira doldurdu.

"Fırsatın varken keyfini çıkar," diye güldü Nudel.

"Lanet olsun ki haklısın," dedi Goran, "görünüşe göre yakında kodese tıklacağım. Ah, durumun o kadar da kötü olduğunu sanmıyorum. O gece nerede olduğumu bilmek istediler. Bir yığın not aldılar ve sonra gittiler. Elvestad'daki birçok kişinin kırmızı arabası var. İşleri çok."

"Şey, benim en azından bir savunma kanıtım var," diye kıkırdadı Frank. "O gece sinemaya gittim. Hatta biletimi bile Sakladım. Şimdi de çöpe atmadığım için çok rahatım. Onlara güvenemezsin. Her zaman suçsuz insanlar mahkûm ediliyor."

"Bula bula tam adamlarını buluyorlar," dedi Nudel.

"Senin adını verenin kim olduğunu buldun mu?" dedi Frank, Goran'a bakarak.

"Hayır, zaten umurumda da değil."

"Linda olabilir. Albino saçlı."

Goran gözlerini birasına dikti. "Ben o olabileceğini düşündüm."

"Tanrı aşkına, onları otlakta da görmüş."

"Onların dış hatlarını görmüş," diye onu düzeltti Frank.

"Kim diyor?" dedi çabucak Goran.

"Karen."

"Onun ne gördüğünü sadece Tanrı bilir."

Goran içmek için bardağını kaldırdı. "Ağızına dikkat etmesi lazım. Lanet olsun. Etrafta dolaşan bir manyak adam var ve sürekli polislerle saçma sapan konuşuyorsa başına her şey gelebilir. Ben onun yerinde olsaydım, pek dikkat çekmezdim."

"O dikkat çekmeden duramayan biri," dedi Einar.

"Eğer gerçekten işe yarayacak bir şey görmüşse o zaman polis ilerleme kaydetmiş olmalı. Linda'nın gördüklerinin aradıkları kişiler olup olmadıklarından bile emin değiller."

"Şey, onlar öyle söylüyorlar!"

Nudel heyecanla kollarını salladı. "Polislerin bildikleri ama söylemedikleri şeyleri bir düşünün. Belki onu korumak için iki kişiyi uzaktan gördüğünü söylüyorlar. Ama belki de daha çoğunu gördü."

"Sanmam," dedi Einar, boş bardakları bulaşık makinesine koyarken.

"Ama böyle yaparlar," dedi Nudel. "Basma onları uzak tutmak için bir şeyler sızdırırlar, bu arada da onlar çok daha fazlasını biliyordur."

"Şey, o zaman sen masumsun, Goran," dedi Einar. "Yoksa seni çoktan içeri ükmışlardı. Linda senin kim olduğunu çok iyi biliyor. Eğer seni görmüş olsaydı, onlara çoktan söylemiş olurdu."

"Albinolar miyoptur," dedi küstahça Goran.

"Linda albino değil. Çok açık sarışın. Ama o zavallı. Niçin Ulla'yla beraber değilsin?"

"Ulla yatıyor, hasta gibi bir şey," dedi soğuk bir şekilde Goran. "Kadınlar kafamı acayip mahvediyorlar."

Uzun bir süre yavaş yavaş içti. Bakışları uzaklardaydı. Diğerleri onu çaktırmadan izlediler. Yüzündeki ve bardağı tutan elindeki ince kırmızı çizgiler hâlâ açıkça görünüyordu.

"Kavga edip etmediğini merak ediyorduk," dedi Frank. "Nasıl derler, yüzünü biraz süslemişler."

Goran gülümsedi. "Köpeğim. Bazen birbirimizin gücünü deneriz. Bu hayvana sürekli kimin patron olduğunun anlatılması gerekiyor."

"Polisler ne dediler?"

"Herkesle konuşmak istiyorlar. Senin sıran da gelecek." Goran bardağını iki eliyle sıkıca tuttu.

"Bunu duydun mu, Einar?"

"Buraya çoktan geldiler." Sanki hiç umurunda değilmiş gibi omuz silkti. "Kıvırcık saçlı bir öğrenci yolladılar. Neredeyse altıma yapmama neden oluyordu."

"Ben de onu gördüm," dedi Goran. "Pek akıllı biri gibi görünmüyor."

'Akıllı olanlar ulusal suç ekibine katılıyorlar," dedi Frank.

Mode düşüncelere dalmışü. "Acaba katilin profilini çıkardılar mı diye merak ediyorum," dedi. "Bu günlerde moda bu. İşin en kötüsü, genelde doğru olması."

"Dinle," dedi Nudel. "Biz Chicago'da değiliz."

"Evet, ama yine öyle."

Mode'un yüksek sesle düşünüyormuş gibi, dalgın bir konuşma stili vardı. "Bu vakada katilin kullandığı arabayla belli bir ilişkisi olup olmadığını merak ediyorum. Söylemek istediğim, bana ne kullandığını söyle, ben de sana kim olduğunu söyleyeyim."

Diğerleri güldüler; insanların araba seğimine gelince Mode'un saldırgan genellemelere merakını biliyorlardı.

"Mesela bir Volvo alın," dedi Mode. "Volvo yaşılı adam arabasıdır. Mercedes de aynı şekilde. Jomann ve Kaile Moe'ya baktığınızda bunun doğru olduğunu göreceksiniz. Fransız arabası kullananın belli bir stili, bir rahatlık anlayışı ve kültürlü bir yapısı vardır. Ama pratikten tamamen yoksundur. Fransız arabaları zevkli ve hoştur ama kendi başınıza tamir edemezsiniz. Japon arabaları kullananlar pratiktir ama stilleri ve kültürleri yoktur."

Bir kahkaha dalgası yükseldi, Frank'ın arabası Japon'du.

"BMW var," dedi Mode. "O önden gitmek isteyenler içindir. BMW kullananlar tamamen gösterişçidir. Bu arada İngiliz arabaları çoğunlukla hafifçe kadınsı erkekler tarafından kullanılırlar.

Sonra Opel var," dedi. "Opel stilin, pratikliğin ve kendine güvenin kanıtıdır. Saab'dan bahsetmiyorum bile."

Masadan yeni bir kahkaha dalgası geldi. Mode Saab kullanıyordu.

Birasından bir yudum aldı ve Goran'a baktı. "Sıra Skoda ve Lada'ya gelince, hiçbir şey

söylememeyi tercih ederim."

"O zaman geriye Golf kalıyor," dedi Nudel, diğerlerine bakarak.

Goran kollarını göğsüne kavuşturmuş bir şekilde dinledi.

"Bir Golf," dedi Mode, "çok ilginçtir. Asabiler Golf kullanır. Onlar her şeyin hızlı olmasını isterler ve hep hareket halindedirler. Ayakları her zaman gazdadır. Belki de tez canlı denebilir."

"Bence polisle çalışmalısın," dedi tezgâhın arkasından Einar. "İnsanlar ve arabalar hakkındaki bilginle paha biçilmez biri olursun."

"Doğru." Mode güldü.

Einar bulaşık makinesini çalışırdı ve ışıkları üç kez söndürüp yakı. Genç adamlar isteksizce homurdandılar ama bardaklarını boşalıp tezgâha getirdiler. Hiç kimse Einar'a karşı gelmezdi. Bazen bunun nedenini merak ederlerdi.

Bölüm 14

Akşamın geç saatleriydi. Hava kararıyordu ve ağaçlar çoktan siyah silüetlere dönüşmüşlerdi. Gunwald tasma kayışını köpeğine taktı, ormanın kenarından yavaş ve zahmetli bir şekilde yürüdü. Bir türlü otlaktan geçemiyordu. Kenardan ayrılmadı. Beagle nefes nefeseydi, dili bir karış dışarı sarkmıştı.

"Hadi, şişko," dedi Gunwald. "Senin de benim de antrenmana ihtiyacımız var."

Norevann'a doğru yürüdüler. Yüz metie sonra durdu ve döndü. Otlığa bakı. Sessizlik canını sıktı ve niçin sıktığından emin değildi. Olanlar neşesini aşırı kaçırmıştı. Dışarıdan gelen bir yabancı ölüm ve yıkım yaratmıştı. Eğer o bir yaban cıysa. Gunwald daha önce hiç karanlıktan korkmazdı. Başını iki yana salladı bu yüzden yürümeye devam etti. Bu her gece yapüğü bir yürüyüştü. Bu onun bu şişko köpeğe karşı olan görevini yerine getirdiğini hissetmesini sağlıyordu. Büyük ve güçlü bir kişilik değil, diyebilirdiniz. Bir gösteri köpeği değil Sadece onun sessiz arkadaşı. Hayvanın patilerinin tabanı. Eve birisi yaklaştığında o tanıdık uyarı. Yolun sonuna gitmesi ve suya inen çimenlik bir tepenin üstüne çıkması gerekiyordu. Ayak sesleri artık duyulmuyordu. Üstünde bulutlar fi sıldışıyordu. Başındaki saçların kımıldadığını hissetti. Aniden tanıdık bir ses duydu. Bir araba motoru, hâlâ hafif olmasına rağmen hızla yaklaşıyordu. Saatine baktı. Akşamın bu saatine Norevann'a giden bir araba, bunu anlayamadı. Ağaçların arasında gözden kayboldu ve köpeğin işini bitirmesini bekledi. Gunwald niçin aniden bu korkunun etkisinde kaldığını anlayamıyordu. Bu saçmaydı, yıllardır burada yürüdü ve köpekli olsun olmasın birçok başka kişi de. Arabayı dinledi. Sessizce, neredeyse isteksizce at arabası yolundan aşağı doğru indi. Bir yerde durdu. Farlar soğuk, mavibeyaz halojen bir ışıkla suyun karşısını aydınlattı.

Sonra kapaıldılar ve etraf tekrar karanlık oldu. Birisi çıktı. Bir şey almak için arabanın arkasına gitti. Burna doğru yürüdü. Gunwald iyice ağaçların arasına girdi. Köpeğinin şimdi havlayacağını sandı. Ama hayvan havlamadan, yardımcı olurcasına orada durup dinledi. Gunwald batıdan gelen hafif ışıktaki bir adamın silüetini görebiliyordu. Burnun kenarında durdu. Elinde ağır ve büyük bir şey taşıyordu. Onun bir valize benzediğini fark etti. Sonra adam döndü ve etrafına bakındı. Aniden kolunu

büyük bir güçle salladı ve güçlü bir şapırtı duyuldu. Gunwald kalbinin küt küt attığını hissetti. Köpek yanında büyülenmiş gibi duruyordu. Adam hızla arabasına geri döndü. İnsanların göle bir şey atması büyük ihtimalle hiçbir manaya gelmiyor, diye düşündü Gunwald. Yine de titriyordu. Nereden peyda olduğu belli olmayan araba, omzunun üstünden kaçamak bir şekilde bakan adam onu korkutmuştu. Adam arabaya ulaşmıştı. Gunwald ağaçların arasına Çökmüş beklerken adam bir an için alacakaranlığa baktı. Köpek efendisinin korkması ve donup kalmasından etkilenmişti Adam arabaya bindi. Çalıştırdı ve geri vites taktı. Sert bir dönüş yaptı ve düz ilerledi. Yolda gözen kayboldu. Gunwald hu adamın Einar Sunde olduğundan çok emindi.

Koltuğunda uzun bir süre oturup düşündü. Bunu haber vermesi gerekiyor muydu? Gazetelerde kayıp valizle ilgili bir şey yazdığını haırladı. Ama bu Einar'dı, tanıdığı bir adam. Yıllardır tanıdığı. Pırıl pırıl bir adı olan, çalışkan bir aile babasıydı. Evliliğinin sıkıntılar içinde olduğu ve karısının kendine ait sırları olduğu hakkında dedikodular olduğu doğrudu. Ama Gunwald dar kafalı değildi, insanları böyle şeylerden dolayı yargılamazdı. Einar büyük ihtimalle işe yaramaz bir şeyler atmıştı ve doğrusunu söylemek gerekirse bu yasadı şıydı ama sadece bunun için insan polisi aramazdı. Eğer ararsa ona kim olduğunu sorarlardı. Ve tabii ki Einar savunmasız bir kadını öldürmemişti. Bundan emindi. Ama belki de bu önemliydi. O valizi niçin suya atmıştı? Eğer onun valiz olduğunu kabul ederse. Kim olduğunu söylemeden telefon edebilirdi, bunun kabul edilebilir olduğunu düşündü.

Gözlerini kapattı ve o silueti bir kez daha gördü. Aniden üşüdü. Ayağa kalktı ve camlı dolabına gidip bir şişe Eau de Vie buldu. Kendine büyük bir kadeh doldurdu. Böyle bir şeye karışmak istemedi. Bununla beraber, genç Linda Carling oradan bisikletiyle geçmiş ve hiç tereddüt etmeden gördüklerini onlara söylemişti. Ama o genç ve enerji doluydu. Kendisi yaşlıydı, altmışı geçmişti. Ama arayacak olsa şöyle demesi lazımdı: Burnun ucunda birisi vardı ve Norevann'a bir şey attı. Köpeğimle geziyordum. Kim olduğunu göremedim. Ve ne attığını da göremedim. Ama bir valiz olabilirdi. Sonra dalgıçları yollar ve bir şey bulurlardı. Ve bir çuval çöp çıkarsa da hiç kimseye bir zarar gelmezdi. Şimdi onları ara ve bunu söyle. Einar'ın adından bahsetme. Daha da Eau de Vie içti. Hem, o Einar'ın arabası olsa da kullanan kişi o olmayabilirdi. Arada sırada arabayı alan bir oğlu vardı. Ellemann. O Ellemann Sunde olabilirdi. Ama o kısa boyluydu ve Einar uzun boylu bir adamdı. O kesinlikle Einar'ın arabasıydı. Tabii ki plakayı gör ^emişti ama arkasını tanımıştı. Her zaman arkası yola dönük şekilde kafeteryanın önüne park ederdi. Bir Sierra arazi. Her gün kendi dükkânından onu görürdü. Özel polis hattı şimdi açık mıydı, akşamın bu saatinde? Biraz daha Eau de Vie içti. Hiç kimseye söylemeden yatağa gitmek çok zordu. Her neyse, aklında Einar'ın asla göle çöp atmayacağı geldi. Vestengen Transport'un her ay bir kez boşalttığı kocaman bir çöp tenekesi vardı. Gunwald onun dolu olduğunu hiç görmemişti. İçinde kâğıt bardaklar, strafor ve kahve filtreleri olurdu. Köpeğine baktı. Kafasını okşadı. "Sabah ararız. Şimdi uyku zamanı. Havlamadın," diye şaşkınlık içinde fısıldadı. "Ve niye havlamadığını biliyorsam çarpılayım emi. En ufak şeyde bile havlarsın."

Su beş metre derinlikteydi ve çok çamurluydu. İki dalgıç çalışıyordu. Sejer burnun ucunda durmuştu ve iki hayal me yal figürün koca balıklar gibi kıvrıldığını gördü. Skarre yavaşça yanına yaklaştı.

"Bana Goran Seter'den bahset," dedi Sejer.

Skarre başıyla onayladı. "İyi bir genç adam. On dokuz yaşında. Torstein ve Helga Seter'in tek çocuğu. Hâlâ ailesinin yanında, eski yatak odasında yaşıyor. Bir marangozun yanında çalışıyor. 20'si

akşamı şehirdeki salon Adonis Sağlık Stüd yosu'na gitti. Yaklaşık 20.30 civarında Hvitemoen'dan geçti."

"Peki sonra?"

"Geceyi kız arkadaşı Ulla'yla geçirdi. Beraberce Ulla'nın ablasının çocuğuna baktılar."

"Senin sorularına nasıl tepki verdi?"

"İsteklice karşılık verdi. Bununla beraber, yüzünde bazı kırmızı çizikler fark ettim. Kısmen iyileşmiş kesikler."

Sejer başını kaldırdı. "Anladım. Onları sordun mu?"

"Köpeğiyle oynuyormuş. Bir Rottwiller'i var."

"Şu ağırlık çalışma işini çok mu kafasına takmış durumda?"

"Kesinlikle. Bir kas yığınınından bahsediyoruz. Yaklaşık 100 kilo."

"Ondan hoşlandın mı?"

Skarre gülümsedi. Bazen Sejer tuhaf sorular sorardı. "Evet, hoşlandım doğrusu."

"Kız arkadaşıyla konuşmamız gerekiyor."

"Evet."

"Bir şey düşünüyorum," dedi Sejer. "O akşam dışarıda kim vardı? Akşamın o saatinde. Köpekli insanlar mı?"

"Büyük ihtimalle," dedi Skarre.

"Eğer Gunwald'in yaşadığı yerde yaşasaydım köpeğimle tam buraya yürürdüm."

"Onu yürüyüşe çıkardığını sanmıyorum. O köpek tam bir şişman domuz."

"Yine de onunla konuşmalıyız. Eğer arayan oysa en ufak bir baskıya bile dayanamaz. Çok sıkı biri değil."

"En ufak bir baskıya?"

"Bakalım ne bulacağız."

"Telefondaki sesi tuhaftı," dedi Skarre. "Telefonu küt diye kapatmadan önce tek tek ezberlemiş gibi kelimeleri şaşırdı. Korkudan donup kalmışü."

"Sence bunun nedeni neydi?"

"Sanırım yalan söylüyordu. Bir adamın silüetini gördüğünü söyledi. Belki de gerçekten kim olduğunu görmüştü. Ve bu da onu dehşete düşürdü."

Büyük ihtimalle tanıdığı biriydi."

"Kesinlikle."

Sejer suyun derinliklerine doğru gözlerini dikti. Kabarcıklar yüzeye çıkıp patlıyordu. Dalgıçlardan biri yüzeye çıktı ve kıyıya doğru yüzdü. "Orada bir şey var. Bir kutuya benziyor."

"Valiz olabilir mi?" dedi Sejer.

"Olabilir. Ağır. Bir ipe ihtiyacımız var."

Bir kangal naylon ip aldı ve tekrar suların içinde gözden kayboldu. Kıyıdaki adamlar nefeslerini tuttular. Sejer orada durmuş, öne eğilerek bakarken başı dönene kadar gözlerini zorlardı.

"Yukarı çıkıyorlar. Hazırlar."

İki teknisyen hafif hafif ipi çekti. En sonunda bir şeyin yüzeye çıkışını gördüler. Yeşil ipin bağlı olduğu valizin sapını gördüler. Sejer zevkten gözlerini kapattı. Sapından tuttu ve ağır valizi kıyıya çekmelerine yardımcı oldu. Bir süre, sıırıslı, otların üstünde parıldayarak durdu. Sağlam sapı olan, kahverengi deri taklidi, eski bir valizdi. Valize aynı malzemeden yapılmış, kahverengi bir evrak bölmesi bağlıydı. Sapında bir etiket vardı ama su yazıyı silmişti. Sejer otların üstünde diz çöktü ve valize bakı. Jomann'ı düşünmeden edemiyordu.

"İçinde ne kadar su var?" dedi Sejer.

"Oldukça çok. Eski ve yıpranmış."

Sejer valizi kaldırdı. "Tanrım, çok ağır. O yol boyunca bununla nasıl yürüdü anlamıyorum."

"Eğer yürüdüyse. Kafeteryada oturup çay içti. Einar Sun de onun gittiğini gören tek kişi."

"Ama bulunduğu yerde öldürüldü," diye ona hatırlattı Sejer.

"Ama ya iki kişilirse? Poona geldiğinde kafeteryada bir müşteri varsa?"

"İkisi beraberce şanslarını denediler ve birisi peşinde^ arabayla gidip işini bitirdi, öyle mi?"

"Evet. Öyle bir şey."

Sejer dikkatlice valizi arabaya taşıdı.

"Skarre. Bunun içindekileri kontrol edeceğiz. Sen gidip Goran Seter'in kız arkadaşıyla konuş."

"Peki, patron." Sejer gözlerini yuvarladı. "Alışveriş merkezinde çalışıyor, parfüm satıyor. Her şey yerine oturuyor, değil mi? Bir ayı ve boyalı bir bebek, tam ders kitaplarındaki gibi," dedi Skarre.

"Hemen defol git," diye ona emretti Sejer.

"Bu ani telaş da neden?"

"Yüzünün tırmıklandığını sen söyledin. Gidip şahidini kontrol et."

Valiz kilitli değildi. Sıkıca gerilmiş iki geniş kayışla bağlanmıştı. Sejer kilitleri açtı. İki sert ük sesi duyuldu. Sonra kapağını açtı. Islak elbiseler ve ayakkabılar. Bir süre o çekici renklere baktı. Turkuvaz, limon sarısı, turuncu. Ve iç çamaşırları. Yepyeni görünüyorlardı ve şeffaf naylon torbalara konulmuşlardı. İki çift ayakkabı. Çiçek desenli bir tuvalet çantası. Farklı renklerde saç bantlarıyla dolu bir torba. Bir saç fırçası. Pembe renkli ve ipeğimsi bir sabahlık. Elbiseler düzgün bir şekilde ve sıkı sıkı yerleştirilmişti. Poona'nın sahip olduğu birkaç mal toplantı odasında kaybolmuş ve buraya hiç uymu yormuş gibi duruyordu. Bu nesneler onları çok rahatsız etti. Onların Jomann'ın yatak odasındaki çekmecelere yerleştirmiş olması lazımdı. Fırça çekmecelerin olduğu komodinin üstüne, tuvalet torbası banyoya. Ayakkabılar gardıroba. Poona kafasından kocasının eşyalarını boşaltmasına yardımcı olmasını hayal etmişti. Öldüğünde sadece 1000 metre uzaktaydı.

Poona'nın evraklarını kahverengi bölmede buldular. Seyahat sigortası ve pasaportu. Fotoğrafta çok genç, sanki on yaşındaymış gibi görünüyordu. Fotoğrafta gülümsememişti.

"Bunlar Jomann'a ait," dedi Sejer. "Onlara dikkat edin. Geriye ona sadece bunlar kaldı."

Adamlar başlarıyla onayladılar. Sejer karısı Elise'yi düşündü. Saç fırçası hâlâ aynanın alündaki rafta duruyordu; on üç yıl olmuştu ve yerinden hiç kaldırılmamıştı. Diğer her şey gitmişti. Kıyafetler ve ayakkabılar; mücevherler ve çantalar. Ama saç fırçası hariç. Belki Jomann da saç fırçasını aynanın altındaki rafa koyacaktı. Bir gün gelip bazı şeyler ne kadar da önemli oluyordu.

Odadan çıktı ve hastaneye telefon etti. Ona Jomann'ın kız kardeşinin yatağının yanında olduğunu söylediler.

Alışveriş merkezi kalabalıktı. Gunwald'in hâlâ iflas etmemiş olması ilginç, diye düşündü Skarre. Etrafta parfümeri aradı ve yüncüyle anahtarcı arasında bir tezgâh gördü. Bir kız tezgâhın arkasına oturmuş kitap okuyordu. Skarre'nin gözleri şişeler, tüpler ve kutuların üzerinde dolaştı. Hepsi ne işe yarıyor, diye merak etti. Tek bir raf erkeklerle ayrılmıştı. Şişeleri inceledi ve genç kadına baktı.

"Bana ne tavsiye edersiniz" dedi. "Güzel kokmak istiyorum da?"

Kız ona doğru döndü ve onu profesyonel bir şekilde çabuk ama çok yönlü incelemekten geçirdi.

"Hugo Boss iyidir. Ve Henley. Gerçekten fark edilmek isteyip istemediğinize bağlı."

"Fark edilmek isterim," dedi. hevesli bir şekilde Skarre.

Kız raftan bir şişe aldı. Açtı ve Skarre'nin bileğine damlat tı. Skarre itaat edercesine kokladı ve ona gülümsedi.

"Vay, vay, vay," dedi, gülerek. "Bu biraz fazla canlı. Kaç para?"

"Üç yüz doksan kron," dedi.

Skarre neredeyse öksürükten boğuluyordu.

"Güzel bir kokunun arkasında yılların bilimsel araştırmalarının olduğunu hatırlamalısınız," dedi işgüzar bir şekilde. "Doğrusunu bulmadan önce yıllarca deney yapılıyor."

"Hım," dedi Skarre. "Siz Ulla'sınız, değil mi?"

Kız şaşkın bir şekilde ona baktı. "Evet. Benim."

"Polis," dedi. "Büyük ihtimalle niçin burada olduğumu biliyorsunuz." Ulla'nın geniş omuzları ve kocaman memeleri vardı. Gerçekmiş gibi görünüyorlardı. Onun dışında ince yapılıydı ve uzun bacakları vardı. Ve de makyajı çok ustaca ya pılmıştı.

"O zaman sizi hayal kırıklığına uğratacağım," dedi kız. "Hvitemoen'de olanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Hayır, biz de bildiğinizi düşünmüyoruz," diye gülümsedi Skarre. "Ama biz böyle çalışıyoruz. Her taşın altını kaldırırız."

"Benim taşımın alündan hiçbir şey çıkmayacak," dedi, sanki hakaret edilmiş gibi bir tavır takınarak. Bu Skarre'in utançtan gülmesine neden oldu.

"Tabii ki çıkmayacak. Ben sadece sizi etkilemeye çalışıyorum ama her zaman işe yaramıyor. Konuşabileceğimiz sakın bir yer var mı?"

"Buradan ayrılamam," dedi çabucak.

"Sadece bir dakika bakmasını rica edebileceğiniz hiç kimse yok mu?"

Kız koca salonda etrafına bakındı. Fırıncıda iki kız vardı ve pek işleri yokmuş gibi görünüyorlardı. Onlardan birine el salladı ve kız koşarak geldi.

"Şurada bir bank var. Oraya gidip oturabiliriz."

Dökme demir bank berbattı. Skarre bu sorunu en kenarına oturup öne eğilerek çözdü.

"Önce size şunu söyleyeyim. Şu anda insanları eleme aşamasındayız. Anladınız mı? 20'sinin akşamı insanların tam olarak nerede olduklarını bulmaya çalışıyoruz. Ve görmüş olabileceklerini."

"Tamamen anladım. Ama ben hiçbir şey görmedim." Endişeli bir şekilde ona baktı.

"Ama yine de size soracağım. 20'sinin akşamı neredeydiniz?"

Ulla düşündü. "Önce çalışmak için Adonis'e gittim. Tanıdığım bir gençle."

Skarre onun erkek arkadaş yerine seçtiği kelimenin tuhaf olduğunu düşündü ama yorum yapmadı.

"Yaklaşık 20.00 gibi bitirdik. Şehirden bir otobüse binip El vestad'ın bir mil kadar dışında yaşayan ablama gittim. Ablam evli ve iki yaşında bir oğlu var. Ona baktım," dedi.

"Anladım. Orada ne kadar kaldınız?"

"Gece yarısına kadar."

"Ya Goran? Sizinle beraber miydi?"

"Hayır," dedi aniden kız. "İki yaşında bir çocuğa bakmak 'Çin eşliğe ihtiyacım yok. Televizyon izledim ve son otobüsü yakalayıp eve döndüm."

"Demek erkek arkadaşınız size eşlik etmedi?"

Kız ona acı bir bakış attı.

"Goran," dedi Skarre.

"Benim erkek arkadaşım yok" dedi.

Skarre çenesini elleri arasına alıp ona baktı. Bir elinde siyah taşı olan güzel bir yüzük vardı.

"Goran Seter'le beraber değil misiniz?" diye sakince sordu.

"Bir zamanlar beraberdik," dedi Ulla ve Skarre kızın sesindeki melankoliyi fark etti.

"Bitti mi?"

"Evet."

"Ne zaman bitti?"

"O gün," dedi. "Aydın 20'sinde, vücut çalıştıktan sonra. Yetmişli artık."

Skarre bu haberi hazmederken zaman geçti ve bunun önemini yavaş yavaş anladı.

"Özür dilerim," dedi sessizce Skarre, "Özel bir soru sorduğum için. Bununla beraber, Goran'la ayrılmanızla ilgili bazı detayları bilmem gerekiyor."

"Niçin?" dedi, korkulu bir şekilde.

"Açıklayamam. Lütfen söyleyebileceğiniz her şeyi söyleyin. Tam olarak ne zaman ve nasıl oldu?"

"Niçin bu konuda konuşmam gerekiyor?"

"Bunun beni ilgilendirmediğini düşünmenizi anlıyorum Ama ilgilendiriyor."

"İkimiz de bu olaya karışmadık. Konuşmak istemiyorum."

Kız tekrar kapandı.

Skarre onu cesaretlendirdi. "Detayları vermeniz gerekmiyor. Sadece nasıl olduğunu kısaca bana anlatın."

Mavi gözlerini Ulla'nın yeşil gözlerine odakladı. Bu genelde işe yarardı ve bu da bir istisna olmadı.

"Neredeyse bir yıldır beraberiz. Haftada iki ya da üç kez Adonis'te beraber çalışırdık. Ben her hafta üç gün çalışmam ama Goran çalışırdı. O beni alırdı ve beraber giderdik. İki saat çalışır, sonra çıkardık. 20'sinin akşamı Adonis'teydik ve ben bu ilişkiyi bitirmeye kararlıyım. Çalışma bitene kadar bekledim. Sonra ayrı soyunma odalarına gittik. Çok korkuyordum," diye kabul etti. "Ertelemeye karar verdim. Daha iyi bir fırsat bulmalıyım. Ama sonra birden ağzımdan kaçtı. Her zamanki gibi çıkışta buluştuk. O bir kola aldı, ben de bir Sprite aldım ve dışarıda içtik. Sonra ona bu kadarının yettiğini ve otobüse bineceğimi söyledim."

Skarre'nin düşünceleri çeşitli yönler'e dağıldı.

"Üzerinde ne vardı? Antrenmandan sonra. Hatırlıyor musunuz?"

Kız ona tereddütlü bir bakış attı. "Yakalı bir tenis gömleği. Beyaz. Ve Levis kot. Siyah. Hep onu giyer."

"Nasıl karşıladı?"

"Yüzü bembeyaz oldu. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Eğer bitmişse bitmiştir. Bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Hızla gidip arabasına daldı."

"Nereye gittiğini size söyledi mi?"

"Hayır. Ama bir süre orada durup onu izledim. Birisini aradığını hatırlıyorum. Cep telefonuyla. Sonra arabayla patinaj çekerek gitti."

"Sizinle tekrar konuşacağız," dedi Skarre. "Ama endişelenecek bir şey yok. Anladınız mı?"

"Evet," dedi ciddi bir şekilde.

"Şimdi işinize geri dönebilirsiniz," dedi. Sonra alışveriş merkezinden çıktı ve arabasına bindi. Parmakları sürekli direksiyonun üstüne ritim tutuyordu. Goran Seter Ulla ile be bek bakıcılığı yapmamıştı. Reddedilmişti. Yolda Hviteino. en'den geçmişti. Kırmızı Golfünde tek başınaydı ve üzerinde beyaz bir gömlek vardı.

Bölüm 15

Linda durmadan Karen'i aradı ama annesi sürekli dışarıda olduğunu söylüyordu. Son konuşmalarının üstünden birkaç gün geçmişü. Kafeteryaya gittiğinde ya da etrafta bisikletle dolaşırken insanlar ona dik dik bakıyorlardı. Düşmanca bir tavırları vardı. Pencerenin yanında durup karanlık bahçeye baktı. Polisin kimleri gördüğü ve özellikle birden fazla gelmiş kişiler hakkında, acımasızca dedikodular dolaşıyordu. Annesi Linda'nın polisi aramasından öyle ya da böyle pek heyecanlanmamış gibiydi. Bildiği kadarıyla, Jacob'la tekrar karşılaşma olasılığı yoktu. Onu evine getirmek için ne yapabileceğini bilmiyordu. Daha fazla detay için hafızasındaki karmaşık enstantaneleri tekrar tekrar araştırdı. Otlaktaki o iki kişi, o tuhaf oyun. Onu düşündüğünde hâlâ bir oyuna benziyormuş gibi görünüyordu. Ama Jacob sen görmek istediğini gördün demişti. Hiç kimse bir cinayet görmek istemez. Bir adam bir kadının peşinden koşuyor, her zaman yaptıkları gibi. Bu yüzden Linda bu sonucu çıkarmıştı. O gün kafeteryada arabasına bakarken Goran ona o kötü bakışı atmışü. Şimdi büyük ihtimalle bağlanüyı kurmuştu. Goran'dan korkmuyordu ama °nun başının belaya girmesini de istemiyordu. O sadece onlara arabadan bahsetmek istemişti. Bir yığın insanın Golfü vardı. Her yerden olabilirlerdi. Ama artık çok geçti. Goran ve Ulla'yla konuşmuşlardı. Sonra Goran'ın yüzünü, yüzündeki çizikleri düşündü. Onları diğer insanlar da fark etmiş olmalıydı. Zaten onlar da bu çiziklerden bahsedebilirlerdi. Başka bir şey, tek bir kelime bile söylemeyecekti. Ama Jacob'u tekrar görmesi gerekiyordu! Kendini düşünmeye zorlayarak pencerenin yanında oyalandı. Annesi lale yükü getirmek için Hollanda'ya gitmişü. Ev sessizdi, saat gece 23.00'ü geçmişü. Aniden koridora fırladı ve kapıyı kilitledi. Kilidin sert ükirtısı onu korkuttu. Mutfak masasına oturdu.

Telefon çaldığında yerinden fırladı ve güçlkle soludu. Belki en sonunda Karen arıyordu. Telefonu kaldırdı ve ismini söyledi. Ama hiç kimse karşılık vermedi. Birisinin nefes aldığını duyabiliyordu. Şaşkın bir şekilde, elinde telefonla olduğu yerde kaldı.

"Alo?"

Karşılık yok. Sadece çevir sesi. Telefonu yerine koydu, elleri titriyordu. Şimdi onu korkutmaya da başlamışlardı. Tırnaklarını yiyerek kanepeye oturdu. Dışarıda rüzgâr ağaçların arasında hışırdadı. Çılgılık atsa hiç kimse duymazdı. Tamamen korkuya kapılmak üzereydi. Televizyonu açtı, sonra tekrar kapattı. Eğer kapıya gelen olursa bütün bu gürültü içinde onları duyamazdı. Yatmaya karar verdi. Çabucak dişlerini fırçaladı ve hızla merdivenlerden yukarı çıkü. Perdeleri kapattı. Elbiselerini çıkarıp yorganın altına girdi. Yatıp etrafı dinledi. Dışarıda biri olduğuna dair içinde güçlü bir his vardı. Bu salakça bir düşünceydi. Kimsenin toplamaya tenezzül etmediği düşmüş elmaları yemek için gelen geyik dışında evin dışında hiç kimseyle karşılaşmamışü. Lambayı yakü ve yorganın altına saklandı. O korkunç şeyi yapan adam asla onun evine gelmeyecekti. Büyük ihtimalle saklanıyordu. Üç yüz kişi özel polis hattını aramıştı. Düşünsenize, o üç yüz içinde sadece bir kişiydi.

Aniden bir ses duydu. Oldukça belirgindi, hayal ettiği bir şey değildi. Dış duvara vurulan bir

yumruktu. Yatakta aniden doğruldu. Sonra bir tür çekme sesi. Linda midesinin bulandı ğını hissetti. Yatağın üstüne eğilip kendini kucakladı. Dışarıda biri vardı! Bahçede biri vardı. Yere basü, sıçramaya hazırdı. Her an birisi aşağıdaki kilitle oynamaya başlayacakü. Kulaklarında bir hışırtı sesi vardı, düşünemiyordu. Sonra her şey sessizleşti. Oda kapkaranlıkü. Pencereye gitti ve perdenin arasına iki parmağını soktu. Gözlerini dar aralıktan dışarı dikti. Önce tek görebildiği şey karanlıktı. Ama gözleri alışınca dışarıdaki ağaçları gördü ve çimenliğe düşen, loş mutfak ışığını. Sonra bir adam gördü. Tam onun penceresine bakıyordu. Linda bir köşeye çekildi ve nefes nefese orada kaldı. İşte bu cezam, diye düşündü. Telefon ettiği için adam şimdi intikamını alacaktı.

Ani bir panik içinde fırlayıp aşağıya koştu. Telefonu kaptı ve Jacob'un, ezbere bildiği Nedre Storgate'deki özel numarasını çevirdi. Karşılık verdiğinde Linda telefonda nefes nefe seydi.

"Burada biri var," diye çaresiz bir şekilde fısıldadı. "Bahçede durmuş, pencereme bakıyor."

"Özür dilerim," dediğini duydu, "kim arıyor acaba?"

"Linda," diye bağırdı. "Evde yalnızım. Bahçede bir adam var."

"Linda mı?" dedi Skarre. "Sen neden bahsediyorsun?"

Sesini duymak büyük bir rahatlıktı. Linda ağlamaya başladı.

"Bir adam. Ağaçların arasına saklanmaya çalıştı ama onu gördüm."

Skarre en sonunda bütün bunların ne manaya geldiği anlayıp sesine profesyonel ve rahatlatıcı bir ton verdi. "Evde tek başınasın ve birisini gördüğünü mü sandın?"

"Birisini gördüm! Oldukça net bir şekilde. Onu duydum da. Duvara dayanıyordu."

Jacob Skarre hayatında hiç böyle bir şey yaşamamışü. Bir süre durup düşündü. Onunla konuşmaya ve onu sakinleştirmeye karar verdi. Büyük ihtimalle aşırı heyecanlanmıştı.

"Ev telefon numaramı nereden buldun?"

"Telefon rehberinden."

"Anladım. Tabii ki onu gördün. Ama şimdi çalışmıyorum, biliyorsun."

"Evet. Ama ya içeri girmeye kalkarsa?"

"Kapıyı kilitledin mi?"

"Evet."

"Linda," dedi. "Pencereye git. Bak bakalım hâlâ orada mı?"

"Hayır!"

"Söylediğimi yap."

"Yapamam!"

"Bekleyeceğim! Kapatmayacağım."

Linda gizlice pencereye gitti ve bahçeye bir göz attı. Bomboştı. Bir süre orada durup şaşkınca baktı, sonra mutfığa geri döndü.

"Orada mıydı?"

"Hayır."

"Belki onu hayal etün? Korktuğun için."

"Delirdiğimi düşünüyorsun. Ama hayır o bir hayal değildi."

"Öyle düşünmüyorum. Ama korktuğun şey olmayacak, Linda."

"Herkes benim söylediğimi biliyor," diye burnunu çekti. "Civardaki herkes."

"Sana karşı kaba mı davranıyorlar?"

"Evet!"

Linda telefonu elinden geldiği kadar sıkı tuttu. Jacob'un kapatmaması lazımdı. Onunla gün doğana kadar konuşmak istedi.

"Beni dinle, Linda," dedi hızlı bir şekilde Skarre. "Birçok kişi arayamayacak kadar korkak. Bir yığın şey görüyorlar ama ne pahasına olursa olsun karışmak istemiyorlar. Sen cesursun, bildiklerini ve arabanın olası markasını söyledin. Başka bir şey değil. Hiç kimse seni bir şeyden dolayı suçlayamaz."

"Evet, ama ben Goran'ı düşünüyorum," dedi. "Deli olduğuna iddiaya girerim."

"Öyle olması için bir neden yok," dedi Skarre. "Biliyor musun? Bence şimdi mümkün olduğu kadar çabuk uyumalı sın. Yarın gün ışıyla beraber her şeyi daha pozitif göreceksin."

"Araştırma için buraya geliyor musun?"

"Büyük ihtimalle buna gerek yok. Bununla beraber, karakolu arayabilir ve eğer gerçekten istersen oraya bir memur yollamalarını isteyebilirim."

"Ben senin gelmeni tercih ederim," dedi, uysalca.

Skarre iç çekti. "Ben görevde değilim," dedi. "Rahatlamaya çalış, Linda. İnsanlar yürüyüşe çıkabilir. Belki gece dolaşan biri kestirme diye bahçeden geçmiştir."

"Evet. Özür dilerim." Linda telefonu kulağına o kadar basardı ki Jacob'u sanki içindeymiş gibi hissetti. "Şey, artık başka bir şey söylemeyeceğim," dedi inatçı bir şekilde.

"Ama şu ana kadar bildiğin her şeyi bize kesinlikle söyledin, değil mi?"

"Evet," dedi.

"O zaman bu kadar. Yatağa git. Korktuğunu anladım. Olanlar çok korkunç." dedi Skarre.

Kapatma! diye bir ses kafasının içinde çığlıklar atıyordu Jacob! Kapatma!

"İyi geceler o zaman, Linda."

"İyi geceler."

Gunder'in yanakları çökmüştü. Tıraş olmamış ve gömleğinin yakası siyahlaşmıştı. Marie iyi ki beni göremiyor, diye düşündü. Masaya yayılmış Poona'nın eşyalarına baktı. Elbiseler kurumuştur ama pis sudan kirlenmişti. Hâlâ ne kadar güzel olduklarını görebilirdiniz. Bunlar karımın elbiseleri, diye düşündü. Sabahlık ve saç fırçası. Gözlerini kapattığında taramak için saçlarını nasıl omzunun üstüne attığını hatırlayabiliyordu.

"Onları mümkün olduğu kadar çabuk evinize getireceğiz," dedi Sejer.

Gunder başıyla onayladı. "En azından bir Şeylere sahip olmak güzel," dedi cesurca.

"Bir Şey daha var," dedi Sejer. "Yeni Delhi polisinden bir mektup aldık. Eğer isterseniz görebilirsiniz."

Başıyla onayladı ve kâğıdı aldı. İngilizce yazıyla biraz uğraşıtı.

"Yeni Delhi'de yaşıyan Bay Shiraz Bai kız kardeşı Poona'nın 1 Haziran 1962'de doğduğunu onaylıyor. 19 Ağus tos'ta Norveç'e gitmek için Hindistan'tan ayrıldı. Bay Bai 10 Eylül'de kız kardeşini memleketine götürmek için Oslo'ya gelecek."

Gunder güçlükle soludu. "Geri mi götürecek? Hindistan'a? Ama o benim karım! Burada evlilik cüzdanım var. Onun en yakın akrabası kesinlikle benim, değil mi? Bunu yapabilir jpi?" Gunder o kadar üzgündü ki orada durmuş titriyordu.

Sejer onu sakinleştirmeye alışu. "Bu konuda size yardım edeceğiz. Bir zm bulacağımızdan eminim."

"Bazı haklarım olmalı. Evlilik her yerde evliliktir."

"yle," dedi Sejer. Çalışma masasındaki ekmecelerden birini açtı. "Bununla beraber, en azından bunu gtrmenize izin verebilirim." Gunder'e ince bir zarf verdi. "Broşu."

Güzel mücevheri gördüğünde Gunder gözündeki yaşı sildi.

"Bununla beraber gömülecek," dedi sertçe.

Broşu i cebine dikkatlice koydu ve ceketini sıkıca kapattı.

"Bu vakada yavaş yavaş ilerliyoruz," dedi Sejer. "zlecek.

Gunder yere bak.

"Aklınızda başka Şeyler olduğunu biliyorum," dedi Sejer. "Artık bir dulsunuz."

Bu, Gunder'in başını kaldırmasına neden oldu. Sejer ona dul demişti. Sanki eski durumu iade edilmişti. Eve gitti ve Marie'nin durumunu anlatmak için eniştesini aradı. Ne zaman hastaneden dönse bunu yapardı. Ama söyleyecek fazla bir Şey yoktu.

"Birisinin yle kımıldamadan yatabilmesi oldukça tuhaf bir Şey," dedi Karsten'e. "Gzn bile kırpmadan. Bir de sesini kaybettiğini düşün."

"Sadece biraz kısık olacak," dedi Karsten. "Büyük ihtimal 'e iyileştirebilirler."

"Her Şeyin iyileştirilmesi gerekecek," dedi zgn bir Şekilde Gunder. "Kasları eriyor. Vücudunun yumuşadığını söylüyorlar. Diyorlar ki..."

"Tamam, tamam. Sadece sabırlı olmamız gerekiyor. Daha fazla duymak istemiyorum. Zaten tek bir kelimesini bile anlamıyorum."

Sesine korku yerleşmişti. Karsten Poona'dan hiç bahsetmemişti ama şu ana kadar onun gerçekten kim olduğunu ortaya çıkmıştı bir Şekilde. Gunder çok kırılmıştı. Orada oturmuş kıvrımlı telefon kablosuyla oynuyordu. Karsten hastaneye gelmemişti. Gunder kişisel olarak kız kardeşinin yatağının yanında oturmaktan mutluydu. Ona olan her Şeyi yavaşça ve kasvetli bir Şekilde anlattı. Valizini

buldular, Marie. Kıyafetleriyle. Ve abisi geliyor. Çok endişeliyim. Ondan kız kardeşini aldım. Poona pek yakın olmadıklarını söylemişti ama yine de durum bu. Abisi ona gitmemesini söylemişti. Ve haklıydı."

Böyle konuşmaya devam ederek oraya oturdu. Böylece tek tek düşünceleriyle uğraşı.

Hâlâ hasta iznindeydi ve işe dönmek istemedi. Günler gelip geçi, bazen Bjornsonn sohbet etmek için aradı. Laubaliy miş gibiydi. En sonunda, şimdi nasıl biri olduğunu onlara gösterme fırsatını elde etmişti, baş saüş memuru orada değildi.

Ama Svarstad Jomann'ı istemişti. Ve Bjornsonn'a göre, uzun öyküyü duyduğunda ağzı bir karış açık kapının eşiğinde durmuştu. Jomann'm yurtdışına gidip kendine bir eş bulmaya cesaret ettiğine asla inanmamıştı.

"Memurlarımızdan Jacob Skarre'yle yaptığınız önceki sorgulamada 20 Ağustos akşamı kız arkadaşınız Ulla'yla beraber olduğunuzu belirttiniz."

Sejer kendisine gülümseyen Goran Seter'e bakı. Yüzündeki çizikler arık soluk kırmızı çizgilere dönüşmüştü.

"Doğru."

"Bununla beraber, genç bayanla yapılan sorgulamada ortaya şu çıktı: O artık sizin kız arkadaşınız değil ve o geceyi sizinle geçirmemiş. Onunla saat 18.00'den 20.00'ye kadar vücut çalışmışsınız. Ondan sonra kız size ilişkinizin bittiğini söylemiş. Siz de kızgın bir şekilde arabayla çekip gitmişsiniz. Ve sonrasında 20.30 ve 21.00 arasında bir ara Hvitemo en'dan geçtiniz."

Goran Seter'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Sarı saçlarında parlak kırmızı çizgileri olan iri yapılı bir adamdı. Saçları dikü. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Sejer'in aklına cıva damlaları geldi.

"Demek Ulla tekrar bitirdi?" Şaşkın bir şekilde kahkaha attı. "Bunu sık sık yapar. Bunu ciddiye almayı bıraktım."

"Sizin ilişkide olup olmadığınızla pek ilgilenmiyorum. Daha önce o akşam onunla, ablasında olduğunuzu belirttiniz ve bu doğru değil."

"Doğru. Affedersiniz ama niçin buna cevap vermem gerekiyor?"

"Biz bir cinayet soruşturması yapıyoruz. Bir yığın insanın bir yığın soruya cevap vermesi gerekiyor. Ve siz bu yığından birisiniz. Eğer bu kendinizi iyi hissetmenizi sağlayacaksa."

"Kendimi daha iyi hissetmeye ihtiyacım yok."

Goran güçlü ve inandırıcıydı. Yüzünden gülümseme hiç eksik olmuyordu.

"Ulla ortalığı karıştırmayı sever," diye açıkladı.

"Benim memuruma göre öyle değil."

"Şey, o Ulla'yla birkaç dakika konuşmuştur. Ben onu bir yıldan fazladır tanıyorum."

"O zaman hâlâ o akşamı onunla geçirdiğinizi mi iddia ediyorsunuz?"

"Evet. Biz bebek bakıyorduk."

"Ulla niçin bu konuda yalan söylesin ki? Bir polis memuruna?"

"Eğer memurunuz biraz çekiciyse büyük ihtimalle bu ye. terli derecede bir neden olabilir. O herkesle ilgilenir. Sanırım, boştaymış gibi görünmek istedi."

"Bu benim görüşüme göre biraz basitçe bir yaklaşım."

"Kızların kendilerini ilginç göstermek için neler yapabilecekleri hakkında en ufak bir fikriniz bile olamaz. Her şeye atlarlar. Ulla da bir istisna değil."

"Ablasının evinde daha önce bulundunuz mu?"

"Evet." Gülümsemesi arttı. "Size oturma odasını, mutfağı ve banyoyu anlatabilirim. Ne kötü, değil mi?"

"Adonis'ten çıkarken üzerinizde ne vardı?"

"Tenis gömleği. Büyük ihtimalle beyaz. Siyah Levis. Genelde onu giyerim."

"Antrenmandan sonra duş aldınız mı?"

"Tabii ki."

"Ama daha sonra tekrar duş aldınız."

Kısa bir duraklama oldu.

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Annenizle de konuştuk. Gece 23.00'te eve geldiniz. Doğru duşa gittiniz."

"Öyle diyorsanız öyledir."

Hâlâ gülümsüyordu. Ne korku, ne de endişe vardı. Koca cüssesiyle dikkatli bir şekilde sandalyeye oturdu.

"Niçin?"

"İçimden geldi."

"Anneniz o gece eve geldiğinizde mavi bir gömlek ve gri koşu eşofmanı giydiğinizizi de söyledi. Çalışmadan sonra değiştirdiniz mi?"

"Hayır. Ama doğrusunu söylemek gerekirse annem böyle şeylere dikkat etmez. Bununla beraber, mavi gömlek ve gri koşu eşofmanlarıyla vücut çalışım."

"O zaman eve gelmeden önce Adonis'ten temiz bir beyaz gömlekle ayrıldınız, sonra terli antrenman kıyafetinizi tekrar mı giydiniz?"

"Hayır, size annemin karıştırdığını söylüyorum."

"Ayağınızda ne vardı?"

"Spor ayakkabılar. Bunlar."

Bacaklarını uzatıp ona gösterdi.

"Yeniye benziyorlar."

"Hiç değil. Eskidiler."

"Tabanlarını görebilir miyim?"

Ayaklarını kaldırdı. Spor ayakkabıların tabanları tebeşir gibi beyazdı.

"Kime telefon ettiniz?"

"Telefon etmek mi? Ne zaman?"

"Arabanızda bir telefon ettiniz. Ulla sizi gördü."

Goran ilk kez ciddi görünüyordu.

"Tanıdık birisini aradım. Hepsi o kadar basit."

Sejer bunu düşündü. "Şu andaki durumunuz şu. Çok önemli bir zamanda suç mahallinden geçtiniz. Kırmızı bir Golf kullanıyorsunuz. Suç mahallinde benzer bir araba, yolun kenarına park etmiş bir halde görüldü. Bir tank otlakta beyaz gömlek giyen bir adam gördü. Adamın yanında bir kadın vardı. O akşamı nerede geçirdiğiniz konusunda yalan söylüyorsunuz. Cinayetin ertesi günü Einar'ın Cafesi'ne geldiğinizde birçok tanık yüzünüzdeki çizikleri gördü. Yüzünüz hâlâ çizikler içinde. Bundan dolayı bir açıklamaya ihtiyacım olduğumu anlayacağınızdan eminim."

"Köpeğimle kavga ettim. Ve ben etrafta kadınlara saldıran biri değilimdir. Buna ihtiyacım yok. Benin Ulla'm var."

"Ama o öyle demiyor."

"Ulla bir yığın şey söyler." Artık gülümsemiyordu.

"Sanmam. Geri geleceğim."

"Hayır. Beni rahatsız etmenize izin vermeyeceğim. Lanet olsun."

"Beni ilgilendiren tek şey ölü kadın, başka bir şey değil," dedi Sejer.

"Sizin gibiler hiç kimseyle ilgilenmez."

Sejer avluya çıktı. Goran Seter'in bir şey sakladığı hakkında içinde güçlü bir his vardı. Ama herkes bir şey saklar, diye düşündü ve onun bir katil olması gerekmiyordu. Bu işi bu kadar zor hale sokan da buydu, herkeste biraz suçluluk vardı. Bu da onları hiç hak etmemiş olsalar bile kötü bir pozisyona sokardı. İnsanların yaşamlarını didiklemenin acımasızlığı işinin en hoşuna gitmeyen bölümüydü. Bu yüzden gözlerini kapattı ve Poona'nın ezilmiş kafasının görüntüsünü düşündü.

Bölüm 16

Sara kanepede oturmuş, bir demlik kahveyle onu bekliyordu. Köpeği Kollberg onun ayağının dibinde yatıyordu. Rüyasında bir şey kovaladığını görüyordu, paüleri büyük bir hızla koşuyormuş gibi kımıldıyordu. Sejer köpeklerin rüya görürken aynı kâbusumsu şeyleri, bir türlü oldukları noktadan ayrılmadıklarını görüp görmediklerini merak etti.

"O asla büyümeyecek," dedi Sejer. "O sadece aşırı büyümüş bir yavru köpek."

"Belki küçüklüğünde ona bir şey oldu," diye güldü Sara ve ona kahve koydu. "Kollberg'in ilk haftaları hakkında ne hatırlıyorsun?"

Sejer düşündü. "Yeteri kadar hızlı değildi. Her zaman yemeğe en geç giden olurdu. Diğer yavrular

tarafından itilip ka kılırdı. Bir batında on üç tane doğmuştu."

"Sonra açlığı dikkatini çekti. Ve sen asla almayacağın bir yavruyu seçtin."

Sejer bunu duymazlıktan gelmeyi tercih etti. "Ama o zamandan bu yana çok şey değişti. Bu açlık olayı geçecek, değil mi?"

"Böyle bir şey asla geçmez," dedi Sara.

Lambaları söndürdüler ve alacakaranlıkta oturdular. Ma. sada bir mum yanıyordu. Sejer Poona'yı düşündü.

"Niçin onun yüzünü mahvettiler?" dedi. "Bu ne demek oluyor?"

"Bilmem," dedi Sara.

"Bunun bir nedeni olmalı."

"Belki de adam onun çirkin olduğunu düşündü."

Sejer şaşırılmıştı. "Niçin böyle dedin?"

"Bazen bu kadar basittir. Çok çirkin olduğunu düşünür, buna sinirlenip kendinden geçer ve olanlar olur." Kahvesini yudumladı. "Ne dersin? Çok mu mutsuz?"

"Öyle olması gerekmiyor. Ama mutsuz olduğunu düşünmek isterim."

"Çok dürüstsün," diye gülümsedi. "Vicdan azabı duymak isteyebilirsiniz."

"Bu davaya hiç uygun olmaz. Ama onu yakaladığımızda tek düşüneceği şey kendi yaşam savaşı olacak. Kendine bahaneler bulacak. Kendini savunacak. Hakları olduğunu söyleyecek."

Sara ayağa kalktı ve yerde, Kollberg'in yanına bağdaş kurup hayvanın sırtını kaşıdı. Sejer koca hayvanın onun elleri al ünda, kendinden memnun bir şekilde ileri geri gidişini gördü.

"Derisinin altında bir yumru var," dedi Sara. "Burada. Sırtında."

Sejer ona tedirgin bir bakış attı.

"Hatta birkaç tane," dedi. "Üç ya da dört tane. Bunu fark ettin mi, Konrad?"

"Hayır," dedi.

"Onu bir veterinere götürmen gerekiyor."

Sejer'in normalde sakin olan yüzünde bir korku izi vardı.

"Bu yaşta böyle şeyler olur," dedi Sara. "Ve bu büyüklükte bir köpek şimdi kaç yaşında?"

"On."

Sejer kanepede kaldı. Yumrulara dokunmak istemedi. Korku dondurucu bir su gibi içini doldurdu. İsteksizce yerinden kalktı ve kalın derisinin alüni parmaklarıyla yokladı.

"Sabah ilk iş olarak arayacağım."

Tekrar oturdu ve bir sigara sarmak için tütün kesesine uzandı. Günlük tayını bir viski ve bir sarma sigaraydı. Sara ona sevgi dolu bir şekilde baktı.

"Sen inanılmaz kişisel kontrolü olan bir adamsın."

Sejer onu susturdu. Bu köpek işinden kaçıp başka bir yere giüneliydi. Sara bunu onun gözlerinden okuyabiliyordu.

"Bu bölgede fazla trafik yok," dedi uzaktan gelen bir sesle Sejer.

"Şimdi neredesin?" dedi Sara, şaşırılmışü.

"Elvestad'da. Olasılıklara göre oralı."

"Aferin sana. Orada çok kişinin yaşadığını sanmıyorum."

"2000'den fazla."

"Veterineri arayıp randevu alabilir miyiz? Yoksa onu ben götürebilirim. Senin yapacak çok şeyin var."

Sejer sarma sigarayı yaktı. Alışılmadık kadar kalındı.

"İki tane ince sarsan daha iyi olurdu," diye ona takıldı Sara.

"Kist olabilirler. Sıvı dolu."

Sara onun sesindeki tedirginliği ve korkusunu nasıl bastırdığını duydu. Yumruların sıvı dolu olmadığından emindi.

"Onlara bakürmamız lazım. Merdivenlerden çıkmakta zorlanıyor."

"Bütün bildiğim şimdiye kadar katille konuşmuş olduğa muz," dedi.

Sara başını iki yana salladı. Kollberg'in sırtını okşamaya devam etti. Köpek yaşlanıyordu. Sejer bunu görmek istemiyordu. Kaşları iyice çatılmıştı. Bu yumrular ona bir şey hatırlatmıştı. Sejer Sara'nın bulunamayacağı bir yerdeydi.

"Zayıflamış da. Onu en son ne zaman tartsın?"

"70 kilo geliyor," dedi inatçı bir tavırla Sejer.

"Ben gidip banyo tartısını getireceğim."

"Sen delirdin mi?" Kaşlarını çatı. Sara ortadan kaybolur kaybolmaz kanepeden ayağa fırladı ve diz çöktü. Köpeğin koca kafasını kaldırdı ve siyah gözlerinin içine baktı.

"Hasta değilsin, değil mi, ahbap? Sadece biraz yaşlanıyorsun. Ben de öyleyim."

Kafayı yavaşça köpeğin ön patilerinin üstüne yerleştirdi. Sara tartıyla geri geldi.

"Dur," dedi Sejer. "O bir sirk fili değil."

"Deneyeceğiz," dedi Sara. "Ben gidip bir soğuk patates getireceğim."

Köpek bir şey olacağını hissetti ve hevesle ayağa kalktı. Teraziyi sıfıra getirdiler ve köpeği üstüne ittiler. Ayaklarını beraberce ittiler ve Sara yanlardan ona destek oldu. Kollberd o tanıdık yemek kokusunu aldı ve yardımcı olmak istedi. Uzun süren bir uğraştan sonra, Kollberg üç ayağı üzerinde dururken pati verdi. Sejer dijital göstergeye baktı: 54.9 kilo.

"15 kilo vermiş," dedi Sara.

"Yaşından dolayı," dedi.

Kollberg patatesi yuttu ve yattı.

Sara Sejer'in göğsüne sokuldu. "Bana güzel bir masal anlat," diye yalvardı.

"Ben hiç masal bilmiyorum. Sadece gerçek hikâyeler bilirim"

"O zaman gerçeğini dinleriz."

Sejer sigarasını kül tablasının kenarına koydu. "Yıllar önce Martin adında silik bir suçluyla başımız derde girdi. Bu asıl adı değildi ama aynı senin gibi benim de işimde gizlilik var."

"Martin bana göre uygun," dedi Sara.

"Martin'in tanıdık bir yüzü vardı. Her türlü şey yapmıştı: araba hırsızlığı, dolandırıcılık, garaj hırsızlığı. Oldukça zayıf bir karakteri vardı ve giydiği mahkûmiyetlerin sınırı yoktu; genelde üçle dört ay arası. Aynı zamanda da sarhoştı. Bütün bunların yanında, oldukça çekici bir adamdı, iğrenç dişleri hariç. Geride sadece çürük birkaç kök kalmıştı. Ne zaman gülse ağzını eliyle kapatırdı. Ama biz onu severdik ve onun için endişelenirdik. Bir gün ciddi bir suçtan yakalanacağından korkuyorduk. Onu iyileştirmek için ne yapılabileceğini konuştuk ve dişlerini yaptırmamızın buna deyip değmeyeceğini düşündük. Sosyal yardım bürosuyla konuştuk ve dişlerini yaptırmak için destek istedik; onun kendi parası yoktu. Bizden bir başvuru istediler, biz de yaptık. Bunun onun tedavisinde önemli bir bölüm olduğunu yazdık. Bildiğin gibi dişler önemlidir. Ve ister inan, ister inanma, desteği aldık. Martin düzenli olarak tedavi olacaktı. Mahkumiyeti sırasında, haftada üç kez diş doktoruna gitti ve en sonunda bittiği zaman, bir aşız dolusu, pırıl pırıl, beyaz, inci gibi dişi oldu. Aynı seninki 'er gibi, Sara."

Sejer onun saçlarını kokladı. "Martin yeni bir adamdı," diye hatırladı. "Başını dimdik tutuyordu. Kendine çeki düzen Verdi, saçlarını kestirdi. O zamanlar hapisane kütüphanesinde çalışan bir kadın vardı. Kızıyla tek başına yaşıyordu ve fazlada para kazanmak için bu işi yapıyordu. Kadın Martin'e âşık oldu. Cezasını çektikten sonra kadının yanına taşındı. Hâlâ onunla yaşıyor ve kızına iyi bir baba oldu. Bugüne kadar onu hiç kırmadı."

Sara gülümsedi. "Bu neredeyse bir masaldan daha iyi," dedi.

"İşin ilginç tarafı gerçek olması," dedi. "Ama şu anda burada uğraştığımız adamın Martin'den daha büyük sorunları var."

"Evet," dedi üzgünce Sara. "Bir diş doktorundan fazlasına ihtiyacı var."

* * *

10 Eylül. Shiraz Bai Norveç'e gelmişti. Gunder'in hesabına Park Otel'e yerleşürildi. Sejer Gunder'i telefonla aradı.

"Eğer isterseniz polis merkezinde bir görüşme ayarlayabiliriz, böylece onunla yalnız kalmanız gerekmez. Büyük ihtimalle cevap vermesi zor olabilecek soruları vardır. İngilizce konuşuyor ama çok iyi değil."

Gunder telefonun yanında durup bunu baştan aşağı düşündü. Poona'nın fotoğrafına baktı. Abisinin kız kardeşine benzeyip benzemediğini merak etti. O benim kayınbiraderim, diye düşündü. Tabii ki gitmem gerekiyor. Ama istemedi. Gözünde bir türlü bitmeyen bir can yakıcı suçlama listesi canlandı. Bununla yüzleşme cesaretini nasıl bulacaktı?

Elinden geldiği kadar iyi görünmesi önemliymiş gibiydi. Duş aldı ve temiz bir gömlek giydi. Bütün

odaları topladı. Belki Bai, Poona'nın yuvası olacak evi görmek isterdi. Güzel mutfağı ve beyaz kuğular olan banyoyu. Arabasını yavaşça kullanarak şehre gitti. Sejer onu resepsiyonda bekliyordu.

Bu yaptığı gerçekten düşünceli bir davranış, diye düşündü Gunder. Çok anlayışlıydılar. Bunu beklemiyordu. Müfettişin bürosuna girdi ve hemen onu gördü. İnce bir adamdı ama pek uzun değildi. O kadar kız kardeşine benziyordu ki bu onu şaşırttı. Dişlekliliğine kadar. Cildi çok bozuktu ve teni Poona'dan daha koyuydu. Üstünde güzel bir mavi gömlek ve soluk renk bir pantolon vardı. Saçları briyantinliydi ve kesilmesi gerekiyordu. Kaçamak bakışları vardı. Sejer onları tanıştıtırırken Gunder dikkatle yaklaştı. Kayınbiraderinin ciddi yüzüne baktı. Hiçbir suçlama görmedi, ifadesi tamamen kapalıydı. Sadece kısa bir baş selamı. El sıkışmaları isteksiz bir temastı. İkisine de birer iskemle verildi ama Bai istemedi. Sanki bütün bunların çabucak bitmesini istiyormuş gibi çalışma masasının yanında ayakta durmaya devam etti. Gunder oturmuştu bile. Melankolik bir durumdaydı. Her şeyden vazgeçmeye çok yakındı. Marie hâlâ komadaydı. Dünyanın sonu geliyordu.

Konuşmayı İngilizcesi Sejer'den iyi olan Skarre yönetti.

"Bay Bai," dedi, "Bay Jomann'a söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Bai kuşkuyla Gunder'e baktı. "Kız kardeşimi vatanımıza götürmek istiyorum. O buraya hiç gelmedi. Onun yeri Hindistan," dedi alçak bir sesle.

Gunder gözlerini yere dikti. Ayaklarına. Ayakkabılarını boyamayı unutmuştu, toz içindeydiler. İçinden çığlıklar atıyordu, yalvarmalarını kelimelere dökemiyordu. Rüşvet. Belki para. Poona onun çok fakir olduğunu söylemişti. Sonra utandığını fark etti.

"Belki bu konuyu konuşabiliriz," dedi tereddüt içinde.

"Konuşacak bir şey yok," dedi aniden Bai, dudaklarını sıkıca kapatarak.

Kızgınmış gibi görünüyordu. Kız kardeşinden dolayı gün değildi, acıdan dolayı yıkılmamıştı. Polisin son detayına kadar açıkladığı olanlardan dolayı dehşete düşmemişti. Kız gındı. Dört adam birbirlerini beklerlerken odayı bir sessizlik doldurdu. Gunder bir koca olarak haklarından, Norveç Hindistan yasalarından ya da kırık kalbinden bahsedecek gücü kendinde bulamadı. Tamamen güçsüzdü.

"Tek bir talebim var," dedi en sonunda. Sesinden neredeyse ağlamak üzere olduğu belli oluyordu. "Sadece tek bir talep. Evime gelip Poona'nın yuvasını görmenizi istiyorum. Ona vermek istediğim şeyi!"

Bai karşılık vermedi. Yüz ifadesi sertti. Gunder başını eğ di. Skarre anında Shiraz Bai'ye baktı.

"Bay Jomann'ın evini görmek ister misiniz? Orasını size göstermek onun için önemli." Bu soru bir emirin sınırlarındaki bir yalvarmaydı.

Bai omuz silkti. Gunder yerin yarılıp sonsuz karanlığa doğru, belki de tam Poona'nın yanına kadar düşmek istedi. Ancak ondan sonra huzur bulabilirdi. Bu sert bakışlı inatçı adamdan kurtulma huzuru. Zorlaşan her şeyden. Kendine gelip, bir geri zekâlıymış gibi ağzından salyalar akan Marie'den. Kafasının içi seslerle doluydu. Bayılacağım, diye düşündü. Hayatımda hiç bayılmadım. Ama bayılmadı. Kendi yüzünün de sertleştiğini ve ifadesinin okunmaz hale geldiğini hissetti.

"Bay Jomann'ın evini görmek ister misiniz?" diye tekrar etü Skarre. Sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi abartılı bir yavaş tavrıyla konuşmuştu.

En sonunda Bai ilgisiz bir şekilde başıyla onayladı.

"O zaman gidelim," dedi gergin bir şekilde Gunder ve iskemlesinden fırladı. Önünde onu bekleyen önemli bir görev vardı ve kendini hâlâ yapabilecek durumda hissederken yapması gerekiyordu.

Bai tereddüt etti.

"Benim arabamla gideriz," dedi Gunder. "Sizi otele geri getireceğim."

"Bu sizin için uygun mu?" dedi Skarre, Bai'ye bakarak. Karşılık olarak başıyla onayladı. İki adam koridordan yan yana ilerlediler. Gunder kel kafasıyla iriyarı ve enliydi. Bai si yahmavi yelesiyle esmer ve ince uzundu.

Skarre Bai'nin yumuşaması için sessizce dua etti. Bazen dualarına karşılık gelirdi.

Sejer'in bürosuna geri döndü ve cebinden bir paket jeli bon çıkardı. Paketi açarken plastik hışırdadı.

"Hâlâ Tanrı'ya inanıyor musun?" dedi Sejer, onu arkadaşça bir bakışla inceleyerek.

Skarre paketten bir jelibon aldı. "Ben en çok yeşilleri severim," dedi, bu soruyu geçiştirerek.

"Belki de inancın sarsılmaya başladı?"

"Ben çocukken," dedi Skarre, "ağızma bir jelibon alıp eriyene kadar beklerdim. Sonra tekrar ağızımdan çıkarırdım ve bir cam gibi saydam olurdu. Şekersiz daha iyi görünüyorlar," dedi düşüncelice.

Yeşil jelibonu uzun bir süre emdi, sonra ağızından çıkardı.

"Bak!"

Jelibon parmaklarının arasında sarkıyordu ve oldukça saydamlaşmıştı.

"Korkak," diye gülümsedi Sejer.

"Ya sen?" dedi Skarre, patronuna karşı çıkarak. "Bu güç hakkında ne düşünüyorsun?"

Sejer kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir zamanlar bir güce inandığını söylemiştin. Tanrısız olduğunu iddia etsen de, başka bir şey bulmuş olmalısın. Tuhaf, değil mi? Bir şeye ihtiyacımız var."

"Evet. Bir güce inanıyorum ama biz bağımsız varlıklar olarak varız," dedi Sejer. "Birbirimizle konuşmayız."

"Diğer bir deyişle yalnız. Hiçbir şey isteyemezsin, onu suçlayamazsın ve ona kıyamazsın."

"Demek sen geceleri dua ederken böyle mi yapıyorsun?"

"O da var." Kırmızı bir jelibon aldı.

"Gunder için dua et," dedi Sejer.

Ceketini giydi ve kapıdan çıktı. Tavan lambasını söndürdü.

"Güç seninle olsun," dedi Skarre.

Gunder arabanın kapısını Shiraz için açtı. Şimdi tam bir alçakgönüllülük abidesi olmuştu. Poona abisini iyi karşılamasını isterdi. Eğer şimdi onları görebilse, aralarındaki çocukça küstahlığı

görebilse kaşlarını çatardı. Gunder'in kasılmış çenesini. Shiraz'ın çatık kaşlarını. Yakında her şey bitecek, diye düşündü Gunder; kaderin bir daha ona gülümseyeceğine inanmıyordu. Ama elinden geleni yapmaya söz vermişti. Şehirden çıktılar. Güzel bir sonbahar günüydü ve manzara Shi raz'a çok ilginç geliyormuş gibiydi. Gunder konuşmaya başladı. Shiraz'ın anlayabileceği kısa İngilizce cümleler. Burada büyüdüm. Bütün hayatımı burada geçirdim. Sakin bir yerdir. Herkes birbirini tanır. Evim 1920'de yapılmış. Büyük değil ama iyi durumda. Bahçe. Güzel manzara. Çok güzel mutfak, dedi. Shiraz sürekli pencereden dışarı bakıyordu.

"Dükkânlarımız, bir bankamız, bir postanemiz ve bir kafeteryamız var. Bir okul ve bir çocuk yuvası. Güzel bir kilise. Sana kiliseyi göstermek isterim."

Shiraz hiçbir şey söylemedi. İçinden Gunder'in ne yapmak istediğini biliyor olmalıydı. Elvestad Kilisesi'ne geldiler. Güzel bir ahşap kilise, hâlâ yemyeşil, hafif bir yamaçta da mezarlık. Etrafta birkaç çiçek bile vardı. Kilise oldukça küçüktü ama manzarayı açmıştı, koyu yeşilin içinde göz kamaştırıcı bir beyaz. Gunder arabayı durdurdu ve dışarı çıktı. Shiraz içeride kaldı. Ama Gunder vazgeçmedi. Arük harekete geçmişti, bu onun son hamlesiydi, bu proje için topladığı gücünün son damlasıydı. Ölü karısına sahip olabilmek için. Yolcu kapısını açtı ve orada umutla bekledi. Shiraz isteksizce dışarı çıktı. Kiliseye ve mezarlara göz attı.

"Eğer Poona'nın kalmasına izin verilirse, burada yatacak. Onun mezarını her gün ziyaret edeceğim. Çiçek ve bitkilerle süslenecek. Çok zamanım var. Geride kalan bütün zamanımı Poona'ya vereceğim."

Shiraz hiçbir şey söylemedi ama dinliyordu.

Burasının güzel olacağı hiç aklına gelmemişti. Oldukça şaşırmış görünüyordu. Gunder mezarların arasında yürümeye başladı. Shiraz oldukça uzak bir mesafeden onu takip etti. Gunder'in bir mezarın yanında durduğunu gördü ve dikkatlice ona yaklaştı.

"Annem," dedi Gunder. "Poona yalnız olmayacak."

Shiraz gözlerini mezar taşma dikti.

"Beğendin mi?" dedi Gunder, onu izleyerek. Shiraz omuz silkti. Gunder sadece omuz silkmış olmasından nefret etti. Po °na asla böyle yapmazdı; her zaman netti ve tam karşılık verirdi.

"Şimdi eve gidiyoruz," dedi Gunder ve arabaya geri döndü. Hâlâ konsantre olmuş durumdaydı ama gücü azalıyordu Avluya girdiler. Bai bahçeye ve manzaraya baktı.

"Elmalar," dedi Gunder, ağaçları göstererek. "Çok güzel elmalar."

Shiraz başıyla onayladı. Koridora girdiler. Ona oturma odasını gösterdi, etrafta dolaştılar, onu mutfığa, banyoya ve yukarı kata götürdü. İki yatak odası vardı. Onunla Poona'nın olan büyük bir tane ve bir de küçük yedek. Misafirliğe geldiğinde Marie burada yatardı. Bir zamanlar.

"Senin odan. Eğer kalmaya gelersen," dedi Gunder. "Seni davet etmek istemiştik." Shiraz bu basit odaya baktı. Yatağın üstünde tığ örgüsü bir örtü vardı. Mavi perdeler ve başucu masasında bir lamba. Shiraz etkilenmiş olsa bile bunu göstermiyordu. Evin geri kalanını dolaştılar. Gunder Shiraz'ın bir şey söylemesini istedi ama o hiçbir şey söylemedi. Gezmeyi bitirdiler, her yeri görmüşlerdi. Gunder kahve yaptı ve buzluktan biraz kek çıkardı. Tereyağı, şeker ve tarçın kullanarak Marie yapmıştı. Gunder Hindistan'da tarçın kullandıklarını biliyordu, belki Shiraz beğenirdi. Ama keke dokunmadı. Kahvesine oldukça çok şeker koydu ve ondan da hoşlanmadı. Gunder hemen umutsuzluğa

kapıldı.

"Kız kardeşimi memlekete götürmeliyim," dedi Shiraz. Sesi arük sert değildi ama hâlâ katıydı. Ondan sonra Gunder her şeyi bıraktı. Hıçkırarak iskemlesine yığıldı. Bu adamın ne düşüneceği umurunda değildi. Gözleri yaşlarla doldu. Söyleyecek sözü kalmamıştı, hepsini kullanmıştı. Gunder hıçkırırken Shiraz sesini çıkarmadı. Duvar saati acımasızca tıklıyordu.

Gunder ne kadar zaman öyle oturduğunu bilmiyordu. Kanepenin üstündeki hareketin belli belirsiz farkındaydı. Shiraz ayağa kalkmıştı. Belki de kızıp evden çıkıyordu ve şehre kadar yürüyecekti. Ama öyle yapmadı. Evde dolaştı. Gunder onu umursamadı. Nereye isterse burnunu sokabilirdi. Göz ucuyla Shiraz'ın onunla Poona'nın resmini çalışma masasının üstünde bulduğunu gördü. Sonra mutfığa gitti. Gunder iskemlesinde kaldı, gözyaşları hâlâ akıyordu. Shiraz şimdi koridora çıkmıştı, sonra yukarıda gözden kayboldu. Gunder onun hafif, dikkatli ayak seslerini duyabiliyordu. Aşağı indi ve avluya çıkı. Gunder onu bahçede görebiliyordu. Elma ağaçlarının altında durup etrafa bakındı. En sonunda geri geldi. İki kahve fincanı da artık soğumuştı. Shiraz kanepenin ucuna oturdu.

"Kız kardeşim kalabilir," dedi, bütün söylediği bu kadardı. Gunder kulaklarına inanamadı ve hayretler içinde ona baka kaldı.

"Kalabilir," diye tekrar etti Shiraz. "Ve sen ödemelisin. Her şeyi."

"Tabii ki," diye kekeledi Gunder. "Her şeyi ödeyeceğim. Poona için her şeyin en iyisi olacak!"

RahaÜayarak kızardı ve iskemleden fırladı. Shiraz sakarca gömleğinin cebinden bir şey çıkarmaya başladı ve en sonunda bir zarf çıkı. Onu Gunder'e verdi.

"Kız kardeşimden bir mektup. Hepsi senin hakkında," dedi.

Gunder mektubu zarfından çıkardı ve açtı. Siyah mürekkeple yazılmış, nakışla işlenmiş gibi güzel Poona'm el yazısı. Bununla beraber, tek bir kelimesini bile anlamadı.

"Hintçe," dedi, şaşkın bir şekilde. "Anlamadım."

"Marathi dilinde yazılmış, dedi Shiraz. "Birisine tercüme ettir."

Sonra ayağa kalktı ve başıyla Gunder'e işaret etti. "Park Otel'e dönüyoruz," dedi.

Gunder onun elini sıkmak istedi. Shiraz tereddüt etü ama o da elini uzattı. Eli ince ve kemikliydi. İlk seferinden daha güçlü sıkü. "Çok güzel bir ev," dedi, eğilerek selam verirken

Gunder'in kafası aniden planlarla dolmuştu. Poona'nın cenazesini düzenlemesi gerekiyordu ve yapacak binlerce şey vardı.

Henüz bir gün kararlaşırmamışü ama organize etmesi ge reken çok şey vardı. Hangi cenaze levazımatçısına gidecekti? Poona tabutun içinde ne giyecekti? Broş. Kayınbiraderinin elini tutarak ayağa kalktı, minnettarlıktan ne diyeceğini bilmiyordu.

"Benim de bir kız kardeşim var," dedi yavaşça. "Hastanede."

Shiraz ona sorarcasına bir bakış attı.

"Araba kazası," dedi Gunder. "Kendinde değil."

"Çok üzgünüm," dedi yavaşça Shiraz.

"Eğer bir gün bir şeye ihtiyacın olursa," dedi Gunder, bu bir parçacık şefkatten neşelenerek, "beni

ara."

"Bende daha iyi bir resim var," dedi Shiraz. "Poona'nın güzel bir resmi. Onu sana yollayacağım."

Gunder başıyla onayladı. Evden çıktılar.

Shiraz'ı otele bıraktı. Sonra doğru hastanedeki Marie'ye gitti. Yatağının yanına oturup elini tuttu. Çok uzun zamandır ilk kez kendini huzurlu hissediyordu.

Bölüm 17

Gunwald raflara bebek maması yerleştiriyordu. Polisin Goran Seter'i birkaç kez gördüğü hakkında güçlü söylentiler vardı. Bunu anlamadı. Ya valize ne olmuştu? Bu, zavallı Hintli kadını kafeteryadaki Einar öldürdü manasına gelmiyordu ama ben yine de görevimi yaptım, dedi kendi kendine ve kavanozları mükemmel bir sırada dizdi.

Gazeteleri her gün dikkatli bir şekilde okuyordu. Cinayetten sonra bazen birkaç gazete almıştı. Tuhaf bir keşifte bulundu. Her zaman sadece tek bir gazete aldığı için bu onun için yeni bir şeydi. Yazılanlar birbirini tutmuyordu. Biri polisin tek bir önemli delili olmadığını söylüyordu. Başkası çok önemli bir tanık olduğunu ve bir izi takip ettiklerini. İnsanın ne düşüneceğini bilmesi oldukça zordu. Ve şu valiz işi canını sıkıştı. İçi Hintli kadın elbiseleriyle doluydu. Tekrar arayıp °nun Einar olduğunu söylemeli miydi? Ambalaj kutusunu ezdi ve arka avluya götürdü. Çöp tenekesine attı. Bu öykünün hiçbir şekilde parçası olmak istemiyordu. İçeri döndüğünde benzincideki Mode'un gazetesine göz attığını gördü.

"Kuş üzümlü kekin var mı?" dedi. Gunwald kekleri getirdi.

"Bu işi asla sona erdiremeyecekler," dedi Mode. "Buna hiç şüphe yok."

"Niçin böyle düşünüyorsun?" dedi Gunwald.

"Eğer onu hemen yakalayamazlarsa asla yakalayarnaya. caklar. Yakında adamların sayısını azaltacaklar ve dava rafa kaldırılacak. Bu arada, başka bir zavallı hıyar öldürülecek ve önceliği o alacak. Hayat böyle bir şey."

Gunwald başını iki yana salladı. "Bazen böyle davaları yıl lar sonra çözerler."

"Gerçekten mi?" dedi Mode, torbayı açarak. Keki ısırdı.

Gunwald bu korkunç cinayetten sorumlu olan adamı asla yakalayamamaları fikrinden dolayı endişelenmişti.

"Umarım tanıdığımız biri değildir," dedi kasvetli bir şekilde.

"Tanıdığımız mı?" dedi şüpheli bir şekilde Mode. "Buralardan biri olamaz. Kim olabilir ki?"

"Şey, ben bilmediğimden eminim," dedi Gunwald, arkasını dönerek.

Mode kekini yedi. "Şık villanın içindekiler ayrılıyorlar," dedi.

Gunwald'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kim dedi?"

"Herkes biliyor. Lillian eşyalarını toplamaya başladı. Sanırım Einar evi satacak ve kafeteryada

yaşayacak. Eğer hayatta kalmak istiyorsa evi satması gerekecek. Onu arka odada bir uyku tulumunun içinde hayal ediyorum. O orospu iyi biri değil," dedi.

"Şey, sanırım Einar da o kadar mükemmel değil," dedi Gunwald. "Belki kafeteryayı satar ve buradan taşınır. Ve orası hazır yemek satan bir Çin lokantasına dönüşür."

"Bana uyar," dedi Mode.

Torbadan bir kek daha aldı. Sünger gibiydi ve sıkıldığında farklı şekillere girebiliyordu. "Jomann'dan hiç haber aldın mı?"

"Hasta izninde," dedi Gunwald. "Başına son gelenleri bir düşünsene. Anladığım kadarıyla zamanının çoğunu hastanede geçiriyor. Kız kardeşinin durumu çok kötü. Akıl yaşı iki olarak kendine gelme riski var. Kocasını bunun üstesinden gelemez. Daha önceki gibi işe gidiyor ve onu aramalarını bekliyor.

"Bence bütün yapabileceği de o kadar," dedi Mode. "Ama büyük ihtimalle bu kadar uzun zaman geçtikten sonra kendine gelemeyecek. Ya hemen uyanırlar ya da hiç uyanmazlar."

"Yıllarca komada kalan insanlar duydum," diye itiraz etti Gunwald.

"Bu sadece Amerika'da olur," dedi Mode ve göz kırpu.

Sonra koşarak benzinciye döndü. Gunwald oturup düşündü. Kendini sanki toplumu ele geçirilmiş gibi hissetti. Bir yabancı varlığı içeri girmişü ve onların günlük yaşantılarını sarsmıştı.

Bu onları hem memnun etmişti, hem de tedirgin; en iyi yaptığı şey onların birleşmesini sağlamış ve bir aitlik hissi vermiş olmasıydı; en kötüsüyse geceleri karanlıkta, yorganlarının altında korkmaya başlamışlardı. Bütün bu arada hayat devam ediyordu ama yeni bir ışığın altında. Sanki her şeyi ilk kez görüyorlarmış gibi eskisinden daha fazla dikkat ediyorlardı. Bundan dolayı Gunwald kendini Einar'ı ilk kez görüyormuş gibi hissetti. Ve kendine onun kim olduğunu sordu. Goran. Ve Jomann. Kendi başına yabancı bir ülkeye giden ve bir eş bulan. Artık herkesin farklı bir gözle baktığı, bisikletinin üstündeki Linda. Ve bu durum kızın huzurunu kaçırmaya başlıyordu. O her zaman bir şekilde manikti ama artık gözlerinden gerginlik akıyordu. Herkesin ne düşündüğü ortadaydı. Ağzını kapamış olması lazımdı. Gunwald sıkıntılı bir şekilde kımıldandı. Yardımla ya da yardımsız bu işi çözmek polisin işiydi. Arka avludaki köpeğinin su tasını kontrol etmeye gitti. Neredeyse boşalmışü. Tekrar doldurup yere koydu.

"Bazen seni düşünüyorum," dedi. "Ne de olsa sen avludaydın. Otlakta olanları görmüş olmalısın. Bir konuşabilsen. Bir konuşup kulağıma onu tanıyorum diye fısıldayabilsen. Onun kokusunu tanıyorum. Bir daha onunla karşılaştığımızda yüksek sesle havlayacağım, o zaman kim olduğunu anlayacaksın. Filmlerde böyle yapıyorlar," dedi Gunwald ve ipek gibi derisini okşadı. "Ama bu film değil. Ve sen pek akıllı değilsin."

Ne zaman yaşlandın? diye merak etti Sejer, Kollberg'i izleyerek. Her zaman on metre önden giderdin. Bir yavru köpek gibi merdivenlerden aşağı inerdin.

Köpeği hasta masasında durmuş, inliyordu. Patilerinin altındaki ince kâğıt yırtıldı. Veteriner yumruları inceledi ve dört tane olduklarını söyledi. Sejer onun tarafsız ifadesini okumaya çalıştı.

"Sıvıyla dolu değil, katı görünüyorlar. Açıkça tümörler." Parmakları kızıl kürke daldı.

"Anladım," dedi Sejer. Dedektif ve katillerin müfettişı hayatının en güzel noktasındaydı. Neredeyse iki metre boyunda ve oldukça geniş omuzluydu. Bir çocuk kadar gergindi.

"Gördüğüm kadarıyla ameliyat etmem gerekecek."

"O zaman karar verildi," dedi Sejer.

"Sorun bu köpeğin iri, ağır ve yaşlı olmasında. On yaş bir Leonberger için oldukça büyük bir yaş. Böyle bir köpeğe yapılacak anestezi oldukça risklidir.

"Anestezi her zaman risklidir, sanırım," diye mırıldandı Sejer.

"Evet, belli bir boyutta. Bununla beraber, bu vakada belki de böyle bir ameliyata girip girmemesini konuşmamız lazım."

"Niçin?" dedi Sejer.

"Ardından iyileşip iyileşmeyeceğini bilmiyorum. Bir taraftan, habis olsa da olmasa da tümörlerin alınması gerekiyor. Belden aşağısındaki sinirlere baskı yapıyorlar ve hareket etmesini engelleyecekler. Böyle bir hayvan için büyük bir ameliyat. Dahası, bazı sinirlere zarar verme riski var, bu da felce neden olur ve şu andakinden daha kötü bir duruma gelir. Yine bir daha asla iyileşememesi, tekrar ayağa kalkamaması mümkün. Bazı vakalarda olayı doğal akışına bırakmak köpek için daha iyi olur."

Bu kelimeler başına bir dolu gibi yağdı. Sejer boğazında ki düğüm çözülsün ve ses telleri serbest kalsın diye zaman kazanmaya çalıştı. Yavaş yavaş ona söyleneni anladı. Köpeğinin olmadığı bir yaşam düşünemiyordu. Aralarındaki sözsüz konuşmaları. Siyah gözleri. Islak kürkünün kokusu. Onun koltuğuna oturduğunda köpek kafasını ayaklarının üstüne koyduğunda burnunun sıcaklığı. Veterinerin sesi çıkmıyordu.

Kollberg yatmıştı. Bütün masayı kaplamıştı.

"Hemen şimdi bir karar vermeniz gerekmiyor," dedi veteriner. "Eve gidin ve bunu köpekle konuşun. Sonra bana haber verin. Ve bilmeniz gereken bir şey var; burada doğru karar yok, sadece iki zor olandan birini seçeceksiniz. Durum bu."

Sejer Kollberg'in karnını okşadı.

"Peki sizin deneyimlerinize göre bu tür tümörler çoğunlukla habis midir?"

"Asıl soru, köpeğin vücudunun buna dayanıp dayanamayacağı."

"O her zaman güçlüydü," dedi Sejer, çocuksu bir küstahlıkla.

"Acele etmeyin," dedi veteriner. "O tümörler oldukça uzun bir süredir varlar."

Daha sonra Sejer arabada oturmuş düşünüyordu. "O tümörler oldukça uzun bir süredir var." Bu bir azar mıydı? İş. ne kendini kaptırıp arük sorumlu olduğu şeyleri arük unutuyor muydu? Niçin fark etmemişti? Omzunda suçluluğun ağırlığını hissetti ve kendine gelmek için bir süre orada oturmak zorunda kaldı. Eve giderken arabayı yavaş kullandı. Eğer ameliyat istersem bunun kime faydası olacak, diye merak etti, Kollberg'e mi bana mı? Sevdiklerinizi hayatta tutmaya çalışmak kabul edilebilir bir şey, değil mi? Bunu görmezlikten gelmem ve ona, aslında olduğu gibi bir hayvanmış gibi davranmam mı bekleniyor? Yine de bu hayvan tarafından sevildiğini hissetti. Hayvanlar sevemese de. O bu hisleri köpeğine yüklemişti. Ama bağlılık? Bak bu onda vardı. Dairesinin kilidini

açtığında tüylü gövde heyecanla silkelendi. O tetikteliği. o sabırsızlığı ve sadece kendi için çarpan o hayvan kalbi. Ne olursa olsun atıyordu. Sejer aynaya baktı. Kollberg kımıldamadı.

"İçinden ne geliyor?" dedi Sara.

"Durma devam et, sanırım," dedi mutsuz bir şekilde. "Onu, birkaç yıl daha yanımda olmasını sağlayacak neredeyse her şeye tabi tutmaya razıyım."

"O zaman ameliyat riskini alıyorsun," dedi basitçe. "Ve sonuç ne olursa olsun kararını desteklemen gerekiyor."

"Kendi arzularımı ve ihtiyaçlarımı yerine getirmeme izin var mı?" dedi çekingen bir şekilde.

"Evet, var. O senin köpeğin. Sahibi sensin."

Veterinere telefon etti. Onun sesini dinlerken, tonunda verdiği kararı onaylayıp onaylamadığını ortaya koyabilecek farklar bulmaya çalıştı. Veterinerin hoşnut olduğuna ikna oldu. Ameliyat tarihi belirlendi. Sonra köpeğinin yanına diz çöktü ve uzun tüylerini fırçalamaya başladı. Büyük darbelerle fırçaladı, fırçaladı ve yumruları rahatlıkla fark etti. Onları daha önce fark etmemiş olması içini kemirdi. Sara içini rahatlatan bir şekilde gülümsedi.

"Kollberg'in suçluluk duygusu gibi bir anlayışı yok," dedi Sara. "Fırçalanmayı seviyor. Seni seviyor. Şu anda kendini iyi hissediyor: onun tüylerini fırçalayan sevecen bir sahibi var. Onun için üzülme."

"Hayır. Ben sadece kendime üzülüyorum," diye fısıldadı.

* * *

Linda günlerdir Karen'e ulaşmaya çalışıyordu. Karen evde değil, dedi annesi. Hayır, çıkmak üzereydi. Ne zaman döneceğini bilmiyorum. Bir şeyler dönüyordu. Büyük bir endişe duydu. İkisi hep beraberlerdi. Şimdiyse ondan kaçıyor ve başkalarıyla takılıyordu. Ulla, Nudel ve kafeteryadakilerin geri kalanıyla. Linda şaşırılmış ve korkmuştu ama öfkesinin son parçasına tutunmuştu. Her yerde ona dik dik bakan insanların farkındaydı. Yanlış bir şey mi yapmıştı? O kırmızı arabayı görene kadar her şey yolundaydı. Ama Goran'ın adını vermek biraz aşırı olmuştu. Sanki polis bölgedeki kırmızı arabaların hepsini kontrol etmeyecekti. En sonunda o önemli zamanda otlaktan geçtiğini öğrenmiş olacaktı. Bu yüzden o aşa takılmışı ve kendini kurtarmaya çalışıyordu. Ama Goran büyük ihtimalle masumdu ve bu yüzden korkacak bir şeyi y°ktu. Linda onun polise yalan söylemesinin çok salakça olduğunu düşünüyordu. Suçlayacak biri varsa o kendisiydi.

Zamanını Jacob'u nasıl elde edeceği hakkında bir plan ya parak geçirdi. İki kez şehre gitmişti ve Nerde Storgate'deki dairesinin önünde durmuştu. Jacob ikinci katta yaşıyordu Linda onun pencerelerine bakmıştı. Pencerede bir heykel vardı ama onun ne olduğunu göremedi ve annesinin dürbününü getirmeye cesaret edemedi. Şehirdeki bir sokakta durmak dikkat çekmiyordu ama bir dürbünle orada durmak söz konusu bile olamazdı. Heykel bir kadının çıplak vücudu olabilirdi ve bu fikirden hoşlanmadı. Beyaz ve düzdü, güneş cama geldiğinde parıldıyordu. Tabii ki, o gece bahçedeki adamdan dolayı ciddiye alınmadığına çok incinmişti. Annesine hiçbir şey söylememişti. Bu durumda bile yeteri kadar kötüydü. İfadesi ona açıkça çok ileri gitüğünü gösteriyordu. Onun yerine birbirlerine bağırışlardı ve Linda eğer kendi gözleriyle cinayeti görmüş olsaydın sanırım sesini kesip bu işe karışmamanın daha iyi olacağını düşünürdün diye avaz avaz bağırıştı. İnsanlar

korkaktı! diye bağırdı ve ayağını yere vurdu. Annesi dudaklarını sıkıca kapattı. Aslında çok endişelenmişti.

Akşam geç bir saatti. Linda oturmuş kara kara düşünüyordu. Karen şimdiye kadar eve dönmüş olmalıydı. Dışarıda hava soğuk ve yağışlıydı, kötü bir rüzgâr evin köşelerinden uzun, tehdit edici bir şekilde uluyordu. Bu havayı seviyordu çünkü sıcak ve aydınlık olan içerideydi.

Perdeler çekilmişti. Hiçbir şey bahçeye bakmasına neden olamazdı. Ama şu Jacob meselesi vardı. Tek sorun ne zaman işte, ne zaman evde olduğunu bulmaktı. Bir köşede hazır bekleyecek ve onu başı öne eğik, yolda yürürken görecekti. Doğru gidip ona çarpacaktı. Belki elinde çarpıştıklarında düşürecek bir şey olmalıydı, böylece Jacob'un onu almasını yardım etmesi için diz çökmesi gerekecekti. Mesela bir torba elma. Her tarafa dağılacaklardı. Jacob ve kendisinin kıpkırmı ! elmaların arkasından etrafta koşuşturmalarını hayal etti. Jacob'un onu okşayacak elleri büyük ihtimalle sıcak ve güçlüydü Ne de olsa o bir polis memuruydu.

Selam, Linda, diyecekti, burada ne yapıyorsun? Ah, dış doktoruyla randevum vardı. Ya da öyle bir şey. Sonra Jacob o gece telefonda ona inanmadığı için özür dileyecekti. Linda onun mavi gözlerine bakacak ve onu küçük gördüğünü anlamasını sağlayacaktı. Onun sandığı gibi aşırı gergin bir genç değildi. Aniden dışarıdan bir güm sesi duyduğunda düşüncelere dalmıştı. Bir saniye sonra koridorda duruyordu. Nefes almadan dinleyerek ayakta durmaya devam etti. Ama sadece rüzgârın sesini duydu. Korkunç bir güçle ağaçları sallıyordu. Sonra başka bir güm sesi geldi. Mutfığa koştu. Bu ses nereden geliyordu? Geçen geceki sesin aynısı mıydı yoksa başka bir şey miydi? Telefona bakı ama öyle yapmasa daha iyi olur diye düşündü. Jacob'u aramak imkânsızdı. Bir güm sesi daha, şimdi daha da sertti ve ardından tüyler ürpertici bir çatırtı geldi. Sanki birisi balyozla bir şeye vuruyordu. Dehşete düşmüş bir şekilde pencerelere baktı. Gümleme düzensiz bir ritimle devam etti. En iyi koridorda dururken duyuluyordu, bu yüzden evin önünden geliyor olmalıydı. İyi ki kapıda çifte kilit vardı. Duyuları artmıştı. Ses daha çok bahçe ardiyesinin kapısına benziyordu, sürgülemeyi unuttuklarında böyle çarpardı. Bu kadar basit miydi? Gümleme devam etti. Oturma odasına koştu ve perdenin arka ucunu biraz araladı. Ön kapı lambasının ışığında beyaz kapısıyla kırmızı bahçe ardiyesinin silüetini görebiliyordu. Kesinlikle haklıydı. Sert rüzgârda Şiddetli bir şekilde sallanıyorlardı.

Rahatlayarak olduğu yere çöktü. Jacob'dan gereksiz yere yardım istememiş olması da güzeldi. Ama bisikletini kaldırırken sürgülediğine emindi? Hatta sürgülediğine kesinlikle inanıyordu.

Bunu aklından çıkarmaya karar verdi ve bodrum merdi venlerinden gazete almaya gitti. Oturma odasında oturdu ve davayla ilgili bulduklarını kesti. Kupürler gittikçe azalıyordu ama her şeyin eklenmesi gerekiyordu. Onları sonsuza kadar saklayacaktı. Bir gün, Jacob'la evlendiklerinde, onları çıkaracak ve tanışıklarında olan her şeyi hatırlayacaktı. Kapı çarpı, yordu. Bu onu kızdırıyordu ama bu iğrenç havada dışarı çı kıp onu kapatmayacaktı. Kesmeye devam etti. Gürültüyü çıkaran şeyin ne olduğunu bilse bile bu hâlâ onun canını sıkıyordu. Bu salak kapı yüzünden bütün gece uykusuz mu kalacaktı? Makası bırakıp yüksek sesle iç çekti. Botlarını giyip koşarak avluyu geçmesi, sürgüleri kapaması ve koşarak geri gelmesi ne kadar sürerdi ki? En fazla bir dakika. Karanlıkta geçen altmış saniye. Ayağa kalktı ve koridora çıktı. Tereddüt etü, sonra en yakında onlar olduğu için annesinin botlarını giydi. Çok büyüktüler. Kilitlerden birini açtı. Düzenli bir mırıltı gibi yağmuru dinledi. Sonra sürgüyü açtı. Üç kez derin nefes aldı, kapıyı hızla açtı ve merdivenlerden koşarak indi. Etrafi bu kadar velveleye verecek bir şey yok, diye düşündü, aşırı büyük botlarla avluda koşmaya

çalışırken. Kapı ağzına kadar açıkü. İçerisi zifiri karanlıktı. Kapıyı tutup kapattı. Sürgü kapının tepesinde ve içerideydi. Işık yoktu ardiyeye hiç elektrik çekmemişlerdi. Uzanıp sürgüyü tuttu ve o anda kulübenin içinden bir ses duyduğu için paniğe kapıldı. Solunu tutarak olduğu yerde döndü. Onu izleyen birisi mi vardı?

Karşı köşede parıldayan bir göz gördüğünü sandı. Sürgüye ulaşmak için son bir çaba sarf ederken içini dehşet ve öfke doldurdu. Sonra geriye doğru sert bir şekilde çekildi ve boğazını eller sıkmaya başladı. Bütün gücü akıp gitti. Gözünün ucuyla kollarının umutsuzca çırpındığını gördü. Birisi kulağına bir şey homurdandı ve gözleri karardı. Vücudunu arük hissetmiyordu, onun yerine boynunda müthiş bir acı vardı.

Sıcak ve ıslak bir şey elbiselerini ıslattı. Bacakları bir bez bebek gibi altında sallandı.

Şu andan itibaren ağzını kapatacaksın!

Linda olduğu yere yıkıldı ve adamın kolları onu çevirip karın üstü yatırırken elleriyle başını korudu. Anne! diye içinde bir ses çılgılık attı, Anne, öleceğim!

Adam sırtına ayağını dayayıp onu eğilmeye zorladı ama boynunu sıkkan elini gevşetti. Linda gırtlığında sert bir acı hissetti ve çakılların üstünde çaresizce kıvrandı. Bu Goran mı? diye düşündü. Beni öldürecek mi? Çılgılık atmadı. Nefes almaya bile cesaret etmedi. Adam onu bırakmış ve başka bir şeyle uğraşıyordu. Üzerime benzin dökecek, diye düşündü Linda, çünkü buralarda bir yerde çim makinesi için kullandıkları bir teneke benzin vardı. Sonradan onu simsiyah ve sadece geride kalan dişleriyle kaskatı bulacaklardı. Sonra aniden kapı dışarıdan çarpı. Etrafı tam bir sessizlik kapladı. Adam kapıyı dışarıdan kilitlemiş olmalıydı. Linda kımıldamadan yattı ve dinledi. Ardiyeyi ben içerideyken ateşe verecek, diye düşündü. Vücudu kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Her şeyin bittiğine inanamıyordu. Pis koktu ve altını ıslatmış olabileceğini düşündü. Şimdi yaşadığı şeyin büyüklüğü karşısında eziliyordu. Kaskatı kaldı. Ne ayak sesleri, ne araba motoru gürültüsü duyabiliyordu, sadece ağaçların arasındaki rüzgâr ve sel gibi boşalan yağmurun sesi vardı.

Sonsuza kadar bu pozisyonda, yüzü kum ve çamurun içinde yattı. Böyle yatmaya dayanamıyordu ama kalkmaya da cesaret edemiyordu. Bir arabanın farlarına yakalanmış bir hayvan gibiydi. En sonunda rahatlardı. Dikkatlice kalkıp titreyen bacaklarının üstünde sendeledi. Her yer zifiri karanlıkü. Ellerini kaldırdı; hâlâ ütriıyor ve seğiriyorlardı. Kapıyı itti. Birazcık kımıldadı. Bu, dışında tek bir basit kilit olan eski bir kapıydı. Ne de olsa, bu yüzden açılmıştı. Ya da belki de kapı çarpsın ve Linda dışarı çıksın diye o adam açmıştı. Linda'nın tek başına olduğunu nereden biliyordu? Sık sık tek başına olduğu ve bunu herkesin bildiği aklına geldi. Kapıyı itekledi Belki de kilit gevşer ve düşerdi. Bir göze giren kısa bir metal mandaldı. Eğer kapıyı yeteri kadar kımıldatabilirse kendi kendine çıkacakü. Aniden kapı açıldı ve şaşkınca geriledi. Karşısında ev vardı. Ön kapı ağzına kadar açıktı. Adam eve mi girmişti? Çakılların üstünde parmak ucunda ilerledi ve dinledi. Kapıyı arkasından kapattı. İsteksizce, yaşlı bir kadın gibi eğilerek merdivenlerden yukarı çıktı. Koridora dikkatle bakü. Hayır, o adam burada olamazdı. Raftan bir şemsiye kaptı ve birkaç kez yere vurdu. Eğer evin içindeyse bu sese doğru koşarak gelecekti. Ama hiç kimse gelmedi. Kapıyı kilitledi ve oturma odasına gitti. İçeride hiç kimse yoktu. Ya yukarı kat? Yavaşça merdivenlerden çıktı. Bütün odaların kapılarını açtı. Hiç kimse yoktu. Bir uyurgezer gibi aşağı indi ve banyoya gitti. Elbiselerini çıkardı. Onları çamaşır makinesine koyup kaynar suyla yıkamayı başlattığında inliyordu. Makinenin sesini, toz deterjan ve yumuşatıcının kokusunu sevdi. Sonra uzun bir duş aldı. Sıcak suyun içinde gözlerini kapattı. Bir

gececik buldu. Aynaya baktı. Kâğıt gibi bembeyazdı. Boğazında koyu kırmızı izler vardı.

Şu andan itibaren ağzını kapatacaksın! Bu ses kime aitti? Bozulmuş, kısık ve tanımlanamaz bir şekilde çıkmıştı. Adam ondan uzundu. Çok daha uzun. Goran o kadar uzun değil, diye düşündü. Jacob'u aramak istedi. Koruma istedi. Arük güvende değildi. Eğer ararsa Jacob ne derdi? Belki bu sefer de ona inanmayacaktı. Şaşkın bir şekilde yatak odasına gitü ve ışığı açık bırakıp yatağına uzandı. Gözlerini kapatarak yattı Saldırıya uğramıştı ve bunu birisine söylemesi gerekiyordu ama ona ağzını kapatması söylenmişti. Eğer bir şey daha söylerse o adam onu öldürebilirdi. Bu sadece bir uyarıydı. Gözlerini tavana dikü. Annesiyle beraber yatak odasını dekore ettikleri zamanı ve yumurta kabuğu beyazına boyanacak tavana gelmelerini haürladı. Ruloları kaldırmış bir şekilde ayrı iskemlelerde durup durmadan boyamışlardı. O bir örümcek görmüştü ve ona hayran hayran bakarak bir süre öyle durmuştu. Aklına ilk gelen şey onu bir fiskede atmaktı. Ama sonra öyle bırakmaya karar vermişti. Büyük değildi ama yuvarlak toplu bir gövdesi ve uzun siyah bacakları vardı. Şu anda Linda'nın yatakta yatışı gibi kımıldamadan durmuştu.

Ve sonra üzerinden ruloyla geçmişti. Önce boya hâlâ ıslakken hiçbir şey görememişti. Annesiyle beraber örümceğe kahkahalarla gülmüşlerdi. Ama boya kurduğunda, böcek beyaz boyanın altından net bir şekilde görünüyordu, sivri bacaklarıyla mükemmel bir şekilde oraya oturmuştu. Öyle ölmenin nasıl bir şey olacağını düşündü. Gözlerini örümceğe dikmişti ve uykusunun gelmesini beklerken aklından bunlar geçiyordu.

Ama bundan kurtulamadı. Ne zaman gözlerini kapasa, nefes alamadı. Zaman zaman yasüğün üstünde sessizce hıçkırdı. Boynu ağrıdı. Annesi yakında Kopenhag'dan dönecekti. Ya da Göteborg'dan mı? Hatırlayamadı. En sonunda kalktı. Geceliğini giydi ve aşağı indi. Jacob'u niye rahatsız etsindi ki. Hiç düşünmeden numarasını çevirdi. Jacob telefonu açtığında duvardaki saatin sabahın ikisini gösterdiğini fark etti. Sesi uykuluydu.

"Linda mı?" dediğini duydu. Sesinde bariz bir sıkıntı vardı ama Linda buna hazırdı. Ne de olsa saat gecenin bir yarısıydı.

"Bunun hayal olmadığına eminim," dedi nefes nefese telefona. En sonunda birisine söylemenin rahatlığını yaşıyordu. "Bana saldırdı. Biraz önce. Bu gece!"

Diğer tarafta tam bir sessizlik oldu.

"Evde mi?"

"Evet! Hayır, ardiyede."

Tekrar sessizlik.

"Ardiyede mi?" Ses tonu şüpheliydi. "Linda," dediğini duydu, "saat gecenin bir yarısı ve şu anda işte değilim."

"Biliyorum!" dedi.

"Bu ne zaman oldu?"

Linda duvar saatine bakü.

"Emin değilim. Belki on ikide."

"Ve sen beni şimdi mi arıyorsun?"

Linda hemen aramadığı için kendine küfretti. Ama elbiseleri değiştirmesi gerekiyordu. Ya birisi gelirse diye.

"Eğer gerçekten bir ihbarda bulunacaksan polisin acil numarasını kullanman gerekiyor," dedi Skarre. "Ama beni aradığına göre, ne olduğunu anlatabilirsin."

şimdi uyanmıştı. Sesi netti. Linda ona kapının çarpmasını ve kapatmak için nasıl dışarı çıktığını anlattı. Karanlıktan fırlayıp onu boğmaya çalışan adamı, onun nasıl yere yatırdığını ve öyle tuttuğunu. Ve uyarıyı. Başka bir şey söylememesi gerektiğini. Konuşurken ağlamaya başladı. Ağrıyan boynunu ovup durdu.

"Yaralı mısın?" dedi Skarre. Linda onun sesinin nazik olduğunu sandı.

"Hayır," dedi. "Pek sayılmaz. Ama eğer isteseydi beni o anda öldürebilirdi. Çok güçlüydü."

"Peki ya annen?" dedi. "O nerede?"

"alışıyor," diye fısıldadı Linda.

"Hâlâ gelmedi mi?"

"Sabah erken gelecek."

"Ama onu arayıp ona söyledin, değil mi?"

"Hayır," dedi Linda.

Linda tekrar sustu. Linda onun telefondaki soluk alıp verişini duyabiliyordu.

"Bu adamı ne kadar görebildin?"

"Hiç. Ardiyenin içi zifiri karanlıktı. Ama uzun boyluydu, sanırım. Çok uzun boylu. Sanırım korunmaya ihtiyacım var," dedi. "Dışarıda beni bekliyor. Tanıklık etmemi engellemek için ne gerekiyorsa yapacak."

"Ama senin tanıklık yapman olası değil ki," dedi Jacob. "Senin tanıklığın o kadar önemli değil."

"Göründüğü kadarıyla o bunu bilmiyor!"

Linda dudaklarını ısırđı ve tekrar sustu, Jacob'un şu andakinden daha da ilgisizleşeceğinden korktu.

"Niçin anneni aramadın?" dedi Skarre.

Linda burnunu çekti. "O bana her zaman abarttığımı söyler."

"Abartıyor musun?"

"Hayır!"

"0 zaman hemen onu ara ve ona olanları anlat. Cep telefonu var mı?"

"Evet. Buraya gelebilir misin?"

"Linda. Sen tekrar ev numaramı aradın ve benim yapabileceğim hiçbir şey yok. Başka birini yollayabilirim."

"Benim istediğim o değil!"

Skarre uzun bir iç çekti. "Annene ulaşmaya alış. Bunu becerebileceğine eminim. Onunla konuş ve beraberce bunu bildirip bildirmeyeceğinize karar verebilirsiniz."

Linda içine büyük ve ağır bir şeyin çöktüğünü hissetti "Bana inanmıyorsun," dedi zayıf bir sesle.

"Korkmanı anlıyorum," dedi diplomaük bir şekilde Skarre. "Elvestad'da olanlar korkunçtu. Herkes korkuyor. Bu normaldir."

Linda boğazına artık konuşamayacak kadar büyük bir yumru hissetti. Jacob ona inanmamıştı. Bunu onun sesinde duyabiliyordu. Kızmıştı, onunla yalan söyleyen bir çocukla konuştuğu gibi konuşmuş, aynı zamanda onu üzmemeye çalışmıştı. Başının döndüğünü hissetti ve masaya dayandı. Dizleri titremeye başladı. Ne yaparsa yapsın her şey kötü gidiyordu. Her şeyi aynen olduğu gibi açıklamıştı. Otlakta iki kişi gördüğünü, sanki oyun oynuyormuş gibi göründüklerini söylemişti. Asla bir cinayet gördüm dememişti. Goran'inkine benzer bir araba gördüğünü söylemişti. Ama onun bu araba olduğunu asla söylememişti. Radyo ve televizyonda sürekli tekrarladıkları için bunun önemli olduğunu sanmıştı. Ve şimdi, olaylar başlayınca ona inanmıyorlardı. Skarre son bir çaba gösterdi. "Ben sana anneni aramanı ve her şeyi ona açıklamayı öneririm. Eğer gerekli görürse annen daha sonra polisi arayabilir."

Linda telefonu kapattı ve yukarı çıktı. Tamamen uyuşuk bir haldeydi. Yatağa yaüp gözlerini bir zamanlar örümcek olan yumruya dikti. Nereye baksa eski düşmanlarını görüyordu. Ona bir yumurcakmış gibi davranmışlardı. Tekrar korkunun etkisine girdi ve çok üşüdüğünü hissetti. Yorganına iyice sarıldı ve gözlerini sımsıkı kapattı. Annesini aramak istemedi. Yalnız kalmak istedi. Görünmez olmak istedi. Artık hiç kimseyi rahatsız etmek istemedi. Hiç kimseyi suçlamak, delil göstermek, selam vermek, hiç kimsenin yoluna çıkmak istemedi. Onun yollarına çıkmasını istemiyorlardı. Şimdi bunu anlamıştı.

Kulaklarında bir çınlama vardı. Bunun ne olduğunu anlamadı. Kımıldamadan yatıp gün doğmasını bekledi. Sabahın dördünde kilitte dönen bir anahtar ve hemen ardından mer divenlerdeki ayak seslerini duydu. Kapısı biraz açıldı. Hiçbir şey söylemeyip uyuyormuş gibi yaptı. Sonra annesi yattı. Unda ışığı açtı ve aynanın yanına gitti. Boğazındaki izler kaybolmaya başlamıştı bile. Gerçekten Goran olabilir miydi o? Sesi onunkine benziyordu. Ardiyedeki adamın daha uzun boylu olduğuna emindi. Nasıl olur da bir daha dışarı çıkmaya cesaret edebilirdi? Fakülteye nasıl otobüsle gider ya da yolda bisikletle nasıl dolaşabilirdi? Belki adam onu gizlice izliyordu. Yatağa dönüp uzandı. Saatler geçti. Işık perdelerin arasından süzölmeye başladı ve bahçedeki kuşları duydu. Artık annesi evin içinde olduğu için en sonunda rahatlamaya başladı. Uyuyakaldı ve yatağının yanında birisi durduğu için uyandı. Öğlen olmak üzereydi.

"Hasta mısın?" dedi annesi, şaşkın bir durumdaydı. Linda ona arkasını döndü.

"Okula gitmeyecek misin?"

"Hayır."

"Sorun ne?"

"Başım ağrıyor."

"Niçin kaynar yıkamayı açün ve çamaşırları makinenin içinde bırakün?" diye bilmek istedi annesi. "En azından bana cevap verebilirsin," dedi annesi.

Ama Linda hiçbir şey söylemedi. Konuşmadan sessizce yattığı için kendini iyi hissediyordu. Bir daha asla konuşmayacaktı.

Bölüm 18

Adli tıp raporuna göre cinayet silahının düz bir yüzeyi vardı. Sonuç olarak bir çekiç elenmişti. Silah ya çok ağırdı, ya katil çok güçlüydü ya da ikisi de. Sejer sayfaları birer birer çevirirken düşünüyordu. Bu vakanın yüzüzlüğü onu sersem letmişti. Bir oüakta, gün hâlâ aydınlıkken. Gunwald'in evinden sadece birkaç metre uzakta. Eğer katil oralı değilse o evi bilemeyebilirdi ve o anın heyecanı içinde görmemiş bile olabilirdi. Bu tür saldırılar genelde karanlıkta gizlenerek yapılırdı. Bu adam arabayla yoldan sapıp Poona'yı koruluğa götürmemişti. Ani bir tepkiyle hareket etmişti, her şey bir anda olmuştu. Her nedense, nadiren görülen bir güçle yok etme arzusuna kapılmıştı. Eğer bu ilk kez oluyorsa, şu anda kendinden ve öfkesinden gerçekten korkuyor olmalıydı. Bu bir şekilde ortaya çıkacaktı. Ama zaman alabilirdi. Büyük ihtimalle düşünmeye başlayacaktı. Ya da sinirli ve tartışmacı bir kişilik şekli yaratabilirdi. Ya da içine çekilip iğrenç sırıyla beraber sessizce etrafta dolaşabilirdi.

Jacob Skarre kapının eşiğinde belirdi. Yorgun görünüyordu ve bu onun için alışılmış bir görüntü değildi.

"Gece geç saatlere kadar takıldın mı?" dedi Sejer.

"Gece beni Linda Carling aradı. Yaklaşık 02.00'ye geliyordu."

Sejer ona şaşkın bir bakış attı.

Skarre kapıyı arkasından kapattı. "Endişelendim," dedi.

"Onu kızın gibi görmen gerekmiyor," dedi Sejer.

"Hayır. Ben kendimi düşünüyorum."

Sejer bir iskemleyi gösterdi.

"Bu ikinci arayışı. İlk seferinde bahçede ona bakan bir adam olduğunu bildirdi. Evde tek başınaymış, çoğunlukla öyle. Sonra dün gece 02.00'den sonra aradı ve saldırıya uğradığını söyledi. Katil olduğunu sandığı bir adam tarafından. Adam Hvitemoen vakası hakkında başka bir şey söylememesi için onu uyarmaya gelmiş."

Sejer bir kaşını birkaç milim kaldırdı. Bu onu pek şaşırtmayan bir işaretti. "Ve sen bana bunu şimdi mi söylüyorsun?"

Skarre bezgin bir şekilde başıyla onayladı. "Bunları o uyduruyor," dedi. "İstediği şey benim."

"Gençliğin kendine güveni çok hoş," dedi Sejer, gözlerini kısarak. "Bundan tamamen emin misin?"

"Dün gece emindim," dedi sertçe Skarre. "Linda saldırının gece yarısı civarında olduğunu söyledi. Hiç kimseyi aramamış. Bir duş alıp yatağa girmiş. Evde olmayan annesini bile aramamış. Beni arayana kadar yataktan kalkmamış. Bunu anlamadım. Hemen araması lazımdı. Acil servisleri. Ev numaramı değil. Başka bir şey daha var. Onu evimin dışında gördüm ~iki kez. Kaldırımında durmuş pencereye bakıyordu. Görüldüğü kadarıyla, onu gördüğümü bilmiyor."

"Ama endişelendiğini söylüyorsun?"

"Ya doğruyu söylüyorsa?" dedi. "Ya katil gerçekten evine geldiyse?"

"Kabul ediyorum, bir fanteziye benziyor," dedi kararlı bir Şekilde Sejer.

"Yanılıyor olabileceğimden dolayı endişe ediyorum."

"Ama bunu dışında?" dedi Sejer. "Bize saldırgan hakkında ne söyleyebilir?"

"Hiçbir şey. Ama uzun boylu olduğunu sanıyor."

Sejer çenesini eline koyarak, masada kaldı.

"Boynunu böyle dışarı uzatması neredeyse imkânsız."

"Doğru," dedi Skarre. "Hem de tamamen imkânsız. Bununla beraber, onunla ilgili bu olaya benim karışmamam iyi olur." Bu iş kendi kendine çözümlenecekti. Ellerini kıvrıcık saçlarında dolaşırdı. Hâlâ diken gibiydiler. "Goran Seter'i görecek misin?"

"Onu biraz zorlayacağım. Ardından yukarıdan kınama alırsam bu davanın ilerlemesine yardımcı olur diye kabul etmeye hazırlandım. Eğer başka bir şey çıkmazsa onu listeden çıkarmak istiyorum."

"O bizim adamımız değil," dedi Skarre. "O kadar şanslı değiliz."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ayrıca, Kolding de var. Benzin istasyonundaki Torill'den aldığım ifadeyle onunla görüştüğümde şaşkınlığı samimiydi. Doğru şehre döndüğünde ısrar etti. Bunu anlamadı. Onun hata yapmış olabileceğini söyledi. Ama Goran'dan bulduğumuz şeye bak, sonra bu konuyu düşün. O akşam nerede olduğu hakkında yalan söylüyor. Linda'nın tanımına uyan bir araba kullanıyor."

"Linda'ya güvenemeyiz."

"Ama yine de bir arabanın adı geçti. O da benzer bir araba kullanıyor. Çok önemli bir anda o yerden geçti. Yüzünde çiziklerle görüldü."

"Köpeğinden."

"Goran da öyle söylüyor. Yepyeni spor ayakkabılar giyi" yordu. Üstünde beyaz gömlek ve siyah kot varmış, Linda'nın otlaktaki adamı tanımladığı gibi. Eve döndüğünde başka bir şey giyiyormuş. Niçin değiştirdi? Çok fazla vücut çalışıyor. Ve bildiğimiz kadarıyla kortizon alıyor. Onlar da bir erkeğin dengesini bozar. En son olarak, Ulla'ya göre, Adonis'te yaptığı son şey bir duş almak. Neyi temizlemek istedi?"

Skarre pencereye gitti. Bir süre orada durup nehri ve tekneleri izledi.

"Eğer Linda hakkında yanılıyorsam, hiç şüphesiz bunun karşılığını sonradan ödeyeceğim," dedi kasvetli bir şekilde.

"Ya annesiyle konuşmaya ne diyorsun?" dedi Sejer. "Eğer Linda, gerçekten bir saldırıya uğramışsa annesi bir şekilde gerçeği ondan öğrenecektir."

Skarre başıyla onayladı. "Bir de arkadaşı var. Karen. Büyük ihtimalle ona söyleyecektir."

"Sen bayanlarla uğraş," dedi Sejer. "Bu konuda iyisin."

Skarre burnundan soludu. "Kollberg," dedi. "Çetin sınavı ne zaman?"

"Yarın akşam," dedi Sejer. "Bu konuda konuşma. Ben sırası geldiğinde sana haber veririm."

"Ona iyi dileklerimi ilet," dedi Skarre.

* * *

Bir zamanlar Goran bir çocuktur. Küçük, sarışın bir oğlan büyük bir avluda koşuşturuyordu. Annesi oğluna hayran hayran bakarak onu pencereden izlerdi, diye düşündü Sejer. Onu her akşam içeri tikiyordu. Bu anlar birbirlerini takip eder ve bir yaşam oluşturur. Belki de onlar çoğunlukla en güzelleridir. Yine de bu noktaya, kötülüğe varabilirsiniz. Yaşam düşünce ve rüyalarından çok daha fazla bir şey. Yaşam vücut, kaslar ve bir nabızdır. Goran yıllardır vücut geliştiriyordu Kasları derinin alünden kalın halatlar gibi fırlasın diye ağırlı kaldırıyor. Fazla ağırlık kaldırmak dışında ne işe yararlardı ki? Bu bir kendini beğenmişlik ya da belki de bir saplantı meselesi miydi? Neden korkuyordu? Kaya gibi sert kaslardan bir zırh giyerek neyi saklamaya çalışıyordu? Evin içinde bir köpek havladı ve gözüne pencerede bir yüz ilişti. Kapı eşiğinden de bir adam belirdi, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Sejer'i saygısızca baştan aşağı inceledi. Oğlu gibi yapılı ya da kaslı değildi; onun gücü sert bakışlarında ve küstah tavrın daydı.

"Bakıyorum, yine siz. Goran odasında."

Torstein Seter onu içeri aldı ve merdivenlerden ilk kata çıkardı. Kapıyı çalmadan açtı. Bir iskemlede oturan Goran'ın üstünde kolsuz bir mavi fanila vardı. Ayakları çıplaktı. İki elinde de birer halter vardı. Yuvarlak ve düzdüler, ortası inceydi ve iki ucunda da birer top vardı. Değişimli olarak düzenli bir ritimle onları kaldırıyor. Her kaldırışında boynundaki bir tendon atıyordu. Sejer'in gözlerinin içine baktı ama ağırlıkları kaldırmaya devam etti. Sejer sanki büyülenmiş gibi orada durup kaldı. Gözleriyle halterleri sabit hareketlerle, aşağı yukarı izledi. Goran onları yere koydu.

"Kaç kilolar?" diye sakince sordu Sejer. Goran halterlere baktı.

"Her biri on kilo. Onlar sadece ısınmak için."

"Peki sen ne zaman ısındın?"

"O zaman kırk olurlar."

"Demek birkaç takımın var?"

"Her kiloda."

İskemleden kalktı. Babası koridorda dolaşıyordu.

"Bu günlerde çok meşgul olmalısınız," dedi Goran, başını geriye sallayarak. Bununla beraber gülümsüyordu. Biraz korkuyor olsa da saklamasını iyi beceriyordu.

Ayağa kalkarak anında kendine güvenden şişen vücudunun havasını attı.

Sejer Goran'ın babasına baktı. "Eğer isterseniz kalabilirsiniz ama otursanız daha iyi olur."

Sejer gösterircesine yatağa oturdu. Goran pencereye gitti.

"Bir sorum var," dedi Sejer, hâlâ halterlere bakarak. "20 Ağustos'ta Adonis'ten ayrıldığında beyaz bir tenis gömleği ve siyah kot giyiyordunuz. Bu noktaya kadar hemfikir miyiz?"

"Evet," dedi Goran.

"O giysileri bulmanızı istiyorum."

Sessizlik. Goran sanki onları elinde tutunca kendini daha güvende hissediyormuş gibi halterleri

tekrar kaldırdı. Onları öne uzattı, bileğini kısa hareketlerle oynatırken avuç içleri yukarı döndü.

"O giysilerin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedi öylesine.

"O zaman aramanız lazım," dedi Sejer.

"Giysilerimle annem ilgilenir," dedi Goran. "Çamaşır makinesinde ya da dışarıdaki ipte falan olabilirler."

Omuz silkti. Umursamaz bir yüz ifadesi vardı.

Babası yatağın üstünden ihtiyatlı bir şekilde onları izliyordu. Bu sorunun korkunç etkisi kafasına dank etmişti.

"Dolabınıza bakarak başlayabilirsiniz," dedi Sejer, açıkça Goran'ın olduğu belli olan dolabı işaret ederek.

"Bana tek bir şey söyleyin," dedi Goran: "Gerçekten böy 'e gelip insanların dolaplarını boşaltmalarını emredebilir misiniz? Hiçbir evrak falan olmadan?"

"Hayır," diye kabul etti Sejer ve gülümsedi. "Ama bunu deneme iznim var."

Goran da gülümsedi. Sonra halterleri yere bırakı. Aynı anda düştüler ve çıkan sestten ne kadar ağır olduklarını anlayabilirdiniz. Dolabının kapağını açtı ve isteksizce içeri karıştırmaya başladı.

"Onları bulamıyorum," dedi hırçın bir şekilde. "Çamaşırların arasında olmalı."

"O zaman gidip çamaşır sepetine bakacağız," dedi Sejer.

"Pek bir işe yaramaz," dedi Goran. "Bir yığın beyaz tenis gömleğim ve siyah kotum var."

"Kaç tane?"

Goran homurdandı. "Söylemek istediğim şey," dedi bezgince, "o gece tam olarak hangi tenis gömleğimi ya da kotu giydiğimi bilmiyorum."

"O zaman bana hepsini bulun," dedi Sejer.

"Giysilerimle ilgili bütün bu yaygaranın nedeni ne? Niçin onları bu kadar önemsiyorsunuz?" Goran'ın yüzü kızardı. Dolabından giysiler çıkarmaya başladı. Yerde bir yığın yapıp halterlerin üstünü örttüler. Donlar, çoraplar ve tişörtler. İki mavi kot. Bir kazak ve saydam plastikten küçük bir kutu. İçinde berbat derecede gösterişli bir kravat vardı.

"Burada değil," dedi, arkası ona dönük bir şekilde doğrularak.

"Bu ne manaya geliyor?" dedi sakince Sejer.

"Hiçbir fikrim yok," diye homurdandı.

"Çamaşır sepeti," dedi Sejer. "Hadi gidip oraya bakalım Ya da çamaşır makinesine. Ve çamaşır ipine."

"Bu bir şaka mı?" dedi, şimdi kızmıştı.

Babası gergin bir şekilde onları izliyordu.

"Bu yasal değil," dedi gergin bir şekilde.

"Evet. Haklısınız. Ama ben sadece küçük bir şey soruyorum Bu işi çözmek herkesin işine

yarayacak."

"Ya reddedersem?"

"O zaman yapabileceğim hiçbir şey yok. Diğer taraftan, açıkça bunun ne anlama geldiğini merak edeceğim: Yardımcı olacağınıza zorluk çıkardığınızı."

Babası yerinde duramıyordu, basürdüğü korkunç öfkesini gizleyebilmesi olanaksızdı.

Sejer giysileri karıştırdı ve halterlerden birini buldu.

Goran ona sert bir bakış attı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Ben buraya sizi bu soruşturmadan elemek için geldim," dedi. "Bunu istiyorsunuz, değil mi?"

Goran'ın gözleri kuşkuyla parıldadı. "Tabii ki."

"O zaman o giysileri bulmanız gerekiyor. Bu çok basit bir istek."

Goran yutkundu. "Anneme sormamız gerekecek. Çamaşırları o yıkar."

"O onları bulabilecek mi?"

"Şey, bilmiyorum!"

"O zaman onun bulamayacağından mı korkuyorsunuz?"

Goran tekrar pencereye gitti. Orada durup bahçeye baktı.

"Bana 20'sinin gecesi nerede olduğunu söyleyin."

Goran olduğu yerde döndü. "Basit bir yalan söyledim diye," patladı, "katil olmam gerekmiyor!"

Yatağın üstündeki babası korkuyla gözlerini kırptı.

"Biliyorum, bana onlardan çok söylendi. Ama kendi iyiliğinizi istiyorsanız ne kadar nahoş olsa da bana şimdi gerçeği söyleyeceksiniz."

"Bu hiç kimseyi ilgilendirmez," dedi sertçe. "Lanet olsun niçin bunlar benim başıma geliyor!" Şimdi öfkeden köpürü yordu.

Babası ayağa kalktı. "Sen neden bahsediyorsun, Goran?"

"Gidebilirsin," dedi Goran.

Babası ona dikkatli bir bakış attı ve isteksizce odadan çıktı. Kapıyı arkasından açık bıraktı. Goran onu bir tekmede kapattı ve yatağa çöktü.

"Bir kadınla beraberdim."

"Olabilir," dedi Sejer. Sürekli onu izliyordu. Her nedense biraz acıma hissediyordu. Birisi böyle terler, umutsuzluk içinde kıvrılırken her zaman olduğu gibi bu acıma onu sarıyordu. Ama bu ev, bu oda hoşuna gitmemişti. Burası sıcaklıktan yoksun, zevksiz bir evdi.

"Adı ne?"

"Size söylersem sadece sorunlar artacak."

"Çok daha ciddi bir şeyin üstünüze kalmasından daha iyidir."

Goran çaresizce işaret etti. "Tanrı aşkında, bunu hak etmiyorum."

"Her zaman hak ettiğimiz şeyleri almayız," dedi Sejer. "Bir kadınla olmak kanuni bir suç değildir. Her zaman olur. Evli

mi?"

"Evet."

"Kocasından mı korkuyorsunuz?"

"Tabii ki hayır! Ondan mı korkacağım? Zaten boşanıyorlar."

"O zaman sorun ne?" diye ona dikkatle baktı Sejer. Genç yüzü zor bir kararla mücadele ediyordu.

"O benden biraz daha yaşlı."

"Bu da normal," dedi nazıkçe Sejer. "Düşündüğünüz kadar tuhaf değil."

"Tanrı aşkına, ben tuhaf demiyorum! Ama herkes bana gülecek. O da."

"Bunlar geçer. Siz yetişkinsiniz. Köyünüzde olan diğer şeylerle kıyaslandığında, bu ıvır zıvır bir şey."

"O kırk beş yaşında," dedi Goran, gözlerini yere dikerek.

"Onunla ne kadardır berabersiniz?"

"Neredeyse bir yıl."

"Ya Ulla, o biliyor mu?"

"Tanrı korusun ki hayır!"

"Hem Ulla'yla ve hem de evli bir kadınla mı ilişkiniz var?"

"Evet."

"Nerede buluşuyorsunuz?"

"Onun evinde. Çoğu zaman yalnız."

"Adı?"

Bunu uzun bir ara izledi. Ellerini saçlarında dolaştırdı ve inledi. "Çıldırarak."

"Bu ciddi bir şey. Anlayacaktır."

"Ulla'dan alabileceğim pek fazla bir şey yoktu," dedi acı bir şekilde Goran. "Sadece öyle görünüyor. Bu yüzden diğer Şeyleri ne demek istediğimi anlamışsındır başka bir yerden bulmam gerekiyor."

"Diğer şeyler ne?"

"Anlamamış gibi yapmayın!"

"Ben sadece doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. Bunu isimlendireceksiniz. Bu ilişki seksten başka bir şey değil mi?"

"Evet." Yüzü şimdi kıpkırmızıydı. Sejer çiziklerin hafif j21e, rini hâlâ görebiliyordu.

"Adı Lillian. Herkesin köşk gibi gösterişli villa dediği yer de yaşıyor. Einar Sunde'yle evli. Kafeteryayı işleten adam." Alnındaki terleri sildi.

"Arabanızdan onu mu aradınız?"

"Evet."

"Onun evine saat kaçta gittiniz?"

"Hiçbir fikrim yok. Adonis'ten doğru oraya gittim. Ve arabayı hızlı sürdüm." Mutsuz görünüyordu. Ve de utanmıştı.

"O zaman, Ulla'nın dediği gibi 20.00'de ayrıldıysanız, 20.30'dan önce Lillian'da olmanız gerekiyor."

"Saate bakmadım."

"Mutlu olmanız lazım," dedi Sejer. Ses tonundaki değişiklik Goran'ı şaşırttı. Kafasını kaldırdı.

"Biraz önce bana mükemmel bir tanık verdiniz. Hikâyenizi doğruladığını kabul edersek."

Goran dudaklarını ısırdı. "Doğrulamazsa yalan söylüyordur. Burada evli bir kadından bahsediyoruz. Ya kabul etmezse?"

"Onunla konuşacağım."

Goran'ın tüyleri ürperdi. Sejer halterlere son bir bakış at ü. Ağır, yuvarlak ve düzdüler. Onları incelemeye götürmeyi açıkça istiyordu ama bunu yapmak için önce Goran'ı suçlaması lazımdı ve bunun için çok erkendi. Odadan çıktı ve Goran onu merdivenlerden takip etti. Annesi mutfığın kapısında belirdi; onlara korku dolu bir bakış attı. Aynı anda Sejer köpeğin kapalı bir kapının arkasından gelen ürmalama sesini duydu. Sızlanıyordu.

"Bir sorun mu var?" dedi tedirgin bir şekilde annesi.

"Büyük ihtimalle yok," dedi Sejer ve izin isteyip ayrıldı. Goran'ın annesi gidip oğlunun omzunu okşadı. Sonra onun çıplak ayaklarını fark etti. Koridordan bir çift terlik getirdi. Goran itaatkâr bir şekilde onları giydi. Sejer'in aklına körling oyunu geldi. Annesi oğlu çaba sarf etmeden doğru hedefine gidebilsin diye onun yolundaki olası engelleri kenara süpüren bir çalı süpürgesi gibiydi. Buna birçok kez rastlamıştı.

"Selam, Marie," dedi Gunder.

Cansız yüzü inceledi. "Bugün kızgıyım. Sana bir şey söyleyeyim mi? Şu gazeteciler aynı birer haşere gibiler. En ufak bir çatlak bulsalar içinden giriyorlar. Dün sekiz kere aradılar. Düşünebiliyor musun? Çoğu kadın ve acayip merak etmişler. Ah, evet! Sesleri dilenciler gibi.

Hepsi Poona'yı, bana geldiğini biliyorlar. Bizimle konuşmanız sizin lehinize, diyorlar. Bize hikâyenin sizinle ilgili kısmını anlatın. Biz her halükârda yine yazacağız. Amacımız daha çok saüş yapmak değil, bu bizim işimiz. İnsanlar gerçekten sizi ve Hintli eşinizi önemsiyor. Onun kim olduğunu ve nereye gittiğini bilmek istiyorlar. Sizin için endişelendiler ve neler olduğunu bilmek istiyorlar. Böyle şeyler söylediler, Marie. Tam evin önündeyiz, içeri gelebilir miyiz? dediler. Telefonu kapattım. Sonra başka bir gazeteden aradılar. Ve böyle devam edip gitti. Ve sonra kapıyı çalmaya başladılar. Kapıyı açtığımda, karşımda bir buket çiçek ve koca bir kamerayla bir bayan buldum. Gözlerime inanamadım. Sanırım aptalsınız, dedim. Tam bir aptal. Sonra hızla kapıyı çarptım. Işıkları söndürdüm ve perdeleri çektim. Kapı çarpmak pek bana uygun bir şey değil cima pek kendimde değilim.

Hava bugün berbat. Ev yüksekte olduğu için seviniyorum. Bodrum rutubetli. Ama başka sorun yok. Karsten'le konuşmadığımdan dolayı, onun nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama sana söylemem gereken çok daha önemli şeyler var. En sonunda Poona'nın abisiyle tanıştım. Kayınbiraderim Shiraz Bai. İnan bana, oldukça sağlam biri. Kapkara saçlı, sıırım gibi ince bir adam. Poona'ya çok benziyor. Ama tabii ki o kadar güzel değil. Poona'nın Elvestad'da kalmasına izin verdi. O kadar rahatladım ki, Marie, hayal bile edemezsin. Onun Norveç'e gelmesine ve bu iğrenç duruma ben neden oldum. Bu yüzden hayatımın geri kalan yıllarında onun mezarına bakacağım. Sanırım abisi de memnun oldu. Ben ödemeleri yapmak için ısrar ettim. Ama bizim için bunu söylemek kolay. Dünyanın en zengin ülkelerinden birinde yaşıyoruz. Shiraz bir pamuk imalathanesinde çalışıyor, büyük ihtimalle onlara pek yüksek ücret vermiyorlar. Bu arada, polisin birisini tutuklamak üzere olduğu hakkında söylentiler var. Elvestad'lı bir genç adam, onu tanıyıp tanımadığını bilmiyorum. Torste in ve Helga'nın oğlu Goran. On dokuz yaşında. Onu niçin tutuklayacaklarını bilmiyorum. Güzel bir genç kızla çıkıyor ve annesiyle babası iyi insanlar. Ama işin doğrusu, artık ilgilenmiyorum. Tek istediğim cezasını çekmesi. Ama onun kim olduğunu bilmem gerekmiyor. Neye benzediğini bilmem gerekmiyor. Bu benim kâbuslar görmemden başka bir işe yaramaz. Karanlıkta onun yüzünü görmem gibi şeyler. Poona'nın hemen gömülmesini istiyorum

Çiçekler ekmek istiyorum. Sonbahar çok çabuk geliyor. Bu soruşturma o kadar çok uzun sürdü ki o bitmeden kar yağacak gibime geliyor. Köyün rahibi ne der dersin? Poona bir Hindu. Böyle durumlar için kurallar ve yönetmelikler olmalı Onu annemin yanına gömeceğim. Bu gürültülü makineden kurtulduğunda, tekerlekli sandalyeyi itmek zorunda kalsam bile seni oraya götürüp sana göstereceğim. İş oraya gelirse seni iterek dolaştırmak benim için bir sorun değil. Şey, ama Karsten konusunda emin değilim. Bu kadar açık sözlü olduğum İÇ'11 beni bağışla ama sen daha çoğunu hak ediyorsun. Beni duyamıyor olsan bile bunları yüksek sesle söylüyorum. ya birazını duyabilme şansın varsa? Ya kendine geldiğinde öfkeden kudurursan?

Skarre araba kullanıyordu. Sejer yüksek sesle düşünüyordu.

"Eğer Goran bu kadının yanına gittiye, o zaman Linda'nın gördüğü kırmızı araba pek bir işe yaramayacak."

"İki yerde birden olmayı başarabilir mi?"

Sejer tereddüt etti. "Büyük ihtimalle. Ama böyle bir şeyi yapuktan sonra birini görmeye gidebilir mi? Kendi başına olmak isteyecektir. Karanlık bir yerde."

"Peki, kırk beş yaşındaki bir kadın on dokuz yaşındaki biriyle ilişkisini kabul edecek mi?"

"Belki başlangıçta hayır."

"Hiç kimseyi kayırma, sen böyle dememiş miydin? Sen o kadar da sert değilsin, Konrad."

"Öğrenebilirim," dedi.

Lillian Sunde çok şık görünüyordu. Görünüşündeki bir şey, Sejer'in onları pencereden gördüğünden ve bundan dolayı iyice hazırlandığından şüphelenmesine neden oldu. Şaşkınlığını yansıtmaya çalışırken tepkisi üyatraldı. Eliyle ağzını kapattı.

"Aman Tanrım! O cinayet yüzünden mi buradasınız?"

Başlarıyla onayladılar. Lillian kesinlikle çekici, hatta biraz yapmacıktı; her şeyi fazlaydı: Makyajı,

mücevherleri ve açık kapıdan gelen ve hiçbir anlamı olmayan parfüm kokusu.

Bir an için merdivenlere bakan Skarre, Ulla'nın bile daha 'yi bir stili var, diye düşündü. Onları Sejer'in oturma odasından bile büyük, siyah ve beyaz damalı çinilerle kaplı bir hole aldı. Geniş bir merdiven üst kata çıkıyordu. Lillian Sunde her adımda takırdatan ayakkabılar giyiyordu.

"Eğer beni görmeye geldiyseniz ipuçları konusunda umutsuzluğa düşmüş olmalısınız," dedi cilveli bir şekilde.

Sejer öksürdü. "Ne sizin zamanınızı boşa harcayacağım," dedi, "ne de kendimin. Sadece 20 Ağustos akşamını nerede geçirdiğinizi bilmek istiyorum."

Oturma odasına gelmişlerdi. İçinde çökük bir kanepe gibi ilginç bir şey vardı, çok büyüktü. Sejer bütün hayatı boyunca hiç böyle bir şey görmemişti ve hemen kenarına oturdu. Sanki kum havuzuna girmek gibiydi. Yerdeki küçük bir çukur.

Lillian Sunde'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ben mi? 20'sinde mi? Cinayet o gün mü işlenmişti?"

"Evet."

Sejer gözlerini kanepeden çevirip kadına bakmaya zorladı.

Lillian kaşlarını çatı. "Bunu düşünmem lazım. Hangi gündü?"

"Cuma."

"Ah. Cumaları akupunktur için şehre giderim. Ben, hayır, neyim olduğu önemli değil ama bana iyi geliyor. Sonra alışverişe giderim, yiyecek gibi şeyler. O gün kuaföre gitmiş olabilirim. Altı haftada bir saçımı boyarım," dedi gülümseyerek. "Ve sonra," diye devam etti ve sanki aniden haürlanmış gibi sesi kesildi ve gülümsemesi kayboldu. "O akşam televizyonda film izledim." Bunu düşünüp taşındı ve alnını ellerinin içine alarak onların bakışlarından kaçındı. "Bir Amerikan filmi Hangisi olduğunu hatırlamıyorum. Sanırım 21.00 civarında başladı. Uzundu. Hepsini izledim."

"Yanınızda kim vardı?" dedi Sejer.

Lillian ona ters ters baktı. "Yanımda kim mi vardı? Hiç kimse. Çocuklar büyüdüler, artık akşamları evde olmuyorlar. Ve kocama gelince."

"O kafeteryada çalışıyor."

"Evet. Gece yarısından önce nadiren eve gelir. Ve cumartesileri sabahın 02.00'sinde."

"Sizi birisiyle yüzleştirmem gerekiyor," dedi Sejer ve o tanıdık tedirginliği fark etti. Kadından hoşlanmış. İçinden kötülük geçmesi için hiçbir olası nedeni olmayan güzel ve hoş bir kadındı. Henüz.

"Goran Seter'i tanıyor musunuz?"

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Goran Seter mi? Kim olduğunu biliyorum. Ama onu tanımıyorum."

"O akşamı sizinle geçirdiğini söylüyor. Burada, bu evde."

Şimdi gözleri çok çekici bir şey görmüş bir çocuk gibi kocamandı. "Goran Seter mi? Burada,

benimle mi?"

"Aranızda bir seks ilişkisi olduğunu ve bunun bir yıldır devam ettiğini söylüyor."

Kadın inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. İleri geri yürümeye başladı. Ellerini dramaük bir şekilde sallıyordu. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Bu doğru mu, evet ya da hayır diyeceksiniz?" dedi Sejer, kadına yardımcı olarak çünkü soruyla uğraşıyordu. Skarre'nin gözlerini açık tuttuğunu, bütün detayları yakaladığını umdu.

"O bu eve hiç gelmedi! Çocuklardan biriyle beraber olmadığı sürece tabii ki. Ama bunu da sanmam. Niçin gelsin ki?"

"Size şimdi söyledim. Onunla görüşüyor musunuz?"

Kadın yerinde duramıyordu. Ellerini saçlarında dolaştırdı Saçları koyu bakır rengiydi ve başının üstünde topuz yapı), mışü. Birkaç uzun saç sarkmıştı. Toplanmış saçlar onun resmi görünmesini sağlıyor, diye düşündü Sejer ama boşta sarkan saçlar havailiğini gösteriyor.

"Bir düşünün! Bunu neden söylüyor? Ben evli bir kadınıam."

"Ama bildiğim kadarıyla yakında boşanıyorsunuz. Doğru mu?"

Onun bildikleri karşısında gözlerini yuvarladı. "Evet! Bu genç erkeklerin peşinden koştuğum manasına gelmiyor."

"O on dokuz yaşında," dedi Sejer.

"Benim kaç yaşında olduğumu biliyor musunuz?" dedi alıngan bir şekilde.

"Sanırım kırk beş," dedi Sejer.

Tekrar ileri geri yürümeye başladı. "Bunu anlamıyorum," dedi, sıkıntılı bir şekilde. "Goran niçin böyle bir şey söylüyor?"

"Belki doğru olduğu için?" Tekrar kadının aklından yıldırım gibi geçen bir yığın karşıit duyguyu görebildiğini sandı. "Durum şu," dedi soğuk bir şekilde. "Goran'ın o geceyle ilgili ifadesindeki belli şeyler bizi buraya geürdi. Eğer burada sizinle beraberse ve nasıl davrandığını bize söyleyebilirsiniz, o zaman soruşturmalarımızı ilerletmemize yardımcı olacaksınız. Cevap vermeden önce dikkatlice düşünün. Söyleyeceğiniz şeyin nasıl hareket edeceğimize önemli bir etkisi olabilir."

Kadın sırayla onlara baktı ve ileri geri yürümeye başladı.

"Demek Goran'ın paçasını kurtaracak kişi benim?" dedi. "Ama onun bu cinayetle bir ilgisi olmaz, değil mi?"

"Şey, bize onu tanımadığınızı söylediniz, değil mi?"

"Evet... Ama her neyse."

Sejer kadının aleni dehşetini inceledi ve konuştu. "Buradaki konu, Goran'ın paçasını kurtarmakla kendi adınızı korumak arasında bir seçim."

Kadın mutfğa gitti. Bir bardak suyla gelip hâlâ ayakta dururken suyu içti.

"Bir keresinde şehirdeki bir diskoya gittim. Bir kız arkadaşımınla beraber. Goran bir grup gençle beraber oradaydı. Dans edip biraz flört ettik. Aklına bir şeyler karışmış olabilir ve hâlâ bu konuda

hayaller kuruyor olabilir. Belki de aşırı sekse düşkündür. Çok fazla vücut çalışıyor. Her yeri şişiyor."

"Bunun farkındasınız demek?" dedi Sejer.

Kadın kızardı ve arkasını döndü.

"O zaman bu hikâye doğru değil?" dedi.

Kadın döndü ve gözlerini ona dikti. "Kesinlikle yok."

Sejer ona kartını verdi. "Numaram. Bağlantı kurmak isterseniz. Bu arada, o Amerikan filminin konusu neydi?"

"Karşılıksız aşk. Başka ne olabilir ki?" dedi asık bir suratla.

Bölüm 19

Goran Seter'in tutuklanma haberi Gunwald'a neredeyse gerçek bir şok gibi geldi. İsmi söylenmemişti ama suç mahallinden birkaç kilometre uzakta ailesiyle yaşayan, on dokuz yaşındaki genç bir adam tanımından tahmin etti. Vücut geliştiren, bir marangozun yanında çalışan ve bisikletle oradan geçen tanığın gördüğüne benzer bir araba kullanan bir genç adam. Kahvesini höpürdeterek içti ve diğer eliyle gazeteyi sımsıkı tuttu. Bu doğru olamazdı. Enerji dolu ve neşeli, düzenli bir kız arkadaşı, şerefli bir ailesi, iyi bir işi ve güzel arkadaşları olan Goran olamazdı. Hem valizi göle atan Goran da değildi.

Bu kupür onu hayretlere düşürmüştü. Masanın altındaki şişman köpeğe bakü. "Bu cinayeti Goran mı işledi?" dedi yüksek sesle. Köpek kafasını kaldırdı ve dinledi.

"Ama valizi göle atan Einar Sunde'ydi." Gunwald sersem lemişti. Bunu yüksek sesle söylemişti ve omzunun üstünden bakü. Siyah ladin ağaçlarının gövdelerinin arasından otağı görebiliyordu. Orada sanki hiçbir şey olmamış gibi uzanıyordu. Cennetin küçük ve güzel bir köşesi. Yağmur bütün izleri silmişti. Kadının felaket cesedinden akan kanlar toprağa karışıp gözden kaybolmuştu. Benim aramam lazım, diye düşündü. Sadece valizin başka bir hikâyesi var demek için. Einar ya da Goran demem gerekmiyor. Hayretler içinde gazeteye bakarak bunu anlamıyorum, diye düşündü. Yazıyı tekrar okudu. Goran'ın o akşamı nerede geçirdiğiyle ilgili birkaç çelişik açıklama ve onu şüpheli hale sokan belli şeyleri destekleyen sorunlar. Ek olarak, daha fazla araşürma gerektiren adli tıp delili vardı. Adli tıp delili bölümü oldukça kötüydü. Zavallı Torstein ve Helga, diye düşündü. Dedikodular şimdi nasıl uçuşacak. Kişisel olarak asla kafeteryada oturup dedikodu yapmazdı. Bunun için çok yaşlıydı ve Eau de Vie ile televizyonun başına oturmayı tercih ederdi. Ama Goran büyük ihtimalle suçsuzdu ve polis onun yardımı olmadan bunu bulacaktı. Ama belki de bulamayacaklardı. Hemen şimdi araması gerekmiyordu. Önce düşünmesi lazımdı. Neyi nasıl söylemesi gerektiğini. Her şeyin doğru yapılması önemliydi. Her ne olursa olsun adını vermeyecekti. Fincanı ve tabağı mutfak masasına götürdü. Köpeğin zincirini taktı. Bir kez daha dört kutu süt, bir somun ekmek ve eğer şanslıysa bir kasa bira satmak için hazırlanma zamanı gelmişti. Arabasıyla gidip dükkânı açtı. Gazete tomarını içeri aldı. Bir kez daha başlıklara baktı. Diğer herkes o olduğunu zannederken onun Goran olmadığını bilmek tuhaf bir şeydi, içinde bir kendini beğenmişlik ve endişe karışımı savaş veriyordu. Eğer genç olsaydım çok

önceden telefon etmişim, diye düşündü. Ama kendimi açığa vurma riskine giremem. Yakında emekli olacağım.

Linda mutfak masasında sabahlığıyla otururken bu haberi radyodan duydu. Bu haber karşısında başını iki yana salladı. O Goran olamazdı. Ya da onlar onun bilmediği bir şey mi biliyorlardı? Boynunu ovuşturdu. Hâlâ ağrıyordu. Ağrı kesiciler alıyordu ama işe yaramamıştılar. Kendini hiç kimsenin °na ulaşamayacağı tuhaf bir sisin içindeymiş gibi hissetti. Bu sisin içinde sadece mavi gözlü Jacob'a yer vardı. Dünya bu lanıklaştı ama Jacob ayna gibi karşısındaydı. Bazen onunla uzun sohbetler yapıyordu. Sesi çok gerçkti.

Gunder gazeteyi posta kutusundan alırken başlığı gördü. Gözlerini bir süre boşluğa dikip durdu. Bitkinlik dışında hiçbir şey hissetmiyordu. Çok fazla gürültü var, diye düşündü. Belki de her şeyi kapatıp yatağa girip bir daha çıkmamamız lazım. İsteksizce eve girdi ve okumaya başladı.

Mode o günü herkesin bu olayla ilgili bir fikri olduğu için müşterileriyle benzincide geçirdi. Halk kısa zamanda ikiye bölünmüştü. Goran'ın suçsuz olduğunu düşünenler ve düşünmeksizin onu kınayanlar. Bir de omuz silkip kafasını çeviren bir alçakgönüllü bilmiyorum grubu vardı. Sesini kesecek kadar zeki ve bir gün bir karara varacaklarını bilecek kadar öngörülü olanlar.

İlk sorgu için polis merkezindeki hazırlıklar yapılmışü. Goran başı dik bir şekilde yürüdü. Penceredeki annesinin yüzünü hatırladı. Hiç sesi çıkmayan babasının siyah gözleri şüphe doluydu. Babasının başı hiçbir zaman kelimelerle iyi olma mışü. Annesi bir bebek gibi ağlamıştı. Müfettiş önünden sessiz ve gri bir duvar bir yürüyordu. Her şey çok tuhaf, diye düşündü Goran. Her şey gerçekdışı gibi görünüyor. Bununla beraber, polis memurları yeteri kadar dostça davranıyorlardı. Hiç kimse onu dövmeyecekti, bundan emindi. Bir gazeteci güruhu koridorda onları takip ediyordu. Onlardan saklanmadı. Sert adımlarla sakince yürüdü. Avukatınız yolda, kucağında bu davanın evraklarıyla takside, demişlerdi. Davanızı savunacak. Ona güvenmeniz önemli.

Niçin böyle demişlerdi? Goran bu gerçekdışı konumda yapması gereken zekice ya da doğru şeyin ne olduğunu bulmaya çalışıyordu. Onu buraya getirecek ne bulmuşlardı? Amacı belli ve hareketli bir insan grubu olarak ilerlediler. Birisi elinde başka evraklarla bir bürodan fırladığında, ara sıra duruyorlardı. O zaman kımıldamadan durup bekliyordu. Onlar yürüdüğünde o da yürüyordu. Ağzı kurumuştü. Nasıl bir oda hazırlıyorlardı? Göz kamaştıran bir ışığı olan boş bir oda mı? Orada sadece bir kişiyle mi oturacakü yoksa başka tanıklar da olacak mıydı? Birçok film görmüştü. Gözünün önünden görüntü parçaları geçü: insanlar bağılıyor ve yumruklarını masalara vuruyorlardı, bitkinlik, yemek yok, uyku yok, saatlerce aynı sorular. Bir kere daha. Hadi baştan başlayalım. Ne oldu, Goran?

Dizleri çözülecek gibiydi. Döndü ve geriye baktı. Polis memurları artmıştı. İddiaya girerim ki meşguller, diye düşündü. Telefonlar çalıyor. Yakında bütün ülke ne olduğunu bilecek. Radyo ve televizyondaki haberlerde konuşulacak. Gece programları bittiğinde, ekranın altındaki başlık özetlerinde kalacak. Goran tam o anda iki memurun odasındaki çekmecelerle dolabı altüst ettiklerini bilmiyordu.

Tek tek bütün elbiseler, ayakkabılar ve botlar beyaz plastik torbalarda götürölüyordu. Bütün hayatı çocukluğunu geçirdiği evin kapısından çıkıp gözden kayboluyordu. Annesi evin arkasına koşmuş ve bir meşe ağacının gövdesinin yanında duruyordu, sanki dua ediyormuş gibiydi. Babası bir asker gibi durup yanlarında geçerlerken onlara ters ters bakıyordu. Bodrumda çamaşır sepetine bakıyorlardı. O güne kadar hiç ayın ilk günü gelen maaş çeki hariç mektup almamış olsa da mutfaktaki posta kutusunu

da gözden geçiriyorlardı. Avukatını görmeye çalıştı ama neye benzediğini bilmiyordu. En sonunda geldiğinde Goran bütün umutlarını yitirdi. Püskül gibi kır saçları ve eski moda çerçeveli bir gözlüğü olan sağlıklı bir adam. Sönük bir gri takım elbise. Kolunun altında kabarık bir evrak çantası. Yapacak çok şeyi olan ve büyük ihtimalle yeteri kadar yemek yememiş ya da uyumamış biri gibi görünüyordu. Görüldüğü kadarıyla hiç vücut çalışacak zamanı olmamışü, ceketini çıkardığında pazıları Ulla'ninkilerden bile küçük, diye düşündü Goran. Onlara yalnız kalabilecekleri bir oda verilmişü. Goran gevşemeye çalışü.

"Şu andaki koşullarda bir sorunun var mı?" diye sordu avukat, bir dosya açarak.

"Hayır," dedi Goran.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Yemek? İçecek?"

"Bir kola iyi olur."

Avukat başını koridora çıkardı ve birini kola almaya yol latti.

"Buz gibi soğuk olsun," diye ekledi.

"Adım Robert Friis," dedi. "Bana Robert de."

El sıkışısı sade ve pratikti.

"Şimdi. Başlamadan önce. Poona Bai'nin cinayetine hiçbir şekilde karışmadığını söyledin. Değil mi?"

"O da ne?" dedi Goran, yabancı ismi anlamayarak.

"Hvitemoen'de ölü bulunan kadın bir Hintliydi. Adı Poona Bai."

"Ben suçsuzum," dedi çabucak Goran.

"Cinayetle ilgili, kimin yapmış olabileceği gibi herhangi bir fikrin var mı?"

"Hayır."

"Bir şekilde suç mahallinde bulunup orada kişisel eşya ya da başka bir şey unutmuş olma olasılığın var mı?"

Goran elini alnında dolaştırdı. "Hayır," dedi.

Friis onun gözlerinin içine bakmaya devam etti.

"O zaman benim işim senin suçlu bulunmanı engellemek olacaktır," dedi kısaca. "İşte bu yüzden bana her şeyi söyle jijen ve savcının daha sonra önüme atabileceği hiçbir şeyi benden saklamaman çok büyük önem taşıyor."

Goran ona kuşkulu bir bakış attı. "Benim saklayacak hiçbir şeyim yok," dedi.

"Güzel," dedi Friis. "Bununla beraber, hemen şu anda hatırlamadığın ama sonradan aklına gelebilen şeyler olabilir. Onları hatırlar haürlamaz kesinlikle bana söyle. Ne zaman istersen benimle konuşma hakkın var. Bunu yapabileceğini unutma. Doğal olarak başka davalarda da çalışıyorum ama senin için gereken her şeyi yapacağım."

"Ben onlara her şeyi anlatüm bile," dedi.

"İyi," dedi Friis.

Goran'ın kolası geldi. Soğuktu ve dilini dondurdu.

"0 zaman durumun ciddiyetini anlayıp anlamadığını sana sormam gerekiyor. Cinayetle suçlanıyorsun. Özellikle de vahim şartlarla."

"Evet," dedi Goran. Biraz tereddüt etti. Daha önce başına hiç böyle bir şey gelmemiştir, bu yüzden bilinmez bir bölgeye doğru sürükleniyordu.

"Vahim şartlar ölüyü dövdüğün için iki yıla kadar ek ceza alabileceğin manasına geliyor. Böyle davranışlar polisi özellikle kızdırır. Gözaltında kalmanı talep edecekler ve sen gözaltındayken de davayı aleyhine çevirmek için ellerinden geldiği kadar delil toplayacaklar. Bu arada da sen burada yazışmaların ve ziyaretlerin engellenerek kalacaksın."

"Burada kalmam mı gerekiyor?" diye kekeleydi Goran. O sadece onu belki birkaç saat sorguya çekeceklerini sanmıştı ama sonradan gitmesine izin vereceklerini ummuştu. Einar'ın Cafesi kalabalıktı. Oraya gidip onlara kaılmalıydı.

Ne dediklerini dinlemeliydi. Bir tür paniğe kapılmıştı. Kolasını sinirli bir şekilde içti.

"Seni gücünü kırmaya çalışacaklar," dedi Friis. "Bunu unutma. Bir soruya cevap vermeden önce hep üçe kadar say."

Goran ona boş boş baktı.

"Kontrolünü kaybetmeni istiyorlar. Kaybetmemen önemli. Yorgun, bezgin ve bitkin olsan bile. Kontrolünü kolay kaybeder misin?"

"Çok dayanıklıyım," dedi Goran, gösteriş yaparcasına masanın üstüne eğilerek. Friis güçlü kollarını görebiliyordu. Onlara dikkat etti.

"Ben fiziki güçten bahsetmiyorum," dedi. "Daha çok burada olanlar." Kendi kafasını gösterdi. "Seni sorguya çekecek olan memurun sana vurma izni yok. Ve vurmayacak, onu tanıyorum. Bununla beraber, senden zorla bir itiraf almak için kanunun izin verdiği diğer her şeyi kullanacak. Onun tek hedefi bu. Bir itiraf. Suçlu olsan da olmasan da."

Goran Friis'e dehşete kapılmış şekilde bir bakış attı. "Korkacak bir şeyim yok," dedi ama cümlelerin sonunda ses tonu kırıldı ve kolay o kadar sıkı tuttu ki neredeyse kırılabilir miş gibi göründü. "Ne de olsa, benim bir tanıgım var," diye ekledi. "O da güvenilebilir biri. Tabii ki çekilmezse. İşte bu yüzden niçin burada olduğumu anlamıyorum."

"Lillian Sunde'den mi bahsediyorsun?" dedi ciddi bir şekilde Friis.

"Evet," dedi Goran, bu kadar kısa zaman içinde hepsinin ne kadar çok şey bildiğine şaşırmıştı.

"O senin onun evinde olduğunu inkâr ediyor," dedi Friis. Goran'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Yüzünden kan çekildi. Aniden koltuğundan kalktı ve yumruğunu masaya vurdu.

Lanet olsun!" diye bağırdı. "Orospuya bak! Onu buraya getirirsen burada gerçekten neler döndüğünü sana söylerim. O kadını bir yıldan fazladır tanıyorum ve şimdi gidip..."

Friis ayağa kalktı ve Goran'ı koltuğuna itti. Şoke edici bir

sessizlik oldu.

"Söylemeyi unuttum," dedi sakince. "Mahkemede böyle bir çıkış yaparsan katil damgasını yersin."

Bu işin ciddiyeüni anlıyor musun?"

Goran sertçe nefes aldı. Masanın kenarını iki eliyle kavradı. "Ben Lillian'la beraberdim," diye fısıldadı. "Eğer olmadığımı söylüyorsa, yalan söylüyor. Keşke onun hakkında bildiklerimi bilebilseydin! Neden hoşlanıp neden hoşlanmadığını. Nasıl istediğini! Neye benzediğini. Her konuda. Biliyorum!"

"Onun kaybedecek çok şeyi var," dedi Friis. "Toplumdaki yeri mesela."

"Öyle bir yeri hiç olmadı ki," dedi kızgınca Goran. Bir gözyaşı haince yanağından aşağı aktı.

"Ulla Mork'la çıkarken aynı zamanda Lillian'ı bir yıldır evinde ziyaret ettiğini insanlara anlaünak zor olabilir."

"Ama bu bir suç değil," dedi Goran.

"Tabii ki değil. Ama insanların senin kim olduğunu ve nasıl düşünüp nasıl davrandığını anlaması gerekiyor. En azından açıklayabilmen gerekiyor ve çok büyük bir ihtimalle soracaklar. Bu yüzden bana açıklayarak başlayabilirsin."

Goran Friis'e şaşkınca baktı. Her şey açıkça ortadaydı. İki kadın bir kadından daha iyiydi. Hem, farklılardı. Ulla ona yakışıyordu ama her zaman kontrolü elde tutmak istiyordu. Onun için bir şey hep eksikti. Lillian her zaman hazırды. Lillian ondan elini tutmasını ya da güzel lokantalara götürmesini istemezdi. Ulla'yı idare etmek zordu, Goran'a ihtiyacı olanı vermeden önce memnun edilmesi gerekiyordu. Bütün erkeklerde olan o dayanılmaz arzu ve aslında kız arkadaşları olmasının gerçek nedeni.

"Bir kız arkadaş seksten daha fazla bir şey, değil mi?"

Goran biraz kızgın şekilde ona baktı. "Aşk biter," dedi bezgince. "Genellikle çok çabuk."

"Öyle mi?" dedi Friis.

Goran kuşkulu bir şekilde gülümsedi.

"Goran," dedi sertçe Friis. "Jüride Ulla'yla senin bir çift olduğunuzu düşünecek yetişkinler olacaktır. Ve bütün o istekler. Hiç aşk yaşamadın diye onu yok sayamazsın."

Goran umutsuzluğa kapılmış bir şekilde masaya bakı.

"Jüri Ulla'yı sevdiğini duymak ister. Ve Lillian asla başlamamış olmasını dileyeceğin bir ilişki. Bununla beraber, 20'sinin akşamı orada olman olabilecek en kötü olasılıktı. Polise böyle söyleyeceksin ve bunda ısrar edeceksin."

"Tabii ki," dedi Goran. "Çünkü bu doğru."

"Ulla sen spor salonundan çıktıktan sonra senden ayrıldı. Adonis'in dışında. Ve sen doğru Lillian'a gittin. Doğru mu?"

"Evet," dedi Goran. Ama önce onu telefonla aradım."

"Ulla'ya kızmış mıydın?"

"Daha çok sinirlenmiştim. Sürekli benden ayrılıp duruyordu. Tam olarak ne düşünmem gerektiğini bilemedim. Lanet olası kadınlar, bir şey söylerler sonra..."

"Sakin oluyordu, Goran, sakın oluyordu!"

Bir kez daha yıkıldı. "Hvitemoen'daki kadını ben öldürmedim. Kafam karışık, saat ve tarih sorduklarında başım dönüyor ama bir tek şeyden eminim: O kadını ben öldürmedim! Tek bir canlı bile görmedim," dedi. Başı dönüyordu. Bu onun için nadir ve tuhaf bir histi.

"Konrad Sejer soruşturmayı yönetecek," dedi Friis. "Birazdan gelip seni alacak. Onunla oldukça uzun zaman geçireceksin. İlk günleri büyük ihümalle aranızda güven oluşturmaya çalışarak geçirecek."

"İlk günleri mi?"

"Nefes almayı unutma. Onlara hiçbir şey verme, Goran, katlarını sakın ve saygın oyna. Eğer kontrolünü kaybedersen sana hemen saldıracakür. Nazik ve yumuşak biri olarak görünür ama seni faka basürmak için orada olacak. O kadını senin öldürdüğüne inanıyor. Onun kafasını, yaşamında kötü giden ama onun yer almadığı başka bir şey yüzünden saf bir öfkeyle parçaladığına inanıyor. Reddedilmekten hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Şey, senin de hoşlandığını sanmıyorum," diye parladı Goran. Sonra gözlerini kapattı. "Ulla'ya çok para harcadım. Nereye isterse gittik, ona hediyeler aldım. O da kendi parasını kazansa da her şeyi ödedim, sinemaları ve kafeteryaları. Ve sonra aniden artık umursamadı."

"Şey, eski sevgililerimize faturaları yollayanlayız, değil mi?"

"Eğer yollayabilseydim ben yollardım," dedi kızgınca.

"Ona düşkün müydün?"

Goran üçe kadar saymayı hatırladı. "İnsanlara alışıyorsun. Uzun bir süre geçince."

Friis sanki birisinin ona yardım edebileceğini umar gibi pencereden dışarı bakü.

"Evet. Alışıyorsun. Sen bir zamanlar onun orada olmasına alışmıştın. O gidince, kendini terk edilmiş hissettin. Haklı mıyım?"

"Elimde hâlâ Lillian'ım vardı."

"Birisine vurmak istedin mi?"

"Ulla'ya hiç vurmadım," diye bağırdı. "Asla. Vurduğum^ mu söyledi?"

"Hayır. Ama polis kızgınlığını yatıştırmak için başka birine vurmaya kalktığını iddia edecek. Poona'yla karşılaştığını ve onu mahvettiğini. Yabancı bir ülkede tek başınayken. Ufak tefek ve narin." Friis not defterini ve dolma kalemını çıkardı. "Hadi o güne, 20'sine dönelim, sabah yataktan kalkışından o gece yatağa dönene kadar geçen zamana. Günün her saatini detaylı anlatmanı istiyorum. Acele etme ve hiçbir şey atlama."

"Bunu polisin yapacağını sanıyordum?"

"Onlar da yapacaklar. Ve şunu da ekleyeyim: İki hikâyenin birbirini tutması çok önemli. Beni anlıyor musun?"

"Lillian'laydım," dedi Goran.

Bu benim hatam mı? diye düşündü Linda. Bu onun canını pek sıkmamıştı. Goran, Nudel, Mode ya da her kim olursa hapsedebilirlerdi, umurunda değildi. Migreni olduğunu söyleyerek yatağa gitti,

annesini onu fakülteye gitmeye zorlayama dı. Tavandaki örümceğe bakarak uzandı ve yemek yemeyi tamamen kesti. Kendini harika bir şekilde hafif ve güçsüz hissediyordu, neredeyse düş dünyasında yaşıyordu. Annesi kamyonuna bindi ve gitti. Linda'nın kalkıp bisikletiyle gazete almak için Gunwald'in dükkânına gittiğinden haberi yoktu. Hâlâ olayı yazıyorlardı, özellikle de Goran'ın tutuklanışından sonra. Ama cinayeti Goran işlememişti. Ardiyedeki adam çok daha uzun boyluydu. Sesi de farklıydı. Bu yüzden onu serbest bırakmaları lazımdı. Belki de o adam Linda'dan araba hakkında söylediklerinden dolayı intikam almaya çalışıyordu. Ama korkacak kadar bile gücü yoktu. Yatakta geçirdiği uzun saatler boyunca fanteziler kurup durdu.

Zihninde, zalim ve kötü bir suçlu tarafından kaçırılmışı. Kötü bir evde rehin tutulurken Jacob dolu bir silahla arka kapıdan gizlice içeri girdi ve bunu yaparken hayaüni tehlikeye atarak onu kurtardı. Bu fantezinin birkaç versiyonu vardı. Ba zen Jacob vuruluyordu ve sonra Linda onun başını kucağına alıp şakaklarındaki kanları siliyordu. Bazen kendisi vuruluyordu. Sonra Jacob sürekli ona sesleniyordu. Kucağına alıyor, elini Linda'nın kalbinin üstüne koyuyor ve ona ulaşmaya çalışarak ona sesleniyordu. Varyasyonlar sonsuzdu ve Unda bundan asla bıkmıyordu. Jacob'un kendi tabancası olup olmadığını ya da silahı iş çıkışı merkezde bırakıp bırakmadıklarını merak etti. Kendini korumak için bir tabanca almak mümkün müydü? Her zaman çok dikkatli olamazdınız. Ve Goran serbest kaldığında... Gözlerini kapattı. Boynu ağrıdı. Sırtı da. Çok uzun zamandır yatıyordu. Neredeyse bu ağrıdan hoşlanıyordu, sanki bir şeyle işkence görüyormuş gibiydi. Kımıldamadan yattı ve büyük aşkı için acı çekti.

Bölüm 20

Her insanoğluna ulaşmak için bir yol vardır. Ben de onu arıyorum, diye düşündü Sejer. Çelikten bir vücudun içinde gizlenen hassas ruh. Onu delip geçemezdi. Bu, Goran'ın onu davet edeceği bir noktaya ulaşma meselesiydi. Bu zaman alacaktı.

Goran'ın beklediği odaya yaklaşıırken, Kollberg'i düşündü. Ameliyat bitmişti ve anestezi den kendine geliyordu. Henüz ayağa kalkamıyordu.

Skarre bir masanın arkasında oturmuş, gergin görünüyordu.

"Şimdi de sıra bizde," dedi Sejer, gülümseyerek. Nadiren gülümserdi ama Goran bunu bilmiyordu. Masanın üstünde maden suyu ve kola şişeleri vardı. Burası aslında sıcak ışığı ve koltuğuyla güzel bir odaydı.

"Başlamadan önce şunları bilmen gerekiyor..." Sejer ona bakı. "Soruşturma sırasında burada birini bulundurma hakkın var. Friis gibi. Ne zaman yorulursan dinlenme hakkın var. Acıkır ya da susarsan su ve yiyeceğe. Soruşturmayı kesmek istersen her an bu odadan çıkıp hücrene dönebilirsin. Söylediklerimi anladın mı?"

"Evet," dedi Goran, izni olan bütün bu şeyler karşısında

şaşırmıştı.

"Friis'le iyi anlaşın mı?" diye sordu Sejer. Arkadaşça, diye düşündü Goran, neredeyse baba gibi. Güven yaratmaya çalışıyor. O düşman. Nefes al, diye düşündü. Bir, iki, üç.

"Karşılaştıracam pek fazla bir şey yok. Daha önce hiç avukata ihtiyacım olmadı."

"Friis iyidir, bunu bil. Sen enerji dolu genç bir adamsın, bu yüzden en iyisine sahip olacaksın. Bir kuruş bile ödemeyeceksin. Faturayı diğerleri ödeyecek."

"Vergi mükellefleri mi demek istiyorsun?" dedi Goran aniden alay ederek. Nefes almayı unutmuştu.

"Doğru," dedi Sejer. "Bu demokraside yaşamak manasına geliyor."

"Eğer bu gerçekten demokrasiyse, o zaman ben daha bugün bitmeden serbest kalacağım," dedi Goran. "Sadece sizden bir şey saklamam o kadını öldürdüğüm anlamına gelmez."

"Ne anlama gelir?" dedi Sejer.

Goran Lillian'ı düşündü. "Evli bir kadını korumaya çalışarak salaklık yaptım," dedi acı acı. "Hemen Lillian'la olduğumu söylemeliydim."

"Lillian onunla olmadığını söylüyor," dedi Sejer.

"Lillian bir orospudur!" Koltuğundan yarı kalkmış ki geri oturdu. "Kadınların yatakta yaptıklarının niçin arkasında durmadıklarını merak ediyorum," dedi kızgın bir şekilde. "Onlar da azarlar. Sadece kabul etmiyorlar."

"Bu bir kadın için daha zordur," dedi Sejer. "Bir yığın nedenden dolayı. Bununla beraber, sen bir erkek olduğundan senin için oldukça rahat."

İki bardağı da doldurdu ve birini ona doğru itti.

"Boş ver, Goran. Başka bir şeyden konuşalım. Zamanımız çok. Yaşadığın ev, çok hoş bir yer. Bütün hayatını orada mı geçirdin?"

"Evet."

"Elvestad'da yetişmek nasıl bir şey."

"Şey, pek Las Vegas sayılmaz." Goran istemeden gülümsedi. Friis ona sorulara cevap vermesini söylemiş, o kadar ama sohbet etmek daha kolaydı.

"Başka bir yerde olmayı hayal ettin mi?"

"Bazen," dedi. "Belki Oslo'da bir dairede. Ama kiraya benim maaşım yetmez."

"Ama sen bir şeyler bulma konusunda iyisin. Oldukça meşgulsün, değil mi? İşin var ve vücut geliştirmek için çok çalışıyorsun. Zamanını arkadaşlarıyla geçiriyorsun. Her zaman bu kadar iyi miydin?"

Goran ona başarılı denmesine alışık değildi. Şimdi bunu düşündüğünde, tamamen haklı buldu. "On beş yaşından beri vücut geliştiriyorum."

"Ben de biraz koşu yapardım," dedi ona Sejer. "Bu yüzden kondisyonum iyidir. Ama büyük ihtimalle çok güçlü değilimdir."

"Bu ilginç," dedi Goran. "Çoğu insan kendi gücünü hiç bilmeden yaşar. Çünkü onu hiç kullanmazlar. Eğer sana kaç kilo kaldırılabileceğini sorsam? İddiaya girerim ki bilmiyorsundur."

"Haklısın," dedi Sejer ve utangaç bir şekilde gülümsedi. "Hiçbir fikrim yok. Bilmem gerekiyor mu?"

"Tabii ki gerekiyor! Ne kadara gücün yettiğini bilmek önemlidir."

"İnsanın kendini bilmesi önemli demek isüyorsun."

"Sanırım. Ben gücümün neye yettiğini biliyorum. Yüz elli göğüs basıyorum," dedi beceriksizce gizlenmiş bir gururla.

"Özür dilerim ama bu bana çok büyük bir şey ifade etmedi," dedi Sejer. "Yüz ya da iki yüz demiş olsaydın da bir şey fark etmeyecekti."

"Doğru. Ben de bunun tuhaf olduğunu düşünüyorum."

Sejer bir not aldı.

"Ne yazıyorsun?" dedi Goran.

"Konuştuklarımız hakkında notlar alıyorum. Güzel bir köpeğin var. Senin için çok önemli mi?"

"Arük ona alışüm. Dört yıldır benim."

"O zaman daha uzun yıllar seninle olacak," dedi Sejer. "Benim de bir Leonbergim var. Sırtındaki tümörleri daha yeni ameliyatla aldıldık. Tekrar yürüyebileceğinden emin değilim. Zavallı dostum, buz üstündeki Bambi gibi görünüyor."

"Kaç yaşında?" dedi Goran, ilgilenmişti.

"On. Adı Kollberg."

"Ne biçim bir isim bu?"

"Teşekkür ederim," dedi neşeli bir şekilde Sejer. "Genelde bu tepkiyi alırım. Seninkinin adı ne?"

"Kahire. Bildiğin gibi karanlık ve sıcak."

"Hım. İyi bir isim. Ne yazık ki benim hayal gücüm seninki kadar gelişmiş değil."

Goran bu kısa süre içinde iki iltifat almışü, normalde bir yılda aldığından daha fazla.

"Bana kız arkadaşlarının bazılarını anlat," dedi Sejer. Hâlâ gülümsüyordu, dolu dolu, candan bir gülümsemeyle.

Goran kıvrandı. "Benim kız arkadaşlarım yok," dedi. "Ya bir kadınlayımdır ya da değilimdir."

"Anladım," dedi Sejer. "Sen kadınlarla berabersin. Ama onlara düşkün değil misin?"

"Sanırım bazılarını diğerlerinden daha çok beğeniyorum," dedi isteksizce.

"Ulla onlardan biri mi?"

Sessizlik. Goran kolasını içti ve kendini duvardaki saate bakarken yakaladı. Beş dakika geçmişti.

"Bu arada kaç kızıdan bahsediyoruz?" Sejer Goran'a baktı. Soluk ve yumuşak bir teni vardı, boynu yıllardır ağırlık kaldırmaktan kaslanmıştı, kısa parmakları olan yumrukları güçlüydü.

Goran içinden saydı. "On ikiyle on beş arası diyelim."

"Kaç tanesinde kız ilişkiyi bitirdi?"

"Hiçbiri tabii ki," dedi Goran. "Her zaman ben bitirdim. Kolay sıkılıyorum," dedi. "Kızlar hiçbir şey olmadan sinirlenirler. Boşu boşuna yaygara yaparlar."

"Evet. Kesinlikle öyle. Onların farklı oldukları konusunda aynı fikirde olabiliriz. Ama olmasalardı,

onların peşinden koşmak bu kadar eğlenceli olur muydu?"

"Tabii ki olmazdı. Ha ha. Bu konuda haklısın." Goran kendi kendine neşeli bir şekilde kıkırdadı.

"Peki, Ulla?" dedi Sejer, dikkatlice.

Goran kafasını kaşıdı. "Ulla çekicidir. "Tek sorunu, zaman zaman kafası."

"O zaman senden ayrıldığında zor oldu demek? Ayrılmaya alışmış olan sen olduğun için?"

"Sorun," dedi Goran, "onun bir çocuk gibi fikrini değiştiriyor olmasında. O hep ayrılır."

"Ne dersin tekrar sana dönecek mi?"

"Sanırım," dedi. Bir an için Sejer'in gözlerinin içine baktı. "Ve arabamı teşhis eden o salak, bir otobüsle bir kamyon arasındaki farkı bilemez. Linda orada bile değildi. Bunu ciddiye almanız bir saçmalık."

"Sakin olalım. Acelemiz yok."

Goran dudaklarını ısırıldı. "Aslında dışarıda bu işi gerçekten yapmış olan piçi arıyor olmanız lazım. Burada zamanınızı benimle boşa harcıyorsunuz. Umarım hâlâ onu arayan başka adamlarınızla bu işi sağlama almışsınızdır yoksa size vergi mükelleflerinin parasını çarçur ettiğinizi söyleyebilirim."

Sejer koltuğuna geriye yaslandı.

"Okulu sevdin mi? Elvestad'da okula gittin, değil mi?"

"Evet. Sevdim."

"Öğretmenleri de mi?"

"Bazılarını. Ahşap işçiliğini öğreteni. Ve de Beden Eğitimi öğretmenini."

"Evet," dedi Sejer. "Bir marangozun yanında çalışıyorsun. Orada ne yapıyorsun?"

"Ben çırağım. Raflardan saksılara kadar her şeyi yaparım. Siparişe göre."

"İşini seviyor musun?"

"Patronum iyidir. Evet, seviyorum."

"Ve marangoz oldukça güzel kokar, değil mi?"

Goran başıyla onayladı. "Evet. Orada ahşap güzel kokar. Ve hepsinin kokusu da aynı değildir. Bir müddet sonra bunu öğrenirsin."

Zaman geçti. İki adam konuştular. Goran'ın omuzları rahatladı. Daha sık gülünüyordu. Kendine bir kola aldı. O adı neydi, Kollberg'den kötü bir haber çıkarsa kendine yeni bir köpek alıp almayacağını Sejer'e sordu. Kollberg bir hayvan için çok saçma bir isimdi.

"Henüz bilmiyorum," dedi Sejer, aynı anda hem abartılı, hem de samimi bir üzüntü yansıtarak.

Sejer sürekli not alıyordu. Köpek eğitimi için Goran ona iyi tavsiyelerde bulunabilir miydi? Ben benimkiyle pek şanslı değildim, diye kabul etti. Bu kabullenmesinden dolayı bir şekilde utandı, müdürün karşısındaki suçlu öğrenciye benziyordu. Bu arada, Goran tabii ki kontrolünü kaybetmemişti ve konuya ısınıyor, her emrine itaat eden Kahire'den bahsediyordu. "Ama eğer itaatkâr bir köpeğiniz yoksa aslında asla öyle olmasını istememişsiniz demektir."

"Bu çok anlamlı bir yorum," dedi Sejer. Ve Goran üçüncü iltifatını aldı. İki saat göz açıp kapayana kadar geçti. Sejer notlarını tuttu.

"Bunu dikkatlice oku. Bunu imzalayıp yaptığımız konuşma olduğunu onaylaman gerekiyor. Bunu her konuştuğumuzda yapman lazım. Bu metotla burada yazanlara karar veren kişi sen oluyorsun."

Goran başıyla onayladı, ifadeyi okudu ve imzaladı. Sejer ayağa kalktı ve yanında durdu.

"Lanet olsun," diye gülümsedi Goran, koltuğundan yukarı bakarak; bütün gücüne rağmen Sejer'in yanında kendini kü çükmüş gibi hissetti. "Neredeyse iki metre boyundasın!"

Hücreesine geri götürüldü. Hiç kimse cinayetden bahsetmemişti. Bunun nedenini anlamadı. Bununla beraber, öğle yemeği zamanı gelmişti. Yemeğini yerken Sejer'i düşündü. Köpeğinin durumu çok üzücüydü.

"Selam, Marie," dedi Gunder. Yatağının yanına bir iskemle çekti. Solunum cihazından çıkarılmıştı ve kendi kendine nefes alıyordu ama kendine gelmemişti. Gunder odadaki alı olmadığı sessizlik karşısında gerildi. Marie nefes alıyordu ama makine gibi düzenli değildi. Bu onun sinirlenmesine neden oldu ve ona yardım etmek istedi.

"Bugün seninle Karsten'in fotoğrafına bakıyordum. Düğün resmine. Ne kadar değişmişsin. Yüzün şeklini kaybetmiş. Doktor yüz kaslarını kullanmadığın için böyle olduğunu söylüyor. Komik bir şey söylesem de zaten gülemezsin. Geleceği düşünmeye katlanamıyorum ve bu beni gerçekten de endişelendiriyor. Poona Elvestad'ı, evi ve bahçeyi şimdiye kadar öğrenmeye başlamış olacaktı bile. Çamaşır makinesini, mikrodalgayı ve videoyu kullanmasını öğrenmiş olacakü. Kanepede beraberce oturup Hint filmleri seyredecektik. Hindistan'da oldukça çok film çekiliyor. Güçlü kahramanlar ve güzel kadınlarla aşk hikâyeleri. Bizim sıradan insanlar hakkında yaptığımız cesurca gerçek yaşam filmleri değil. Hintliler çok hayalperestler. Öyle olmaları gerekiyor. Çok fakirler.

Biliyor musun? Birkaç mektup aldım. Yabancı kadınlardan. Rus ve Filipinli. Bana kendilerini teklif ediyorlar. Benim için üzıldüklerini söylüyorlar. Buna inanabiliyor musun? Poona daha gömülmedi bile. Ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Şimdi Goran'ı sorguya çekiyorlar. Her şeyi inkâr ediyor. Ne beklerdin ki? O yapmış olsa da olmasa da asla üstlenmeyecek. Önünde koca bir yaşam olan genç bir adamın niçin böyle bir şey yapüğını anlamak çok zor.

Gazetede dört haftalığına gözalüna alındığı yazıyor. Annesiyle babasını çok düşünüyorum. Sıradan, çalışkan insanlar. Duyduğum kadarıyla onun için ellerinden geleni yapmışlar. Onunla ilgili endişeleri de var, umutları da. Şimdi delillerin bulunması gerekiyor. Goran'ın suçlu olduğuna dair hiç şüphe götürmeyecek deliller. Bazen bunun Poona için nasıl bir şey olduğunu düşünüyorum. Havaalanında beklediği zamanı. Yabancı bir adamla tek başına ölümüne gitmesini. Aklımdayken şu taksi şoförüne ne oldu? Ya o yapüysa? Ve bütün bunların senin kaza yapmandan dolayı olduğunu. Seni suçlamıyorum, Marie ama sen hiçbir zaman iyi bir şoför olmadın. Belki de hiç araba kullanmaman lazımdı.

Şu çok kar yağan 59 kışını düşünüyorum. Sen ve Kristine evin arkasında oynuyordunuz. Sizi pencereden görebiliyordum. Kızamık çıkarmışüm ve evde kalmak zorundaydım. 0 kadar heyecanlıydınız ki bağırtılarınızı ve kıkırdamalarınızı oturma odasından duyabiliyordum. Hava güzeldi ve sen o ıslak karda yapılacak en iğrenç şeyi yaptın. Haürlüyor musun? Beni duyamıyor olsan

bile söylemeye cesaret edemiyorum. Anneme hiçbir şey söylemedim. Kriz geçirirdi. İnsanlar çok tuhaf şeyler söylüyorlar, Marie. Ben hâlâ Poona'nın abisini düşünüyorum. Bana onun çok güzel bir fotoğrafını yolladı. Benim çeküğimden daha büyük ve onun için güzel bir çerçeve aldım. Cenaze günü belirlendiğinde Shiraz'la bağlantıya geçeceğime söz verdim. Ama geleceğini sanmıyorum. Büyük ihtimalle onu bizim kutsal toprağımıza gömmenin günah olduğunu düşünüyor. Rahip Berg'le konuştum. Biliyor musun, ona üstünde düşüneceği bir konu buldum. Poona'nın abisi bunu gerçekten onaylıyor mu, diye durmadan düşünüyor. Tamamen emin misin? Burada hiçbir tepki riskini göze alamayız. Ve de bir Hindu. Bunu kilisede söyleyemeyeceğim, Jomann, umarım anlarsın. O iyi bir rahip ama başını belaya sokmaktan ürüyor. Yine de, cenazenin başında Hint müziği çalma izni aldım. Şehre gidip bir şeyler bulmam gerekiyor. Mode'un benzincide CD'leri var ama aradığım şeyin onda olabileceğini sanmıyorum. Karsten'in geleceğini umuyorum ama geleceğinden emin değilim. Niçin biliyor musun?

Senin yaşıyor olmanın bir şekilde bir mucize olduğunu düşünüyorum. Vücudun kendini besleyemezken. Bir daha araba kullanman gerekeceğini sanmıyorum. Bir yere giderken beni arayabilirsin. Ben seni götürürüm. Karsten her zaman meşguldür. Ama bu konuyu sonra konuşabiliriz. Kendine geldiğinde.

Mode kâsedden bir para aldı ve Wurlitzer'in içine attı. Müzik Einar'ın yaşı kadar eski, ne olur bana yardım et Tanrım, diye düşündü. Kafeterya hareketliydi. Einar bardakları kuruluyordu. Bugünlerde pek konuşkan değildi. Söylentilere göre Lillian toplanmaya başlamıştı. Dedikoducular ayrılmanın Hvitemoen cinayetinin ve Goran Seter'in tutuklanmasının hemen ardından olmasını biraz tuhaf buluyorlardı. Hayal güçleri fazla mesai yapıyordu.

Nudel, Karen ve Frank bir köşede oturmuş sohbet ediyorlardı. Yeni bira ısmarladılar ve karşıdaki Torill'in tezgâhın arkasında çalıştığı benzin istasyonuna baktılar. Mode onların masasına geldi ve oturdu. Sakin ifadeli, sessiz bir adamdı. İnce sarı saçları alnından geriye taranmıştı. Asıl yaşı olan yirmi sekizden çok daha yaşlı görünüyordu.

"Tabii ki burada oturup Goran masum diyebiliriz," dedi Frank. "Ama işin gerçeği başka birini içeri ükmüş olsalardı diğerleri başka bir masada oturup tam manasıyla aynı şeyi söyleyeceklerdi. Ben böyle düşünüyorum."

Hep beraber bardaklarına baktılar.

"Diğer bir şey ise..." dedi tedirgin bir şekilde Nudel. "Şu polislerin bilip de söylemedikleri şeyler. Eğer onu tutuklayacak kadar ileri gittilerse, çok daha fazla şey bilmeleri gerekiyor."

"Evet ama Tanrı aşkına!" dedi Frank, başını iki yana sallayarak. "Goran bugüne kadar hiç kimseye vurdu mu?"

"Her zaman bir ilk vardır," dedi Mode, bir sigara yakıp.

"Acaba onu ziyaret etmemize izin var mı?"

Einar tezgâhın arkasından öksürdü. "Mektup ve ziyaretçi kısıtlaması var. Hiçbirimiz gidemeyiz. Belki annesiyle babası Başka hiç kimse gidemez."

"Radyosuz, televizyonsuz ya da gazetesiz bir hücrede oturduğunu bir düşün. Onun hakkında yazılanları bile bilemeden."

"Şu savunma avukaünün nasıl bir adam olduğunu bilen var mı?" dedi Nudel.

"İnce, kıvr saçlı bir adam," dedi Mode. "Çok sıkı birine benzemiyor."

"Şey, avukaünün mahkemede ihtiyaçları olan şey kas değildir," dedi Frank. Koca kafasını sertçe sağa sola salladı. "Adli üp delillerinden bahsediyorlar. Bununla ne demek istediklerini bilmek isterim."

"Saç, kıl gibi şeyler," dedi Nudel. "Eğer ardında kıl bırak tıysa bu Goran için kötü bir haber olur."

"Sanki cinayeü Goran işlemiş gibi konuşuyorsun," dedi ateşli bir şekilde Frank.

"Ama lanet olsun," dedi Nudel. "İçeride olan o! Onu suçluyorlar. Onun hakkında ellerinde bir şey olmalı."

"Ama anlamıyorum," dedi Frank, diğer kişi hakkında çok büyük bir hata yapma olasılığını bile kavrayamamış gibiydi. "Büyük ihtimalle, aklı başında olup olmadığına karar vermek için onu bir psikiyatra göstermeleri gerekecek."

"Şey, aklı başında. En azından biz bunu biliyoruz."

Frank birasından birkaç yudum aldı ve geçirdi. "O kadının kafasını ezen her kimse onun aklı başında değil."

"Başka türlü aklı başında olabilir," dedi Einar. "Ama sadece o anda değildir."

Yeni bir yorumun hazmedilmesi gerekiyordu. Bir süre sessizlik oldu. Herkes kafasında Goran'ı canlandırıyor. Onu masalardan birinde oturmuş, plastik bardakla içerken hayal etüler. Umutsuz ve kayıp bir ifadeyle alnından terler akarken gözlerinde canlandırıdılar. Koltuğuna çökmüştü. Uzun bir

süredir orada oturuyor ve sağa sola silkelenmeye başlıyordu. Sırtı kamburlaştı. Duvar saatine bakıp duruyordu. Ne kadar süre orada oturacaklarına karar verecek kaba bir soruşturma şefi onun önünde duruyordu. Bu görüntü onlar için çok canlıydı ama doğru değildi.

Tam o anda yeni pişmiş bir pepperoni pizzaya yumulmuştu. Oluşan ipimsi ince peynirleri parmaklarıyla topluyordu.

"Ulla'ya alışmıştın," dedi sakince Sejer. "Ve senden ayrıldığını söylediğinde bunu ciddiye almadın mı?"

"Evet," dedi Goran, açgözlü bir şekilde atıştırırken. Bu pizza güzeldi, fazladan baharat istemişti.

"Demek seni üzmedi?"

Yuttu ve bir yudum kolayla mideye indirdi. Elini saçlarında dolaştırdı. "Evet," dedi.

"Ulla senin kızdığını söyledi. İnsanlar ne kadar tuhaf. Her şeyi farklı görüyoruz. Belki üzülmedin bile?"

"Üzölmek mi?" dedi boş boş Goran.

"Bana seni üzen bir şey söyle," dedi Sejer.

Goran iyice düşündü. Bir ısırık daha aldı.

"Aklına hiçbir şey gelmiyor mu?"

"Ben hiç üzölmem."

"Ama ya mutlu değilsen? Sen iyi bir çocuksun ama her zaman da mutlu olamazsın ki?"

"Tabii ki olamam."

"O zaman?"

Goran ağzını sildi. "Eğer mutlu değilsen, o zaman kızgı nımdır tabii ki."

"Ah... Anladım. Ama Ulla'dan ayrıldığında mutlu olma olasılığın yok?" M

Uzun bir ara oldu. "Nereye geldiğini anlıyorum."

"Kızgındın. Bu konuda hemfikir olabilir miyiz?"

"Bu konuda hemfikir olabiliriz."

Bir ara daha.

"O zaman Lillian'ı aradın. Ona gelebilir miyim diye sordun?"

"Evet. O da tamam dedi."

"O senin onun evine hiç gelmediğini söylüyor. Bir şey mi oldu?"

"Hayır! Ben Lillian'la beraberdim."

Temiz bir peçete aldı ve tekrar ağzını sildi.

"Teselliye mi ihtiyacın vardı?"

Goran kahkahayla güldü. "Benim asla teselliye ihtiyacım olmaz."

"Peki, neye ihtiyacın vardı?"

"Tanrı aşkına be adam. Hayal gücünü kullan!"

"Bir kadının arkadaşlığına mı ihtiyacın vardı?"

Goran ağzı bir karış açık ona bakakaldı ve masanın üstünden öne doğru uzandı. O kadar içten sırtıyordu ki Sejer kaşlarını çatı.

"Lütfen bana bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu açıkla. Sen bana göre çok hızlısın, Goran."

Goran bu iltifatı hazmetti ve Sejer'i taklit etti. "'Bir kadının arkadaşlığına mı ihtiyacın vardı.' Ulu Tanrım, sen ne zamandan kalmasın? Birinci Dünya Savaşı'ndan mı?"

Sejer gülümsedi. "Ben dinozorum. Demek benim kim olduğumu buldun. Ama her neyse. Neye ihtiyacın vardı?"

"Gelmeye," dedi kısaca Goran. Tekrar pizzayı ısırdı.

"Geldin mi?"

"Söyledim ya."

"Hayır. Sen Lillian'a telefon ettin. O gelebileceğini söyledi. Birer birer gidelim. O tam olarak ne dedi?"

"Hı?"

"Onun tam olarak ne dediğini hatırlayabilir misin?"

"Tamam dedi."

"Sadece 'Tamam' mı?"

"Evet."

"Arabayla giderken yolun kenarında yürüyen yabancı bir kadın fark ettin mi?"

"Hiç kimseyi görmedim."

"Bir valiz taşıyor muydu?"

"Hiç valiz görmedim."

"Hangi renkti?"

"Bilmiyorum. Hiç kimseyi görmedim."

"Sadece bir el çantası mı taşıyordu? Kırmızı kumaştan. Çileğe benzeyen," dedi Sejer. "Onu hatırlıyor musun?"

"Hayır," dedi Goran, merak ederek. Aniden kuşkulu bir ifade takındı.

"Bunu bütün diğer şeylerle beraber unuttun mu?"

"Hatırlayacak hiçbir şey yok," dedi Goran. Pizza dilimini bıraktı.

"Belki de bunu bastırdın."

"Böyle bir şeyi hatırlardım."

"Nasıl bir şeyi?"

Sessizlik.

"Belki de olay olduğuunda sen çok uzaktaydın. Sadece vücudun oradaydı," dedi Sejer.

"Vücut Lillian'laydı. İş üstündeydi. Onun yatak çarşafını bile hatırlıyorum. Su zambakları olan yeşil renkti. Sana bir şey söyleyeyim," dedi kendine güvenli bir şekilde. "Yaşlı kadınlar gençlerden çok daha iyiler. Çok daha açıklar. Kelime manasıyla. Gençler gerginlikten kasıyorlar."

Ayakkabılarını çıkarıp attı. Sejer hiçbir şey söylemedi ve uzun bir süre not aldı. Goran sessizdi. Ruh sakın, neredeyse huzurluydu. Akşam ilerledikçe odanın ışığı yumuşayıp lambalardan gelen parıltı daha sarardı. Goran yorgundu ama başına gelenlerden dolayı değil. Zihni açıktı. Kontrol ondaydı. Üçe kadar saydı. Ama beceremedi. İçinde bir huzursuzluk büyüyordu. Onunla mücadele etmek imkânsızdı.

"Kollberg oturma odamda yaüyor, güçlükle kımıldayabiliyor," dedi Sejer ve iç çekti. Dolma kalemini bıraktı. "İyileşip iyileşmeyeceğini hâlâ bilmiyorum. Eğer iyileşmezse onu öldürmem gerekecek."

Uzun bir süre Goran'a bakü. Goran sakinliğini kaybetmedi.

"Hayır," dedi Sejer, sanki onun zihnini okumuş gibi. "Öylesine söylüyorum. İşteyim ama arada bir düşüncelerim kaçıp gidiyor. Bazen başka bir yerde olmayı istiyorum. İşimi ve seninle olmayı sevsem de. Senin düşüncelerin nerede?"

"Burada," dedi Goran. Önce Sejer'a bakü, sonra ellerine.

"Olayı gazeteden takip ettin mi?" dedi Sejer. Ağzına bir pastil attı ve torbayı Goran'a doğru itti.

"Evet, ettim," dedi.

"Olanlar hakkındaki tepkin neydi?"

Goran derin bir nefes aldı. "Pek fazla bir şey değil. Tabii ki kötüydü. Ama ben spor sayfalarını tercih ederim."

Sejer sanki yorgunmuş gibi başını ellerinin arasına aldı. Aslında dikkatli ve tetikteydi ama bu küçük hareket bugünlük bitireceğini gösterir gibiydi. Altı saat geçmişti. Sadece ikisi. Ne telefon, ne ayak sesi, ne başka bir ses, ne de dışarıdan gelen bir gürültü duyulabiliyordu.

Koca binanın boş olduğunu sanırdınız. Aslında karınca gibi işliyordu.

"Bunu yapan adam hakkında ne düşünüyorsun? Benim bir yığın düşüncem var. Ya senin?"

Goran başını iki yana salladı. "Hiçbir düşüncem yok," dedi.

"Onun nasıl bir adam olacağı konusunda hiçbir fikrin yok mu?"

"Tabii ki yok."

"Onun öfkeden kudurmuş olabileceğinde hemfikir olabilir miyiz?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Goran. "Onu bulmak senin sorunun."

"Ve sanırım bu senin de işine yarar." Bir kez daha ciddiyet Sejer'in yüzünde belirdi. Bu bakış bir kamera lensi gibi sabitti. Ellerini kır saçlarında dolaştırdı ve ceketini çıkardı. Bunu yavaş yaptı ve onu dikkatlice koltuğunun arkasına astı. Gömleğinin manşetlerini açü ve kollarını sıvamaya başladı.

Goran inanamayan gözlerle ona baktı. Hücresinde bir yatağı, bir battaniyesi ve bir yastığı vardı.

Şimdi onu düşünüyordu.

"Bir zamanlar, çok uzun zaman önce, bu şehrin sokaklarında devriye gezerdim," dedi Sejer. "Bir cumartesi gecesiy. di. İki kişiydik. King's Arms'm dışında bir kavga oldu. Arabadan çıküm ve yanlarına gittim. Senin yaşında iki gençtiler. Elimi birinin omzuna koydum. Olduğu yerde döndü ve gözlerimin içine baktı. Sonra, hiçbir uyarı olmadan, eli karanlıktan çıktı ve uyluğuma bir bıçak sapladı. Uzun bir yara açü ve izi hâlâ durur."

Goran dinlemiyormuş gibi yapıyordu ama kendini kaptır mıştı. Herhangi bir kelime, herhangi bir beklenmedik öykü, bütün bunlardan uzak bir şey, onun için çok kıymetliydi. Bir tür mola.

"Söylemek istediğim bütün her şey bu kadar," dedi Sejer. "Biz çoğunlukla bıçaklanmaları filmlerde görürüz ve gazetelerde okuruz. Ama uyluğumda bir bıçakla, acılar içinde kıvranarak orada duruyordum. Sesimi kaybetmişim. Etrafımdaki her şey gözden kaybolmuştu, çığlıklar aüp bağırان insanlar bile. Acı çok büyüktü. Bugün olsa ona gülerim. Basit bir kesik. Geride kalan sadece soluk bir çizgi. Ama o anda bütün dünyanın gözden kaybolmasına neden oldu."

Goran bunun nereye gittiğini bilmiyordu ama her nedense endişelendi.

"Hiç büyük bir acı duydun mu?" dedi Sejer. Şimdi ileri eğilmişti. Yüzü Goran'ınkine yakındı.

Goran biraz geri gitti. "Sanmıyorum," dedi. "Vücut çalışmalarım hariç."

"Vücut çalışırken acı sınırının ötesine geçmeye zorluyor sun?"

"Tabii ki. Her zaman. Yoksa gelişme kaydedemezsin."

"Nereye ulaşman gerekiyor?"

Goran Sejer'in uzun vücudunu izledi. Kaslı bir görüntü vermiyordu ama büyük ihtimalle sağlamdı. Bakışlarına akıl sır erdirmek mümkün değildi. Bir defa bile kırpmamıştı. İsteddiği tek şey bir itiraf, diye düşündü. Nefes alıp ver. Üçe kadar say. Lillian'laydım. Aniden dedi ki: "Bilek güreşi yapmak ister misin?"

"Evet," dedi Sejer. "Niye olmasın?"

Yerleştiler. Goran hemen hazırды. Sejer'in aklına Goran'a dokunması, elini tutması gerektiği geldi. Tereddüt etti.

"Yemiyor mu?" diye ona takıldı Goran.

Sejer başını iki yana salladı. Goran'ın eli sıcak ve terliydi.

Goran üçe kadar saydı ve sertçe yüklendi.

Sejer Goran'ın bileğini indirmeye kalkışmadı. Sadece dayanmaya odaklanmışü. Ve bunu başardı. Goran'ın gücü vahşi bir saldırıyla patladı, sonra yok oldu. Sejer çok yavaş bir şekilde, onun elini masaya yatırdı.

"Çok fazla stratejik eğitim. Dayanıklılığı unutma. Bunu gelecekte hatırla."

Goran omuzlarını ovuşturdu. Kendini iyi hissetmiyordu.

"Poona 45 kiloydu," dedi ona Sejer. "Diğer bir deyişle, fazla güçlü değil. Yetişkin bir adamın böbürleneceği bir şey değil."

Goran dudaklarını iyice sıktı.

"Ama sanırım o ortalıkta dolaşıp bundan dolayı böbürleniyor. Onu açıkça görebiliyorum," dedi Sejer, Goran'ın gözlerinin içine bakarak. "Bunu düşünüp taşınıyor, bunu hazmetmeye çalışıyor. Sisteminden atmaya çalışıyor."

Goran başının döndüğünü hissetti.

"Hint yemeği sever misin?" dedi Sejer. Oldukça ciddiymi.

Sesinde hiç alay izi yoktu. "Cevap vermiyorsun. Hiç tadına baktın mı?"

"İm, evet." Tereddüt etü. "Bir kere. Benim zevkime göre biraz ağırdı."

"Hım," dedi Sejer. Başıyla onayladı. "Ardından kendini alev püskürten ejderha gibi hissediyorsun." Goran buna gü lümsemek zorunda kaldı. Sejer'le başa çıkmak kolay değildi Kendini duvar saatine bakarken yakaladı. Vücudu biraz kendini koyverdi.

"Eğer Kollberg'i öldürmem gerekirse, o gün hayatımın en kötü günü olacak," dedi Sejer. "Gerçekten en kötü günü olacak. Ona iki üç gün vereceğim, sonra bakacağız."

Goran aniden midesinin bulandığını hissetti. Alnını sildi. "Midem bulanıyor," dedi.

Bölüm 21

Linda içinde bir yerlerde, Jacob'a ulaşamayacağını biliyordu. Bu gerçek ayağındaki bir dike gibi idi, her adımda canını yakıyordu. Aynı zamanda kalbinde Jacob'un ona ait olduğuna dair bir duygu geliştirmişti. Linda'nın kapısına gelmişti, en üst basamakta durduğunda dışarıdaki ışık kıvrırcık saçlarını altın gibi parlatıyordu, o mavi gözleriyle ona bakmıştı. Bakışları Linda'yı bir ışın gibi delip geçmişti. Ona bağlanmış ve aralarında bir bağ oluşturmuştu. Linda'nın onu alıp kalbinin yanına götürme hakkı vardı. Onu başka bir kızla düşünmek olanaksızdı. Böyle bir görüntüyü zihninde canlandıramazdı. En sonunda, aşk için öldürenleri gerçekten anlayabilmişti. Bu anlayış hissettirmeden ona gelmişti, katı ve ağır bir şekilde. Bilgeleştğini anladı. Jacob'u bıçaklayışını hayal etti. Sonra kollarına yığılıyor ya da kanlar içinde yerde yaü yordu. Jacob öldüğünde orada olacaktı, onun son sözlerini duyacaktı. Ardından, hayatının geri kalanında onun mezarını ziyaret edecekti. Onunla konuşacak, istediği bütün her şeyi söyleyecek ve asla kaçamayacakü.

Yataktan çıktı ve giyindi. Annesi bir çikolata yükü için İsviçre'ye gitmişti. İki ağı kesici aldı ve suyla yuttu. Paltosunu giydi ve mutfak çekmecesinden otobüs tarifesini buldu. Sonra yola çıkıp bekledi. Otobüs neredeyse bomboştu, sadece o ve yaşlı bir adam vardı. Cebine bir bıçak koymuştu. Testere dişli bir sebze bıçağı. Annesi onunla havuç soyduğunda havuçlar minnacık, ince olurdu. Varoluşunun anlamı artık fakülte, iş, koca ve çocuklar ya da kendi özel kokusuna sahip saç spreyi ve şampuanı olan kendi kuaförü değildi. Bu sadece bir iç huzur meselesiydi. Bunu ona sadece Jacob verebilirdi; ölü ya da diri olması önemsizdi, iç huzuruna ermesi gerekiyordu!

* * *

Bir saat sonra Skarre'nin arabası sessizce Nerde Storga te'e girdi. Sokakta neler olduğunu düşünmüyordu, onun kafası başka bir yerdeydi. Yaya kaldırımının yanına park etti ve el frenini çekti.

Düşüncelere dalmış bir şekilde orada oturdu. Cep telefonu Beethoven'ın Beşinci Senfonisi'nin ilk notalarını çaldı ve bu onu şaşırttı. Arayan Sejer'di. Telefondan sonra, Skarre arabanın içinde oturup düşündü. Sejer ona tuhaf bir soru sormuştu, onun o değişik, çekingen tavrında konu bir kadındı. Düzenli bir şekilde ziyaret ettiğin bir kadın olduğunu hayal et. İlişkiniz bir aşk ilişkisi değil, tamamen başka şeylerle ilgili.

Seks, demişti Jacob.

Kesinlikle. O başka birisiyle evli ve sen bu ilişkiyi gizli tutuyorsun. O yalnız olduğunda evine gidiyorsun. Böyle bir ilişkiyi ve böyle bir ziyareti hayal et.

Zevkle, diye sıırıttı Skarre.

Evi biliyorsun, orada daha önce bulundun. Birazdan yatak odasına gideceksin. Orasının mobilyasını ve duvar kâğıdını da biliyorsun. Sonra seviyorsun, demişti Sejer.

Öyle sanırım, demişti Jacob.

Ondan sonra onun evinden çıkıyorsun ve arabayla kendi evine gidiyorsun. Şimdi, sorum şu dikkatli düşün ondan sonra yatak örtüsünü haürlar mısın?

Skarre direksiyona bakıp bu soruyu düşünüp taşındı. Kafası farklı yatak örtüleriyle karman çorman oldu. Bir akşam Hilde'yle sinemada "Gözü Tamamen Kapalı"yı seyretmelerini ve onun yatağının yanındaki kırmızı renkli lambayı düşündü. Çarşaf erik kırmızısıydı, çarşaf yorgan örtüsünden bir ton açıktı ve yastığın beyaz çiçekleri vardı. Alün sarısı saçlı Lane'i ve şatafatlı karyolasını düşündü. Papatyalı yorgani. İnanılmaz, diye düşündü ve başını kaldırdı. Bir gölge köşeyi döndü. Orada durup bakakaldı. Acelesi olan biri, yıldırım gibi belirip ortadan kaybolmuştu. Sanki birisi onu izliyordu. Başını iki yana salladı ve arabadan çıkü. Dairesinin anahtarlarını arayarak koridorda ilerledi. Tekrar bir ses duydu. Durdu ve dinledi. Karanlıktan korkmuyorum, dedi kendi kendine ve içeri girdi. Merdivenlerden çıktı. Pencereye gidip boş sokağa baktı.

Orada biri mi vardı? Rehber bakıp telefonu aldı. Kadın cevap vermeden önce iki kez çaldı.

"Jacob Skarre," dedi. "Geçen gün konuşmuştuk. Müfettiş Sejer'in yanıdaydım. Beni hatırladınız mı?"

Lillian Sunde evet dedi, böyle bir karşılaşmayı nasıl unutabilirdi ki?

"Sadece bir sorum var," dedi. "Su zambaklarıyla süslü yeşil çarşaf takımınız var mı?"

Uzun bir sessizlikten sonra kadın konuştu: "Bu bir şaka mı?"

"Soruma cevap vermiyorsunuz," dedi Skarre.

"Size bunu söyleyemem. Kafayı tamamen yemiş olsam bile."

"Hadi ama," dedi saldırganca Skarre. "Ne tür yatak çarşafınız olduğunu çok iyi biliyor olmalısınız. Yeşil. Su zambaklı."

Sert bir kapama sesi duydu. Kadının tepkisi onun canını sıkmişti.

Goran ranzasında oturmuş kucağındaki tepside kahvaltısı nı yiyordu. İşler yavaş gidiyordu. Pek uyuyamamıştı. O saatlerden sonra en sonunda onu hücrelerine götürdüklerinde uyuyamayacağını hiç düşünmemişti. Vücudu ağrıyordu ve hâlâ üstünde elbiseler varken yattığında kendini kurşun gibi ağır

hissetti. Sanki ince şilte tarafından yutulmuş, içine batı yormuş gibiydi. Ama gözleri açıktı. Bütün gece boyunca, sanki vücudu yokmuş gibi öyle yatı. Fal taşı gibi açık iki göz tavana bakıyordu. Zaman zaman dışarıda ayak sesleri, birkaç kez de şingirdayan anahtarlar duydu.

Ekmeğini soğuk suya soktu. Yemek ağzında büyüdü. Kendi vücudu tarafından hayal kırıklığına uğratılma hissi. Daha önce her zaman bütün kontrol ondaydı. Vücudu her zaman ona itaat etmişti. Avazı çıktığı kadar bağırmak istiyordu. Yumruğunu duvara geçirdi. İyi geliştirilmiş vücudunun içinde bir fazlalık geliyor ve onu paramparça etmekle tehdit ediyordu. Kımıldamadan ranzanın üstünde oturdu, onu yönlendirebileceği bir nokta bulmaya çalıştı. Tepsiyi duvara atabilirdi, döşegi paramparça yapabilirdi. Ama ranzada kaldı. Bir fare kadar sessiz. Sanki bozulmuş bir motor gibi. Gözlerini tekrar yemeğe dikti. Ellerine baktı. Ona ait değilmiş gibi görünüyorlardı. Beyaz ve güçsüzdü. Kilit sesi geldi. İki memur içeri girdi, bir sonraki sorgu zamanı geldi, dediler.

Maden suyu ve kola şişeleri yerindeydi ama Sejer yoktu.

Memurlar kapıyı kilitlemeden gittiler. Onda aklına çekip gidebileceğine dair çılgınca bir fikir geldi. Ama büyük ihtimalle tam kapının önünde idiler. Koltuğuna oturdu. Beklerken yedi katlı binanın uyanıp canlandığını duydu. Kapıların, ayak seslerinin ve telefonların mırıltısı etrafında sürekli olarak yükseliyordu. Bir süre sonra onları duymayı kesti. Niçin olduğunu merak etti. Hiç kimse gelmedi. Goran bekledi. Bunun onu yumuşatmak için bir işkence tarzı olduğu fikrine acı acı gülümsedi. Ama şimdi hazırды, çünkü gibi başı dönmüyordu. Duvardaki saate bakı. Koltuğundaki pozisyonunu değiştirdi. Ulla'yı düşünmeye çalıştı. Ulaşılamayacak kadar uzaktaydı. Einar'ın Cafesi'ni düşündüğünde gerçekten neşesi kaçtı. Hepsi orada oturmuş dedikodu yapıyordu. Onlara doğruyu açıklamak için orada olamazdı. Ne düşünüyorlardı? Annesi ne durumdaydı? Çok büyük ihtimalle mutfağın bir köşesine oturmuş burnunu çekerek ağlıyordu. Babası büyük ihtimalle sırtını pencerelere dönmüş bir şekilde avluda, kızgınca bir balta ya da çekiçle bir şeyler yapıyordu. Böyle yaşadıklarını fark etti, birbirlerine sırtları dönük şekilde. Sonra atölyedeki Soren vardı. Onun da bir fikri olmalıydı. İnsanlar onunla konuşmak için uğramışlardı. Sanki Soren her şeyi biliyormuş gibi. Bununla beraber, büyük ihtimalle her yerde idiler, Gunwald'da ve Mode'un benzincisinde hep onu konuşuyorlardı. Yakında orada olacaktı. Sokakta yürüyecek ve hepsinin kendine has düşünceleri olan bütün o yüzleri görecekti. Gazetelerde resimleri var mıydı? Mahkûm edilmeden basmalarına izin veriliyor muydu? Kanunun nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı. Friis'e sorabilirdi. Sanki bir şey fark edecekti. Elvestad küçük bir köydü. Rahip Berg onu vaftiz etmiş ve kiliseye kabul etmişti. Aklına komik bir düşünce geldi, belki bir rahip şu anda kahvalü masasında oturmuş, onun için dua ediyordu. Bu zayıf anında Goran'ın yanında olmasını diliyorum, Tanrım. Kapı açıldı ve Goran'ın yerinden fırlamasına neden oldu.

"İyi uyudun mu?"

Sejer kapıda dikiliyordu.

"Evet, teşekkür ederim," diye yalan söyledi Goran.

"İyi. Hadi başlayalım o zaman."

Sejer masaya oturdu. Uzun boylu bir adam olmasına rağmen onda hafif ve gayretsiz bir şey vardı. Uzun kollar ve bacaklar, geniş omuzlar ve kırış kırış bir yüz. Büyük ihtimalle iddia ettiği gibi formu yerindeydi. Goran bunu şimdi görebiliyordu. Bir koşucu, diye düşündü Goran, akşamları yolun

kenarında koşan biri, aynı tempoda millerce. Sıkı, inatçı bir piç.

"Senin it yürüyor mu?" dedi Goran.

Sejer kaşını kaldırdı. "Köpek," diye onu düzeltti. "Senin köpek yürüyor mu? Benim itim yok. Şöminenin önünde yatıyor, bir ayı postu gibi hareketsiz."

"Aha. O zaman onu öldürmen gerekecek," dedi Goran, duygusuz bir şekilde. "Hiçbir hayvan o seviyeye gelmemeli."

"Biliyorum ama onu öldüreceğim. Hiç Kahire'yi düşündün mü? Bir gün onu öldürmek zorunda kalacağını?"

"Daha yıllar var."

"Ama bir gün gelecek. Hiç geleceği düşünmez misin?"

"Gelecek mi? Niçin düşüneyim ki?"

"Şimdi geleceği düşünmeni istiyorum. İleri baktığında ne görüyorsun?"

Goran omuz silkti. "Tıpkı şimdi gibi. Yani, bütün bunlardan öncesi gibi." Ellerini iki yana açtı.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Ama bazı şeyler çok farklı. Senin tutuklanman. Bu konuşmalar. Hiçbir şey değiştirmiyorlar mı?"

"Buradan çıktığımda zor olacak. Tekrar insanlarla buluşmak."

"Çıktığında nasıl olmasını istiyorsun."

"Önceki gibi."

"Olabilir mi?"

Goran ellerini kucığında kavuşturdu.

"Hayat tekrar aynı olabilir mi?" diye tekrar sordu Sejer.

"Şey, neredeyse aynı."

"Ne farklı olacak?"

"Şey, söylediğin gibi... Olan her şey. Bunu asla unutmayacağım."

"Demek unutmadın? Söyle bakalım ne hatırlıyorsun?"

Sejer'in sesi çok kalın ve aslında oldukça uyumlu," diye düşündü Goran, koltuğunu geri iterken. Ağzını açtı ve esnedi. Sessizlik odadaki bir mızrak gibi titredi; şimdi yavaşça döndü ve onu gösterdi. Gözleri titreşti.

"Hatırlayacak hiçbir şey yok!" diye bağırdı. Nefes almayı unutmuştu, saymayı unutmuştu, bir kola şişesi kapı ve duvara attı. İçindeki sıvı aşağı doğru aktı.

Sejer gözlerini bile kırpmadı. "Burada duracağız, Goran," dedi sakince. "Yorgunsun."

Hücrelerine götürülmüş ve iki saat sonra geri getirilmişti. Kendini tekrar ağır hissediyordu. Uyuşuk ve yavaş. Hoş bir şekilde kayıtsız.

"Sık sık spor salonuna gidiyorsun," dedi Sejer. "Halterlerini arabada mı saklıyorsun? En ufak bir fırsat olduğunda kul lanabilesin diye mi? Trafik sıkıştığında? Ya da kırmızı ışıkta beklerken?"

"Elvestad'da trafik sıkışıklığı ya da trafik ışığı yok," dedi Goran.

"Laboratuvar kadının el çantasında beyaz bir toz izi buldu," diye devam etti. "Ne olabilir dersin?"
Sessizlik.

"Kadının o tuhaf görünüşlü çantasını biliyorsun. Yeşil. Kavuna benzeyen."

"Kavuna mı?"

"Eroin, belki. Ne dersin?"

"Ben uyuşturucu kullanmam," dedi sertçe Goran.

"Kullanmıyor musun?"

"Ben her şeyi biraz denedim. Çok eskiden. Ama bana göre değil."

"Sana göre olan ne?"

Bir omuz silkişı.

"Spor salonuna gitmek, değil mi? Çelik gibi kaslar, akan terler, oksijensiz kalınca, kol ve bacaklarındaki şiddetli acı, her ağırlık kaldırışında boğazından gelen boğuk inilti, ellerinin içinde ısınan demir bar. Bunlar güzel mi?"

"Ben vücut geliştirmeyi seviyorum," dedi kayıtsız bir şekilde Goran.

"Bir süre sonra barlar yağlanıp kayganlaşır. Ellerini bir kutu magnezyuma sokarsın, ince bir beyaz toz. Bir kısmı havaya uçuşur ve tenine, saçlarına bulaşır. Duş aldın ama bir kısmı Poona'nın çantasına kadar gitmiş. Büyük ihtimalle her şeyin yapıştığı sentetik bir kumaştan yapıldığı için."

Goran bir kez daha boş boş Sejer'e baktı. Sanki düşünceleri etrafa dağılıyormuş gibiydi. Onları kontrol altına alamıyordu. Artık daha önce ne dediğini hatırlayamıyordu. Bu polisin ne dediğini artık anlayamıyordu.

"Neredeyse hiç uyuyamadım," dedi zayıf bir şekilde.

"Biliyorum," dedi Sejer. "Ama zamanımız çok. Bunu doğru anlamamız önemli. Sen Lillian'la olduğunu söylüyorsun. Lillian hayır diyor. Belki sen Hvitemoen yolundaydın ama Lillian'la beraber olmak istiyordun."

"Ben Lillian'laydım. Bunu hatırlıyorum. Acele etmemiz gerekiyordu."

"Sanırım hep acele etmeniz gerekiyordu. Biri gelebilirdi."

"Niçin yalan söylediğini anlamıyorum."

"Sen onu arayıp geleyim mi dedin. Hayır mı dedi, Goran? Aynı akşam ikinci kez mi reddedildin?"

"Hayır!"

Sejer birkaç adım attı. Goran korkunç bir huzursuzluğa, hareket etmek için dayanılmaz bir arzuya kapılmıştı. Duvardaki saate baktı. On bir dakika geçmişti.

"Gazetede cinayeti okuduğunda," dedi Sejer, "bir tepki vermiş olmalısın. Zihninde görüntüler

canlandırmışındır. Onları benimle paylaşmak ister misin?"

"Görüntüler mi?" Goran gözlerini kırptırdı.

"Zihninde yarattıkların. Biri bize bir şey anlattığında hepimizin yaptığı gibi. Onu gözümüzde canlandırmaya çalışırız. Bu bilinçsizce yapılan bir tepkidir. Poona'nın cinayetini senin nasıl görüntülediğini bilmek istiyorum."

"Hiç görüntülemedim."

"Bırak da sana onları bulman için yardım edeyim."

"Ama onlara neden ihtiyaç duyuyorsun?" dedi tereddütlü bir şekilde Goran. "Onlar sadece hayaller."

"Benim bulduklarım la benzeşiyorlar mı onu görmek için."

"Ama bu imkânsız! Onu ben öldürmedim."

"Eğer onları bulursak geceleri daha rahat uyuyacaksın. Belki seni onlar korkutuyor?"

Goran yüzünü ellerinin arasına aldı. Bir süre sessizce oturdular.

Ve Sejer konuştu: "Hiç onu görmek için Linda Carling'in evine gitün mi?"

"Ne? Hayır. Niçin gideyim ki?"

"Onun arabası teşhis etmesine oldukça kızdığımı düşünebiliyorum."

"Oldukça kızmak mı? Öfkeden köpürüyordum."

"Bu yüzden mi gidip onu korkuttun?"

Goran şaşkınlık içinde ona baktı. "Onun nerede yaşadığını bile bilmiyorum."

Kapı açılıp Skarre içeri girerken ikisi de yerlerinden sıçradılar.

"Telefon," dedi Skarre.

"Umarım önemlidir," dedi Sejer. Goran'a baktı ve odadan çıkı.

Sejer bürosuna gitti. Telefona ayakta cevap verdi.

"Ben Elvestad'dan Gunwald. Hvitemoen'da yaşıyorum."

"Sizi haürlıyorum," dedi Sejer.

"Biraz geç kaldım ama bu cinayet hakkında."

"Evet?" dedi sabırsızca Sejer. Skarre nefesini tuttu.

"Goran Seter'i tutukladınız," dedi Gunwald, açıkça tedirgindi. "Bununla ilgili size söyleyecek bir şeyim var. Yanlış adamı tutukladınız."

"Bu konuda ne biliyorsunuz?"

"Valiz için sizi arayan bendim," dedi Gunwald. "Ve bir şeyi atladım. Norevann'da gördüğüm kişi Goran değildi."

Sejer'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sanırım buraya gelseniz iyi olur," dedi Gunwald.

Sejer Skarre'e bakü. "Senin Golfü alıyorum."

"Olası değil," dedi ciddi bir şekilde Skarre. "Bu sabah bir kalktım ki dört lasük de patlamıştı. Kesilmişler."

"Ben de senin güzel bir mahallede yaşadığını sanıyordum."

"Ben de. Sanırım etrafta takılan veletler."

"Ne düşünüyorsun," dedi Sejer, arabayla giderlerken. Devriye arabasını beğenmedi ve direksiyonu Skarre'ye bırakü.

"Goran masum, değil mi?"

"Bekleyip görmemiz gerekiyor."

"Ama yaşlı esnaf böyle bir şey uydurmaz."

"Herkes hata yapar."

"Sen de dahil olmak üzere. Hiç bunu düşündün mü?"

"Birçok kez."

Bir ara daha oldu.

"Vücut çalışan insanlarla bir sorunun var mı?" dedi Skarre.

"Hayır. Ama bunu sorgularım."

"Onu sorgular mısınız? Bu kesinlikle bununla bir sorunun olmasıyla aynı şey."

Sejer Skarre'ye baktı. "Bu yüklenmeyle ilgili, değil mi? Yıllarca ısrarla antrenman yapmak. Giderek artan ağırlıkla. Er ya da geç bir boşalma ihtiyacı ortaya çıkar. Ama asla boşalmaz. Sadece ağırlık gittikçe artar. Ben olsaydım delirirdim."

"Hım," diye gülümsedi Skarre. "Deli. Ve çok güçlü."

On dokuz dakika sonra Gunwald'in dükkânının önünde durdular. Onları pencereden gördüğünde kahvalılık tahıl kutularını açıyordu. Onları görür görmez dizlerinin bağı çözüldü. Bu iki adamda uğursuz bir şey vardı. Şakaklarında bir migrenin karıncalanması başladı.

"Özür dilerim," diye kekeledi. Söyledikleri güçlkle duyuluyordu. "Sizi daha önce aramam lazımdı. Sadece şaşırdım. Tabii ki cinayeti ne Einar işledi, ne de Goran. Bu yüzden şüphelerim var."

"Einar Sunde mi?"

"Evet." Dudaklarını ısırdı. "Onu ve arabasını teşhis ettim. Yeşil bir Ford Sierra."

"Ama saat geçti. Neredeyse karanlık olmuş olmalı."

"Açıkça gördüm. Bundan eminim. Sanırım ne yazık ki demem lazımdı."

"Gözleriniz ne kadar iyi?" Sejer gözlüğün kalın camlarını gösterdi.

"Onları taktığımda iyi görürüm."

Sejer sabırlı olmak için kendini zorladı. "Bunu bize hemen söyleseydiniz çok daha akıllıca olurdu."

Gunwald alnını sildi.

"Bunu size söyledigimi hiç kimse bilmemeli," diye fısıldadı.

"Buna söz veremem," dedi Sejer. "Korkunuzu anlıyorum. Bununla beraber, hoşunuza gitse de gitmese de, önemli bir tanıksınız."

"Eğer bir şey söylerseniz burada dışlanırsınız. Zavallı Linda Carling'e bir bakın. Artık hiç kimse onunla konuşmuyor."

"Goran'ın, Einar'ın ya da ikisinin birden bu cinayette bir ilgisi varsa bu toplumdaki insanların onların kurtulmalarını isteyeceğini mi sanıyorsunuz?"

"Kesinlikle hayır. Eğer onlar iseler."

Sejer derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Biz tanıdığımız insanlar için iyi şeyler düşünmek isteriz. Ama sonuçta tanıdığımız sadece bir insandır."

Gunwald başıyla sertçe onayladı. "O zaman onu içeri alacak mısınız?"

"Bize tatminkâr bir açıklama yapması gerekiyor, değil mi?"

"Jomann kalp krizi geçirecek. Gazetesini Einar'dan alır."

Sejer Gunwald'a uzun bir bakış attı. "Kaç yaşındasınız?" diye nazikçe sordu.

"Kaç yaşında mıyım? Altmış beş."

"Yakında emekli mi olacaksınız?"

"Belki," dedi bezgince. "Ama zamanımı başka nasıl geçirebilirim. Sadece o ve ben varız." Köşedeki şişko köpeği gösterdi.

"Günler her halükârda geçecekler," dedi Sejer. "Bize söyledikleriniz için sizi takdir ediyorum. Geç kalmış olsanız bile." Nazikçe eğilerek selam verdi. "Bizden haber alacaksınız."

Gunwald onları gözleriyle takip etü. Arabanın çalıştığını ve kafeteryaya doğru sağa döndüğünü duydu. Sonra ayağını sürerek köpeğine doğru gitti.

"Belki bugünlük paydos zamanı geldi," dedi, köpeğin siyah kafasını okşayarak. "Artık her sabah yatak keyfi yapabiliriz. Ve günde birkaç kez yürüyüşe çıkabiliriz. Sen de biraz kilo verebilirsin."

Pencereden dışarı bakü. Einar'ın kafeteryasını gözünde canlandırdı. Kargaşanın kopmasına birkaç saniye vardı.

Ön kapıya gitti ve iki kez kilitledi. Etraf sessizdi. Her şey beklemediği kadar kolay olmuştu. "Hadi," dedi köpeğine. "Hadi, eve gitme zamanı geldi."

"Einar Emil Sunde mi?"

Einar ellerindeki bezi sıkü.

"Evet?"

iki kadın kahve içiyordu. Açık açık gözlerini dikmiş bakıyorlardı. Tezgâhtan destek aldı. Lillian gitmişti. Mobilyaların yarısını da yanında almıştı. Odalardaki akustik tuhaftı. Şimdi de polis paldır küldür kafeteryaya dalmışü. insanlar ne diyecekti? Öfke ve korku gelip uzun yüzüne yerleşti.

"Kapatıp bizimle gelmeniz gerekiyor. Sizinle konuşmamız gereken bir şey var."

"Ne olabilir?" dedi sınırlı bir şekilde. Sesi onu ele verdi. Cırtlak bir gıcırtya dönüşmüştü. Arabada sessizce gittiler. İki kadından gitmelerini istemenin utancı terlemesine neden olmuştu. "Hemen konuya gireceğim," dedi Sejer.

Bürosunda oturuyorlardı.

"1 Eylül akşamı geç saatlerde Norevann'da görülmüşsünüz. Burnun ucunda. Orada elinizde bir valiz varmış. O valizi göle atmış ve yeşil bir arazi arabasıyla uzaklaşmışsınız. Valizi bulduk. Valiz 20 Ağustos'ta Hvitemoen'de öldürülen Poona Bai'ya aitti."

Einar'ın kafası çaresiz bir şekilde eğildi.

"Onun sizinle beraber, kafeteryada olduğunu da biliyoruz. Şimdi soru şu, Sunde: Poona'nın valizinin sizde ne işi var?"

Einar korkunç bir değişime girmişti. Birkaç dakika içinde bütün saygınlığını tamamen yitirmişti. Bu güzel bir manzara değildi.

"Her şeyi açıklayabilirim," diye fısıldadı.

"Umarım açıklayabilirsiniz," dedi Sejer.

"O akşam kafeteryama bir kadın geldi. Size bunu zaten söyledim." Öksürerek gırtlığını temizledi.

"Evet?"

"Sadece kesinlikle açıklamak için... Şimdi size gerçeği anlatıyorum. Bunu daha önce söylemiş olmam lazımdı. Bu benim tek suçum!"

"Bekliyorum," dedi Sejer.

"Çayıyla bir süre oturdu. Müzik kutusunun yanındaki köşede. Onu net bir şekilde görmüyordum ve zaten başka şeylerle meşguldüm. Ama birkaç kez öksürdüğünü duydum. O zaman kafeteryada başka hiç kimse yoktu. Sadece ikimiz."

Sejer başıyla onayladı.

"Aniden bir iskemlenin sürtünmesini ve ayak sesleri duydum. Kısa bir süre sonra kapı çarpıldı. Ben bulaşık makinesini boşalıyordum, bu yüzden masasına gidip boş fincanı almam biraz zaman aldı." Başını kaldırdı. Gözleri seğirtiyordu. "Sonra valizi gördüm."

"Orada mı bırakmıştı?"

"Evet. Ama kadın gitmişti. Bir süre ona bakarak orada durdum, bu kadar büyük bir şeyi unutmasının biraz tuhaf görüldüğünü düşündüm. Gerçekten çok üzgün olmalıydı. Bu yüzden belki hava almak için dışarı çıktığını düşündüm. Her an geri gelebileceğini. Ama gelmedi. Böylece valizi aldım ve arka odaya koydum. Orada kaldı. Eve götürmeli miydim, götür memeli miydim? Onu almak için geri geleceğini düşündüm.

Valiz gece kafeteryada kaldı. Sonra onu soğuk hava deposu na koydum çok fazla yer kaplıyordu."

"Devam et," dedi Sejer.

"Ertesi gün radyoda cinayeti duyduğumu haürlüyorum ama hepsini değil. Kadının yabancı olduğu gibi şeyler. Birisinin durup kurbanın Pakistanlı ya da Türk olduğunu söylemesi uzun bir süre aldı. En

sonunda valizin onun olabileceğini düşündüm. Ve valizi soğuk hava deposundaydı. Onun benim kafeteryamda olduğunu ve yalnız olduğumuzu düşününce işin ciddiyetini fark ettim. İşte o an gerginleşmeye başladım diyebilirsiniz. Ama geri gelip valizini istememişti. Bu yüzden endişelendim. Ve zaman geçtikçe durum daha da kötüleşti. En sonunda her şeyi anladım. Onun Jomann'ın Hindistan'da tanıştığı karısı olduğunu. Bütün eşyalarının bende olduğunu. Şey, valiz olsa da olmasa da katili yakalayacaklarını düşündüm. Bu, soruşturma için çok önemli olmayacaktı. Bu yüzden ondan kurtulmaya karar verdim. Beni kim gördü!" diye patladı.

Sejer kızdırıcı derecede akla uygun gelen bu hikâyeyi hazmetmeye çalıştı. Uzun bir süre Sunde'nin kıpkırmızı yüzüne dikkatlice baktı.

"Kimliğini açıklamak istemeyen biri."

"Ama beni tanıyan biri olmalı! Anlamıyorum. Hava oldukça karanlıktı. Orada tek bir kişi bile görmedim."

"Sunde," dedi Sejer, öne doğru eğilerek. "Umarım bu durumun ciddiyetini fark ediyorsunuz. Eğer hikâyeniz doğru çıkarsa, bir cinayet soruşturmasındaki çok önemli bir bilgiyi sakladınız."

"Doğruysa mı?" diye ona bağırdı Einar. "Besbelli ki doğru!"

"Bizim için besbelli değil."

"Lanet olsun! Şimdi niçin aramadığımı biliyorsunuz! Böyle olacağını biliyordum. Elinize geçen her kırıntıya atlıyorsunuz, tam beklediğim gibisiniz."

İskemlesinde geri döndü ve arkasını Sejer'e döndü.

"0 gün ya da 20'sinin gecesi Goran Seter'le bağlantı kurdunuz mu?"

"Biz arkadaş değiliz. Ben neredeyse onun iki misli yaşıyordum."

"Ama bir şey paylaştınız."

Einar acı bir şekilde onun Lillian'dan bahsettiğini anladı. "Bildiğim kadarıyla hayır," dedi. "Size doğruyu söyledim. Her şey böyle oldu. Ne kadar salaklık yaptığımı fark ettim ama ben sadece bu işe karışmak istemedim."

"Artık çok geç," dedi Sejer. "Çok fazla karıştınız. Eğer hemen aramış olsaydınız, sizi çok önce soruşturma dışı bırakırdık. Şu durumda, şimdi birkaç şeyi araştırmamız gerekecek. Arabanız ve eviniz gibi."

"Hayır, lanet olsun ki hayır!" diye bağırdı.

"Lanet olsun ki, evet, Sunde. Ve bu arada siz burada bekleyeceksiniz."

"Bütün gece demek istemiyorsunuz, değil mi?"

"Ne kadar sürerse."

"Asla olamaz. Çocuklarım ve bir hayatım var."

"O zaman onlara biraz önce bana söylediklerinizi söylemeniz gerekecek. Aradaki fark onların sizi affedeceği. Ben etmeyeceğim."

Ayağa kalktı ve gitti. Einar şoke olmuş durumda, oturmaya devam etti. Sevgili Tanrım, diye

düşündü. Ben ne yaptım?

Einar'ın evine dört memur gitti. Skarre doğru yatak odasına baktı. Büyük bir dolapta havlular ve yatak örtüleri vardı. İçindekilerin bir kısmının alındığı açıkça görünüyordu; dolap yarı doluydu. Çarşaf yığınlarını ayırdı ve sonunda aradığını buldu. Su zambakları olan yeşil yorgan kılıfı. Monet'nin zambakları. Goran belki doğruyu söylüyordu, belki 20'sinin akşamı buradaydı. Ya da bu tasarımı başka bir akşamdan haürlü yordu, bu yüzden delil olamazdı. Ama bu durum rahatsız ediciydi. Einar'ın arabasını adli üp testleri için çekip götürdüler. Baştan aşağı incelemelerine rağmen dikkate değer hiçbir şey bulamadılar. Yürüyen, düşünen, tahsilli bir insanoğlu nasıl olur da anlaülamaz derecede böyle bir salaklık yapabilirdi? Bu sonsuz bir küstahlık ifadesi değil miydi? Skarre Poona'nın Gunder'in evine getirdiğı güzel geceliğı, iç çamaşırı ve tuvalet çantasını düşündü. Hepsini göle atmıştı. Einar Sunde nasıl bir adamdı?

"İşin en kötü yanı ona inanıyor olmam," dedi Sejer, daha sonra büroda. Skarre bir pencere açtı. Pencerenin yanında durup sigara içti.

"Demek gitmesine izin vereceksin?"

"Evet."

"Goran hâlâ aradığımız adam mı?"

"Oldukça eminim. Ama çok güçlü hayatta kalma güdüleri var. Fiziki durumu ona yardım ediyor."

"Bana sorarsan Lillian Sunde'ye güvenmiyorum," dedi Skarre ve ona yeşil örtüyü anlattı.

"Tamam. Demek öyle bir takımı var. Goran bir kere oraya gitmiş ve onu görmüştü. Onların görüştüklerinden şüphem yok. Bunu doğrulayan söylentiler var. Ama Goran o akşam orada değildi. Ulla onu terk ettiğinde öfkeden köpürerek oradan ayrıldı. Lillian'ı aradı ve o da onu reddetti. Arabada halterleri vardı. Poona yolda tek başına yürüyordu. Goran durdu ve onunla konuştu. Belki de onu Jomann'ın evine götürmeyi teklif etti. Sonra Poona'ya sarkmülık etti ve kadın korktu. Öfkesi tekrar patladı. Valizi hiç görmemişti. Şimdi bunun niçin olduğunu biliyoruz. Kafeteryadaydı. Sonra onu öldürdü. Panik içinde oradan kaçü ve elbiselerini değıştirdi. Hemen üzerine spor salonundaki kıyafetini giydi. Eve 23.00'te döndü. Annesine Ulla'yla beraber çocuk baktıklarını söyledi. Orada olmadığını biliyoruz. Halterlerin ağırlık ve şekillerinin Poona'nın yaralarına neden olabileceğı kabul edildi. Beyaz tozun, magnezyumun spor salonundan başka bir yerde kullanımı olduğunu bilmiyoruz. Aştan anlamıyor. Bir kadınla beraber ya da değil. Duygularından konuşamıyor. Seks ve gösteriş yapabileceğı bir kadına sahip olma saplantısı var. Çevresinde dolaştığı konularda neşeli, gülümser ve işbirliğı yaparmış gibi görünüyor ama duygusuz ve çok basit biri olduğunu sanıyorum. Diğer insanların duygularını anlama yeteneğı yok."

"Sen onun bir psikopat olduğunu söylüyorsun."

"Bu senin terimin, benim değil ve aklımdayken bu benim pek kavrayamadığım bir kavram."

"O zaman, itiraf ettirene kadar onun üzerine gideceksin?"

"Yeteneklerimi elimden geldiğı kadar kullanarak onun itiraf etmesi gerektiğini anlayacağı bir yerde çalışıyorum. Devam edebilmek için."

"Ya itiraf ettiremezsen? Şu anda elimizde mahkemeye gidebileceğimiz kadar şey var mı?"

"Büyük ihtimalle yok. Ve beni endişelendiren de bu."

"Katilin yaptığı gibi birisini kendinden hiçbir iz bırakmadan parçalamak nasıl mümkün olabilir?"

"Bu her zaman olur."

"Arabasında Poona'dan hiçbir iz yok. Ne tek bir saç teli ne bir iplik. Bir şey bulmamız gerekmiyor mu?"

"Poona'nın üstünde ipek vardı. İpek, mesela yün gibi tüy dökmez. Saçları sıkıca örülmüştü."

"O halterlerle ne yaptı?"

"Bilmiyorum. Onların üstünde hiçbir şey bulamadık. Birkaç takım halteri var. Büyük ihtimalle onu öldürdüklerini attı. Bir yığın insanla konuşmak istiyorum. Onlarla bağlantı kur ve mümkün olduğu kadar çabuk buraya getir: Ulla Mork, Linda Carling, Ole Gunwald, Anders Kolding, Kaile Moe. Ve Lillian Sunde." Skarre'ye baktı. "Başka bir şey? Sara aradı mı?"

"Evet. Kollberg hâlâ ölü gibi yatıyormuş."

Oturma odasına girdiğinde köpek ona üzgün gözlerle baktı. Pek isteksizce bir ayağa kalkma girişiminde bulundu ama vazgeçti. Sejer olduğu yerde durup çaresizce ona baktı. Sara mutfaktan çıktı.

"Sanırım onu biraz zorlamamız lazım. Ona yemek verdiğimiz sürece hiç çaba sarf etmeyecek."

Beraberce Kollberg'i oturma pozisyonuna getirmeye çalıştılar. Sara önden, Sejer arkadan. Patileri kaydı. Ama onu desteklemeyi sürdürdüler. İnlemeye başladı ve olduğu yere çöktü. Tekrar kaldırdılar ve aynı şey oldu. Onu rahat bıraksınlar diye onları memnun etmeye çalışıyordu ama bırakmayacaklardı. Tekrar tekrar kaldırdılar. Sara kaymasını engellemek için bir halı parçası buldu. Bu işe yaradı. 50 kilo yük bacaklarına bindiğinde gövdesi sarsıldı.

"En azından ağırlığının bir parçasını destekliyor," dedi neşeyle Sejer.

Sara onun yüzündeki terleri sildi. Uzun perçemleri gözlerinin önüne düşüp durdular ve gülmeye başladı. "Hadi, şişko tembel köpek," diye bağırdı. Sonra ikisi de güldü. Bütün bu güzel atmosferden cesaret alan Kollberg zorlanarak yerden kalktı ve birkaç saniye durdu. Sonra bacakları onu taşıyamazı ve olduğu yere yığılırken neşeyle havlıyordu.

"Harika!" diye bağırdı Sara. Sejer şoke olmuş bir şekilde Sara'ya bakı. "Başaracak! Her gün çalışması için ona daha fazla antrenman yaptıracağız."

"Vazgeçmeyeceğiz."

"Ben bir sosis getireceğim," dedi neşeyle Sejer ve buzdolabına gitti. Bu arada Kollberg yerde biraz sürünmeyi başarmıştı. Sejer bir elinde viski, diğerinde bir parça sosisle geldi. Kollberg'in yanında durdu ve hiç ona uymayan bir şekilde aşırı gülümsedi. Sara bir kıkırdama krizine tutulmuştu.

"Bu da ne?" dedi Sejer.

"Kocaman bir çocuğa benziyorsun," dedi. "Ve ellerin dolu olduğu için sana istediğimi yapabilirim."

Onu kurtaran çalan telefon oldu. Sosisi Kolberg'e attı ve telefona cevap verdi.

"Hepsiyle bağlantı kuruldu," dedi sabırsızca Skarre. "Yarın hepsi burada olacaklar. Anders Kolding hariç."

"Açıkla."

"Karısından ve her şeyden kaçtı. İsveç'e sanırım. Görüldüğü kadarıyla orada ablası var. Bunun ne demek olduğunu merak ediyorum?"

"O çocuğun sancısı var," dedi Sejer. "Daha fazla dayanamaz."

"Ne kadar da zayıfmış! Gitmesine izin verecek miyiz demek istiyorsun?"

"Tabii ki hayır. Onu bul."

Telefonu kapattı ve viskiyi bir yudumda içti.

"Aman Tanrım," dedi Sara. "Bu bugüne kadar yaptığım en kaba şey." Sejer baştan aşağı kızardığını hissetti. "Daha fazlasını umabilir miyim?" diye ayarürcasına gülümsedi Sara.

"Niçin kaba olmayı isteyeyim ki?" dedi utangaç bir şekilde.

"Çok güzel olabilir." Sara yanma geldi. "Bunu nasıl yapacağını bilmiyorsun," dedi. "Kabalığın ne olduğu hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Ve bu çok güzel." Çabucak Sejer'in yanağını okşadı. "Gerçekten çok güzel."

Bölüm 22

Jacob arabasının lastiklerini parçalanmış bulduğunda Linda yatağında titreyerek yatıyordu. Bunu açıkça görebiliyordu. O, zihninde orada onu teselli ediyordu. Daha sonra bir adım ilerledi ve uzun bir avcı bıçağı çıkardı. Kabzası akça ağaçtan yapılmıştı. Onu yatağının başucundaki çekmeceye koydu ve bıçağa bakmak için çekmeceyi açmak onun için çok önemli bir hale geldi. Arada sırada da parıldayan çeliğe hayranlıkla bakıyordu. Bıçağı Jacob'un kanıyla kaplı olarak gözünde canlandırmaya çalıştı. Görüntü o kadar güçlüydü ki kıpkırmızı olmasına neden oldu. Jacob onun ayaklarının dibine yığıldığında Linda ona o kadar sıkı sarıldı ki gözleri kapandı ve kendini dünyanın geri kalanına, hayatının geri kalanına kapattı. Sadece Jacob son nefesini alırkenki an için yaşa. Jacob Linda'nın gözlerinin içine bakacak ve belki de bu son anda her şeyi anlayacaktı. Çok korkunç bir hata yapmıştı. Lin da'yı kabul etmesi gerekiyordu. Linda bıçağı ellerinin arasında tuttu. Daha şimdiden onu tutmak ona huzur veriyordu. Zamana karar vermemişti ama onu koridorda bekleyecekti.

En sonunda Jacob öldüğünde polisi arayıp onun nerede olduğunu söyleyecekti, tabii ki adını vermeden. Sadece Jacob sonsuza kadar onun olmakla kalmayacaktı, aynı zamanda bu vaka da asla çözülmeyecekti. Ta ki Linda evlenmeden yaşlanana kadar. O zaman öyküsünü yazacak ve gazetelere gönderecekti. Böylece ölümsüz olacaktı. İnsanlar onu asla küçük görmemeleri gerektiğini anlayacaklardı. Kendi güçleri karşısında sarhoş olduğunu hissetti ve birden bu ana kadar ne kadar güçlü olduğunu fark etmemiş olmasının ne kadar tuhaf olduğu aklına geldi. Diğer herkese tek başına karşı koyacak kadar güçlü. Arük hiçbir şeyden korkmuyordu. Eğer Goran hapisten çıkıp onu öldürmeye gelse, karanlıkta gülümse yecekti. Elvestad'lı sanık bütün suçlamaları reddediyor, diye okudu, kahvaltı sofrasında bir fincan çayla otururken. Bu yazıyı kesti ve plastik dosyanın içine koydu.

Sonra ilgisi dördüncü sayfadaki başka bir öyküye çekildi: "Oslo sokaklarına bir adam (29) bıçaklanmış bulundu. Sonrasında yaralarından dolayı öldü. Dün gece Kırmızı Değirmen lokantasının önündeki sokakta bir adam kanlar içinde bulundu. Kurbanda birçok bıçak yarası vardı ve daha sonra

kaldırıldığı hastanede daha kendine gelemeden öldü. Olayın tanığı yoktu. Adamın kimliği saptanamadı. Polisin elinde olayla ilgili hiçbir ipucu yok" Linda'nın bakışları pencereden sonbaharın gri gökyüzüne doğru gitti. Jacob öldüğünde bunun gibi bir paragraf gazetede görünecekti. Bu bir işaretti. Titremeye başladı. Bu paragrafı kes. Diğerleriyle dosyaya koy. Aynı bunun gibi gazetede olduğunu hayal et!

Aniden kafasına bir fikir oluştu. Kupürü dosyadan çıkardı ve bir zarf buldu. Kupürü içine koydu ve zarfı yaladı. Üstüne Jacob'un adresini yazdı. Bu bir aşk ilanı gibi bir şeydi. Sonra aklına bunun izini bulabilecekleri geldi. El yazısı çok belirgindi, yuvarlak harfleri olan küçük bir kız yazısı. Zarfı açtı ve başka bir tane buldu. Katı, kendisinininkine hiç benzemeyen tuhaf harfler kullanarak adresi tekrar yazdı. Onu şehirden postalayabilirdi. Bu, Elvestad posta damgasından daha iyiydi. Hayır, postalamayacak, onun posta kutusuna atacaktı. Ortak koridordaki onun posta kutusuna. Aman Tanrım, bu Jacob'un düşünmesini sağlayacaktı! Kupürü ve zarfı evirip çevirecek, bırakıp bırakıp tekrar alacaktı. Belki onu saklardı. İş arkadaşlarına gösterirdi. Linda zekâsından dolayı gerçek bir sevinç duydu. Bazen yaşam kırmızı bir halı gibi kendiliğinden açılırdı. Banyoya gitti. Aynaya baktı. Saçlarını taradı ve bir saç bandıyla topladı. Şimdi daha büyük gösteriyordu. Sonra yukarı kattaki odasına koştu ve dolabını açtı. Siyah bir kazak ve siyah bir pantolon seçti. Baştan aşağı siyahlar içindeyken yüzü çok renksizdi: Oldukça kötü görünüyordu. Bütün mücevherlerini çıkardı. Kükeler, kolye ve yüzükler. Ortada sadece geriye taranmış saçları ve soluk yüzüyle o vardı. Ön kapıyı arkasından kilitledi ve otobüs durağına gitti. Zarfı sutyeninin içine soktu. Başlangıçta tenine değen kâğıt soğuktu ama yakında ısınacaktı. Jacob'un elleri, kalbinin yanındaki bu beyaz zarfa dokunacakü.

Kalbi hızla atıyordu. Meme uçlarının sertleştiğini hissetti. Belki de zarf onun gibi kokacakü. Ensesindeki, tokasıyla toplayamadığı tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Otobüs geldi. Oturdu ve ısınana kadar hayal görmeye başladı. Hiç kimse onunla konuşmadı. Eğer konuşmaya çalışsalar, dönecek ve boş gözlerle onlara bakacakü.

"Selam, Marie," dedi Gunder. "Sana söylemediğim bir şey var. Belki de doğru olmadığını bilsem de beni duyabildiğini umduğumdan dolayı sana söylemedim bunu. O kaza, Marie. Çarpışma. Burada olma nedenin. Bildiğin gibi diğer sürücü öldü. Onu gömdüler ve ben cenazeye gittim. Son bankta oturup geri planda kaldım. Birçok kişi ağlıyordu. Tören kilisede bitti, birçok kişi böyle olmasını tercih ediyor. Sessizce dışarı çıktım ve arabama gittim. Orada bulunmam bana uygun göründü ama uzatmak istemedim; ne de olsa, davet edilmemiştim. Sonra arkamdan bir kadın geldi, oldukça nazik bir şekilde seslendi ve kabul etmeliyim ki yerimden sıçradım. Gelen dul eşiydi, Marie. Yaklaşık senin yaşlarında. Çok özür dilerim, dedi, kilisedeki herkesi kesinlikle tanıyorum ama sizi daha önce hiç görmedim. Ona senin ağabeyin olduğumu söyledim. Nasıl bir tepki bekleyeceğimi bilmiyordum. Kızabilir ya da sıkılabilirdi ama hiçbiri olmadı. Gözleri yaşlarla doldu. Kız kardeşiniz nasıl, diye endişeli bir şekilde sordu.

"Çok etkilendim. Bilmiyorum, dedim. Tekrar kendine gelip gelmeyeceğini bilmiyoruz. Sonra birkaç kez kolumu okşa yıp gülümsedi. İnsanlar göründüklerinden çok daha nazikler, Marie.

"Ama daha önemli bir haber var. Poona dün gömüldü. Çok güzeldi, senin de orada olman lazımdı. Doğrusu çok fazla insan gelmedi ve bazıları da meraktan geldi ama hiç de önemli değil, iki polis memuru da oradaydı. Ama kiliseyi görmek lazımdı! Ciddi girişini yaptığında ve rengârenk tabutu gördüğünde rahibin yüzü bembeyaz oldu. Oslo'daki bir çiçekçiye gittim. Adam gerçek bir çiçek

sanatçısı. Sadece en iyisinin yeterli olacağını düşündüm. İnsanların genelde cenazeler için sipariş verdikleri şeylerden istemedim. Pembeli ya da mavili buket gibi şeylerden.

"Sarı ve turuncu çiçeklerden yapılmış koca çelenkler istedim. Demek istediğim gerçekten Hintli olan bir şey. Çiçekçi çok heyecanlandı ve neticeyi görmeliydin. Kilisedeki ısı birkaç derece yükseldi. Siyah maun tabutun üstünden alevler yükseliyormuş gibiydi. Hint müziği çaldık. Sanırım abisi de böyle isterdi.

"Tabutu taşıyacak altı kişiydik ve ben başlangıçta biraz gergindim. Ya yeteri kadar adam olmazsa? Ama ister inan ister inanma Karsten yardım etti. Ve de Kale, ben ve işyerinden Bjornsson. Ve iki polis memuru. Poona için yaptığımız son şey şarkı söylemektir. Kalle'nin çok güzel bir sesi olduğunu biliyor musun?

"Kimseyi eve davet etmedim. Karsten kendi kendini etti ama elinden geldiği çabuk gitti. Ah, şey. Bu onun için kolay değil. O her şeyden çok korkuyordu. Artık hiçbir şeyden korkmuyorum. Ne Tanrı'dan, ne Şeytan'dan, ne de ölümden. Bu bir şekilde oldukça hoş. Her günü olduğu gibi kabul ederek karşılayacağım.

"Tekrar işe başladım. Bu yüzden geç kaldım zaten. Genç Bjornsson gerçekten çok iyi bir adam. Hepsini tekrar gördüğüme sevindim. Başlangıçta bana karşı biraz tutuktular, ne diyeceklerini pek bilmiyorlardı. Ama sonradan gevşediler. Sanırım artık bana saygı duyuyorlar. Bütün olanlar bana yeni bir gözle bakmalarını sağladı. Svarstad bile uğradı, büyük ihtimalle sadece aşırı meraktan. Ama yine de güzeldi. Quandrant'tan dolayı çok memnun. Bu bölgede ona sahip olan tek çiftçi.

"Bugün tavuk aldım. Daha önce hiç macera sever bir aşçı değildim ama bir etnik dükkâna gittim ve tavuk için baharat aldım. Poona'nın tavuğu gibi kırmızı olmadı ama bana Tandel'in Tandoori'sindeki yemekleri biraz hatırlattı. Yemeklerine boya kattıklarını biliyor muydun? Biz burada kendimizi bunun üstünde sanırız.

"Damarlarına sızan o birkaç damlayla hayatta kalabilmen inanılmaz bir şey. Kaymağı alınmış süte benziyor ama doktor onun şeker, yağ ve protein olduğunu söylüyor. Karsten yarın seni ziyarete gelecek. Bundan çok korktuğunu biliyorum. Ama burada tek başına otururken ne yaptığı konusunda hiçbir fikrim yok. Belki de uzun uzun konuşuyordur? Ama sanmam. İçimde öyle bir şüphe var ki sen kendine geldiğinde o senin kocan olsa da beni arayacaklar.

"Geceleri oldukça iyi uyuyorum. İçimde bir üzüntü var, kendimi sanki kilo almış gibi hissediyorum ama aslında birkaç kilo verdim. Ama kendimi toparlayacağım ve kıştan sonra yeni bir bahar geldiğini hatırlamaya çalışacağım. Sonra Poona'nın mezarında mucizeler yaratacağım. Bana fazla yer vermiyorlar ama Tanrı bilir ki çoğunu kullanacağım. Birkaç eşyasına çok iyi bakıyorum. Valizdeki elbiseler, küçük muza benzeyen çanta ve mücevherler. Taktığı broş ve evlendiğimizde giydiği kıyafet tabutta. Buzul gölü suyu gibi, koyu turkuvaz. Onun yüzünü haırlıyorum. Şimdi mahvolduğunu biliyorum çünkü o adam Poona'nın yüzünü bir taşla ya da ona benzer bir şeyle, ne olduğundan emin değiller, parçalamış. Ama bu beni üzmüyor, hiç görmediğimden buna da inanmıyorum. Sanırım insanların istediklerine inanabilmesi güzel bir şey, Marie."

Sejer Skarre'in en son soruşturma raporunu okudu. Anders Kolding Gothenburg'daki ablasının dairesinde bulundu, biraz sarhoştur ama konuşabilecek durumdaydı. Biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Hiçbir şeyden kaçmamış. Hayır, sola dönmüş olamam ama taksinin boş yazan

ışığını söndürdüğüm doğru. Yoldan çevrilip ters yönde müşteri almak istemedim. Doğru şehre döndüm, Tanrı aşkına! Ulla Mork Goran'la ilişkisini birçok kez bitirdiğini kabul etti. Her seferinde ona geri dönmüş ama bu kez son olduğunu iddia etti. Evet, halterlerini ve diğer vücut geliştirme aletlerini bazen arabada bulundururmuş. Eğer Adonis doluysa o zaman farklı aletler beklemek zorunda kalmazmış. Lillian Sunde sanıkla hiçbir ilişkisi olmadığını iddia etmeye devam etti. Evet, dedikoduları biliyor ama Elvestad böyle bir yer, bir dedikodu çarkı. Şehirdeki diskoda dans ettikleri zaman birisi büyük ihtimalle onları görmüş olmalıydı. Linda Carling aşağı yukarı önceki ifadesini kelimesi kelimesine tekrar etti. Beyaz gömlekli bir adam siyah kıyafetli bir kadının arkasından koşuyordu. Yolun kenarında kırmızı bir araba park etmişti. Bir Golf olabilirdi. Linda'nın arkadaşı Karen Krantz Linda'nın ifadesine güvenileceklerinden emin. Yanlış anlaşılmaktan dehşete düşmüştü, dedi. Yani sana gördüğü şeyi anlaıyor. Ole Gunwald bir arabanın iki kez motorunu çalıştırdığını duyduğuna oldukça emin. On beş dakika arayla. Niçin iki kez? diye merak etü Sejer.

Goran günler boyunca saatlerce Sejer tarafından sorguya çekildi. Goran artık soluk masadaki bütün çizikleri biliyordu. Tavandaki bütün izleri, duvarlardaki bütün hatları. Yorgunluk ani sarsıntılarla geliyordu. Bir bıkkınlık onu şoke etti. En sonunda bu atakları önceden tanımayı, nasıl gizli gizli yaklaştıklarını öğrendi. Ardından dinlenmek için masaya uzanıyordu. Sejer onun öyle oturmasına izin veriyordu. Bazen ona öyküler anlaıyordu. Goran dinliyordu. Geçmiş ve gelecek yoktu, sadece bir gün vardı, 20 Ağustos. Ve tekrar tekrar Hvitemoen'daki otlak. Yeni fikirler, yeni açılar, ani beklenmedik sıçramalar. Lillian'la beraberdim. Bunu o kadar çok söylemişti ki. Ama artık o da buna inanmıyordu. Lillian hayır diyordu. O niçin böyle diyordu? Ağustos 20. Arabayı tek başına sürüyordu. Zihninde çok korkunç görüntüler belirdi. Bunlar onun görüntüleri miydi, bunlar gerçek miydi yoksa o hayal mi görüyordu? Bu inatçı kır saçlı adam tarafından buraya yerleştirilmiş. Homurdandı. Baş ağırlaşmış ve ıslanmış gibiydi.

"Gerçeği keşfetmen için sana yardımcı olabilirim," dedi Sejer. "Ama senin istemen gerekiyor."

"Beni rahat bırak," dedi Goran.

Eğer bir ağızını açar ve kelimelerini dökerse kendini hayal kırıklığına uğratacağından duyduğu içgüdüsel bir korkuyla ağzında bir şeyin kabardığını hissetti.

"Köpeğim ayağa kalkü," dedi Sejer. "Sendeleyerek yürüyor ve biraz yemek yemeye başladı. Bu büyük bir rahatlama. Dinçleşüğimi hissediyorum."

Bu, Goran'ın daha da inlemesine neden oldu. "Vücut çalışmam lazım," dedi. "Eğer vücut çalışmazsam deliririm!"

"Daha sonra, Goran, daha sonra. Sonra senden hiçbir şey esirgemeyeceğiz. Temiz hava. Ziyaretçiler. Gazeteler ve televizyon. Büyük ihtimalle bir PC. Ama önce yapmamız gereken işler var."

"Ben takılıp kaldım," diye hıçkırdı. "Hatırlamıyorum."

"Bu bir istek meselesi. Bir eşiği geçmen gerekiyor. Burada oturup her şeyin kötü bir rüya olduğunu umarsan, kendine haürlaman için izin vermezsin."

Goran başını gömleğinin koluna gömdü ve burnunu çekti.

"Ama ya ben yapmamışsam?" diye inledi.

"Eğer sen yapmamışsan, o zaman bunu öğreneceğiz, Goran. Bulduklarımızdan. Senin söylediklerinden."

"Her şey darmadağınık."

"Birisiyle beraber miydin?"

"Hayır."

"Valizden kurtulmak için Einar'dan yardım istedin mi?"

"Onun valizi yoktu!"

Bu kelimeler odada yankılandı. Ağzından istemeden kaçmışlardı. Sejer omurgasından aşağı inen bir soğukluk hissetti. Şimdi hatırlamıştı, zihninde oradaydı. Kadını yürürken gördü.

Onun valizi yoktu!

"Bir çantası vardı," dedi sakince. "Çantayı hatırlıyorsun."

"Sarıydı," diye homurdandı Goran. "Lanet olası bir muza benziyordu."

"Evet," dedi Sejer. Bunu o kadar yavaş söylemişti ki neredeyse duyulamayacak seviyedeydi. "İşte kadın yürüyerek geliyor. Sarı muzı görüyorsun. Otostop mu yapıyor?"

"Hayır. Yolun kenarından yürüyordu. Sonra arabayı duydu ve durdu. Niçin olduğunu merak ettim ve otomatikman frene bastım. Yön soracağını sandım. Ama o Jomann'ı sordu. Onun tanıyıp tanımadığımı. Hayır dedim ama onun kim olduğunu biliyordum. Sizi götürebilirim. Arabaya bindi. Yolcu koltuğunda dindik oturdu.

'O evde değil.'

'Gidip bakabiliriz,' dedim. Ve burada ne yaptığını sordum."

Goran masayla konuşuyordu. Sejer nefes almaya bile cesaret edemedi dinliyordu.

"'Kocam,' diye gülümseyerek karşılık verdi. O komik çantayı ellerinin arasında sıkıyordu.

'Lanet olsun!' diye güldüm. 'O pis sapık mı!'

Alınmış gibi göründü. 'Böyle demek hiç de kibarca değil. Hiç kibar değilsiniz,' dedi.

'Hayır,' dedim, 'hiç kibar değilim, lanet olsun. Özellikle de bugün. Ve kadınlar da öyle.'"

Goran ara verdi. Sejer vücudunda bir titreme hissetti ama geçti ve yerini tedirginliğe bıraktı. Şu anda tanık olduğu şey gerçek hikâyeydi. Bu ikisini de hem rahatlatıp hem üzmüştü.

Bu görmek istemediği ama belki de sonsuza kadar bir parçası olduğu bir gaddarlıktı.

"Onun saç örgüsünü haırlıyorum," dedi Goran. "Çekip koparmak istedim."

"Niçin?" dedi Sejer.

"Çok uzun, çok kalın ve çok baştan çıkarıcıydı."

"'Kızgın mısınız?' diye sordu kadın, oldukça dikkatli bir şekilde ve ben 'Evet, çok kızgınım,' dedim. 'Siz kadınlar çok iğrençsiniz.' Sonra yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve sesini kesti.

'Belki sen iğrenç değilsin?' dedim. 'Yaşlı Gunder'le yetinmeye hazır değilsen. Bu durumda ben sana yeterli olmalıyım.'

Bana boş boş baktı. Arabanın kapısıyla oynamaya başladı. 'O lanet olası kapıyı bırak,' dedim ama paniğe kapıldı ve bir manyak gibi itip çekmeye başladı. Şu ne istediğini bilmeyen duygusal kadınlardan biri, diye düşündüm. Önce arabaya binmek istedi, şimdi de inmek isüyor. Böylece gitmeye devam ettim. Gunder'in evini geçtiğimizde bana çok acı dolu bir bakış attı. Bağırıp çığlık atmaya başladı. Ben de frene yüklendim. Emniyet kemerini takmıyordu ve ön cama çarptı. Çok da sert değil ama inlemeye başladı."

Goran derin bir nefes aldı. Nefes alıp verışı hızlandı. Sejer gözünde yolda yan duran bir araba ve eli altında korkudan bembeyaz olmuş, çevik bir kadın canlandırdı.

Goran'ın sesi aniden değişti. Neredeyse maç anlatır gibi cansızlaşü. Doğruldu ve Sejer'e baktı.

"Hintli kadınların Norveçliler gibi aşağıda yeteri kadar yeri var mı?" diye ona sordum ve elimi bacaklarının arasına soktum. Zıvanadan çıktı. Tamamen kendini kaybetti. Kapıyı açtı ve tökezleyerek dışarı çıktı. Dehşete düşmüş bir şekilde, otlığın içine doğru koştu..."

Ve Linda, diye düşündü Sejer, bisikletiyle yaklaşıyordu, belki de tam virajın oradaydı. Her an arabayı görebilirdi.

"Arka koltuktaki halterlerden birini kaptım ve arkasından koştum," dedi monoton bir şekilde. "Ben formdayım. Koşmak kolaydı, beni azdırdı ama o da hızlıydı, otların içinde lanet olası bir tavşan gibi koştu. Onu ormanın kenarında yakaladım. Tuhaftır ki Gunwald'in pencerelerinde bir ışığın parladığını gördüm. Ama hiç rahatsız olmadım."

"Çığlık attı mı?" dedi Sejer.

"Hayır. Kaçmakla meşguldü. Duyabildiğim tek şey otlara basan ayakları ve kendi nefes alıp verişimdi."

"Ve onu yakaladın. Sonra ne yaptın?"

"Daha fazla hatırlamıyorum."

"Tabii ki hatırlıyorsun. Ne hissediyordun?"

"Kendimi inanılmaz derecede güçlü hissettim. Vücudum alev alev yanıyordu. Ayrıca, o kadın beş para etmezdi."

"Nasıl yani?"

"Her şeyi beş para etmezdi. Jomann'a gitmesi. Bakışı. Kıyafeti ve mücevherleri. Hepsi cicili bicili değersiz şeylerdi. Genç de değildi."

"Otuz sekiz yaşındaydı," dedi Sejer.

"Biliyorum. Gazetelerde öyle yazıyordu."

"Niçin ona vurdun?"

"Niçin mi? Halteri elimde tutuyordum. Elleri kafasının üstünde kıvrılmış darbeyi bekliyordu."

"Dönüp gidemez miydin?"

"Hayır."

"Niçin olduğunu bilmem gerekiyor."

"Çünkü kaynama noktasına gelmişim. Zor nefes alıyordum."

"Ona çok mu vurdun?"

"Sanmıyorum."

"O yere yığıldıktan sonra nefes alabildin mi?" "Evet, tekrar nefes alabildim." "O tekrar ayağa kalktı mı, Goran?" "Ne?"

"Onunla oynadın mı?"

"Hayır. Sadece bu işi bitirmek istedim."

"Bütün otlakta koşuşturma izlerin var. Bunu doğru dürüst açıklığa kavuşturmamız gerekiyor."

"Ama daha fazlasını haürlamıyorum."

"Hadi devam edelim. O en sonunda otların içinde kımıldamadan kalınca sen ne yaptın?"

"Arabamla Norevann'a gittim."

"Elbiselerini ne yaptın?"

"Göle attım."

"Spor salonundaki kıyafetini mi giydin?" "Giymem gerekiyordu." "Ya halterler?"

"Onları arabaya koydum. Biri kanlanmışü." "Yüzünde çizikler vardı. Seni tırmaladı mı?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Göğsümü yumrukladı." "Gölde ne kadar kaldın, Goran?" "Bilmiyorum."

"Arabaya binip eve dönerken ne düşündüğünü haürlıyor musun?"

"Zor. Lillian'a gittim."

"Gerçekle kurguyu yine birbirlerine karıştırıyorsun." "Ama nasıl olduğunu biliyorum. Onu dikiz aynasından

gördüm. Hafifçe perdenin arkasına saklanarak pencereden el salladı."

"Suç mahalline niçin geri döndün?"

"Döndüm mü?"

"Bir şey mi kaybetmiştin? Kesinlikle bulman gereken?"

Goran başını iki yana salladı.

"Hayır. Paniğe kapıldım. Ya hâlâ yaşıyorsa ve konuşabiliyorsa? Böylece arabama döndüm. Binip geri gittim. Sonra onu gördüm. Sarhoş gibi otlakta sendeleyerek dolaşıyordu. Bu bir kâbustu. Onun hâlâ yaşadığına inanmadım."

"Devam et."

"Yardım diye bağııyordu ama çok güçsüz bir şekilde. Neredeyse sesini kaybetmişti. Sonra beni gördü. Çok tuhaftı ama elini kaldırıp yardım istedi. Beni tanımadı."

"Elbiselerini değiştirmiştin," dedi Sejer.

"Evet. Tabii ki."

Bir an için konsantrasyonunu kaybetti. "Sonra otların içine yığıldı. Onu bıraktığımdan tamamen farklı bir yerdeydi. Halterlerden birini kaptım ve otlağa daldım. Eğildim ve gözlerimi ona diktim. İşte o zaman beni hatırladı. O andaki gözleri tarif edilemezdi. Sonra yabancı bir dille, zayıf bir şekilde görüldüğü kadarıyla yardım diye bağırdı. Belki de dua ediyordu. Sonra ona arka arkaya vurdum. Bir insanın canının bu kadar zor çıkmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündüğümü haürlıyorum. Ama en sonunda kımıldaması durdu."

"O halter, Goran? Onu ne yapün?"

"Haürlamıyorum. Göle atmış olabilirim."

"Demek Norevann'a geri döndün?"

"Hayır. Evet. Emin değilim."

"Peki sonra?"

"Bir süre arabayla etrafta dolaştım."

"En sonunda eve döndün. Ondan sonra ne olduğunu bana anlat."

"Biraz annemle sohbet ettim ve ardından duş aldım." "Peki giysilerin? Spor kıyafetin?"

"Onları çamaşır makinesine koydum. Ardından da attım. Onları temizleyemedim."

"O kadını düşün. Ne giydiğini haürlüyor musun?"

"Koyu bir şey."

"Saçını hatırlıyor musun?"

"O Hintliydi. Sanırım siyah."

"Küpe takıyor muydu? Onları hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Elleri?"

"Kahverengi," dedi. "Yüzük var mıydı?"

"Bilmiyorum. Daha fazlasını bilmiyorum," diye mırıldandı. Masanın üstüne düştü.

"Poona Bai adlı bu kadını öldürdüğünü itiraf ediyor musun? 20 Ağustos akşamı saat 21.00'de?"

"İtiraf etmek mi?" dedi Goran, korkmuştu. Sanki aniden uyanmış gibiydi. "Bilmiyorum. Benden görüntüler görmemi istedin ve bunları duydun." Sejer ona sakince baktı.

"Rapora ne yazmam gerekiyor, Goran? Bunların senin Poona'nın cinayet görüntülerin olduğunu mu?" "Öyle bir şey. Eğer sorun değilse."

"Çok net değil," dedi yavaşça Sejer. "Bunu bir itiraf olarak düşünür müsün?"

"İtiraf mı?"

Bir kez daha Goran'ın yüzünde korku dolu bir ifade belirdi.

"Sence neye benziyor?"

"Bilmiyorum," dedi tedirgin bir şekilde Goran.

"Bana bazı görüntüler anlattın. Onlara hatıralar diyebilir miyiz?"

"Sanırım diyebiliriz."

"20 Ağustos haüralarının. Sen ve Poona Bai arasında olanları su yüzüne çıkarmak için gerçek bir girişim."

"Evet. Sanırım."

"O zaman bana ne söyledin, Goran?"

Goran masanın üstüne uzandı. Umutsuzluk içinde gömleğinin kolunu ısırdı.

"Bir itiraf," dedi. "Sana itiraf ettim."

Bölüm 23

Friis kontrolünü kaybetmemeye çalışı.

"Ne yapüğını biliyor musun?" dedi kısık bir sesle. "Bunun ciddiyetini anlıyor musun?"

"Evet," dedi Goran. Ranzasında uyukluyordu. Vücudu tamamen huzura kavuşmuştu.

"En ciddi, kanunların en büyük cezasını içeren suçu itiraf ettin. Polisin tek bir kesin delili bile olmamasına rağmen. Bu kadar zayıf temelleri olan bir davayı açıp açamayacakları oldukça kuşkulu. Ek olarak varsayımlar ve söylentilere göre seni mahkûm etmeye istekli bir jüri bulmaları gerekiyor."

Kızgınca odayı adımladı.

"Ne yapüğını gerçekten anladın mı?"

Goran Friis'e şaşkın bir şekilde bakı. "Ya anladıysam?"

"Ya mı? Bana masum olduğunu söyledin. Fikrini mi değıştirdin?"

"Artık bu umurumda değil. Belki de değıştirdim. Bu odada oturarak saatlerce düşünüyorum. Gerçeğın ne olduğunu arık bilmiyorum. Her şey doğru, hiçbir şey doğru değil. Vücut çalışmıyorum. Kendimi uyuşturulmuş gibi hissediyorum," diye burnunu çekti.

"Sana baskı uyguladılar," dedi hevesle Friis. "Senden itirafını geri çekmeni istiyorum."

"Orada benimle beraber oturabilirdin! Senden istediğım gibi! Bu benim hakkımdı!"

"Bu iyi bir strateji değil," dedi Friis. "İkinizin arasında olanları bilmemem bizim için daha iyi. Böylece Sejer'in metotlarını karalayabilirim. Beni duydun mu? İtirafını geri çekmeni istiyorum!"

Goran onan hayretler içinde baktı. "Biraz geç değil mi?"

Friis tekrar hücrede ileri geri yürümeye başladı.

"Sejer'e istediğı tek şeyi verdin. Bir itiraf."

"Sen gerçeğı aramıyor musun?" dedi Goran.

"Ben seni kurtarmaya çalışıyorum!" dedi sertçe. "Bu benim işim ve ben bu konuda iyiyim. Tanrı aşkına, sen genç bir adamsın! Eğer seni mahkûm ederlerse, çok uzun bir süre içeride kalacaksın. Hayatının en güzel yıllarında. Bunu bir düşün!"

Goran duvara doğru döndü. "Şimdi gidebilirsin. Hepinize lanet olsun."

Friis onun yanına oturdu. "Hayır," dedi. "Gitmiyorum. Baskı altında işlemediğin bir suçu itiraf ettin. Sejer senden büyük ve bir otorite. Gençliğini istismar etti. Bu adaletin bir başarısızlığı. Büyük ihtimalle tamamen beynin yıkandı. İtirafı geri çekeceğiz ve bunu kabul etmek zorunda kalacaklar. Şimdi yat ve dinlen. Biraz uyumaya çalış. Daha önümüzde uzun bir yol var."

"Annem ve babamla konuşman lazım," dedi Goran.

İtiraf haberi daha yeni yayınlanmıştı ki gazeteler okuyucularına geri çekildiğini bildirdiler. İnsanlar Einar'ın Cafesi'nde oturmuş gözleri fal taşı gibi açık, okuyorlardı. Baştan beri onun masumluğunu savunan şüpheçiler kandırıldıklarını düşündüler. İçlerinden buna inanamadılar. Bir genç adamın eğer yapmadıysa bir çayırda bir kadının kafasını pelteye çevirdiğini iüraf etmesini. Bunu akıllarına bile getirdiklerinde mideleri bulandı. Bekledikleri kişi Goran değildi. Yasal ve teknik tezler ya da asla işlemedikleri cinayet ve başka suçları itiraf edenlerden örneklerin bulunduğu yazıyla bağlantı kuramadılar. Bir gazete birçok vakayı ezberden yazmıştı. Kendilerini incelemiş ve direnci anlamış, bunun imkânsız olacağını ve bir gün jüride olabilecek insanların onlar gibi düşüneceklerini anlamışlardı.

Kafeterya sakindi, yeni tarüşma yoktu, sadece şüphedeki, tereddütlü insanlar vardı. Lanet olsun ki, dedi Mode, ben buna hiç inanmadım. Nudel sessizdi ve Frank inanamayarak başını iki yana salladı. Ne düşünmesi gerekiyordu? Ole Gunwald rahatlamışü.

Einar'ı teşhis etmişti ama melek gibi masum çıkmıştı. Genç Seter'in olabileceğini sandığı doğrudu ama önce kız arkadaşı ve sonra da metresi tarafından kovulan, öfkeden köpürmüş, aşırı formda genç bir adam görüşünü kabul etmeye yetecek kadar hayal gücü vardı. Gazeteler bunu nasıl yazmış ü? "Hayvani gücü olan bir katil."

Gunder Sejer'in açıklamalarını dinlemek için iki kez telefona gelmişü. İlkinde en sonunda bir neticeye ulaştıklarını, sonra da birkaç saat sonra bu geri çekmeyi söyledi. Bunun için endişelenmesi gerekmiyor, itiraf mahkemede oldukça ağırlık taşıyacaktı, sadece açıklamalara ihtiyaç var. Goran'ın mahkûm olacağını umuyoruz, dedi, sesi çok ikna ediciydi. Gunder ona teşekkür etti ama daha fazla bir şey duymak istemedi. Bu işin tamamen bitmesini istiyordu.

"Kız kardeşiniz nasıl?" dedi Sejer.

"Değişiklik yok." "Umudunuzu kesmeyin."

"Kesmeyeceğim. Başka hiç kimsem yok." Gunder bunu bir süre düşündü. Söylemek istediği bir şey vardı. "Aklımdayken, bir mektup aldım. Poona'nın abisinden. Hâlâ çekmecedeyim. Bizim düğünümüzden sonra Poona'nın ona yazdığı bir mektup. O mektupta ona her şeyi söylemiş. Abisi onun benim olmasını isteyeceğini düşünmüş."

"Bu sizi mutlu etti mi?"

"Hintçe yazılmış," dedi Gunder. "Marathi. Benim işime yaramıyor."

"Eğer isterseniz sizin için tercüme ettirebilirim."

"İsterim, lütfen."

"Bana yollayın," dedi Sejer.

Robert Friis Goran'ın itirafının eksik olduğunu, cinayetle hiçbir şekilde ilişkisi olmadığını tutarlı bir şekilde savundu. Kadının kıyafetini koyu renk oldukları dışında hatırlamıyordu. Altın rengi sandaletlerden hiç bahsedilmiyordu. Aynı şekilde, kadının elbisesindeki bir Norveç broşu gibi sıra dışı bir şeyden de. Ölünün görünüşü hakkında hiçbir fikri yoktu ama kurbanla bağlantısı olan diğer herkes dişlek olduğundan bahsetmişti. Bitkinlik ve bir anlık kuşku sonucu söylenmiş basit ve sade bir çıkarım, diye gürledi Friis. Giysileri Norevann'da tam olarak nereye attığı sorulduğunda Goran net değildi.

İlk itiraf bir yığın delik ve bağlantısız detaylarla doluydu. Daha sonra, ardından gelen bulgular bunu açığa çıkaracaktı. Friis kantinde Sejer'le karşılaştı ve müfettiş gözlerini karidesli sandviçinden ayırmamasına rağmen Friis onun masasına çöktü. Dedikoducu biriydi ama gerçek bir profesyoneldi. Sejer çok az konuşan bir adamdı ama ne dediğini bilirdi.

"O doğru adam ve bunu biliyorsun," dedi kısaca, çatalla karidesiyle oynuyordu.

"Büyük ihtimalle," dedi hemen Friis, "ama bu temelde mahkûm edilmemeliydi."

Sejer dudaklarındaki mayonez parçasını sildi ve savunma avukatına bakı.

"Er ya da geç topluma geri dönecek ama böyle çekip giderse hâlâ patlamamış bir bomba gibi saniyeleri sayıyor olacak."

Friis gülümsedi ve kendi sandviçini yemeye başladı. "Sen büyük ihtimalle henüz işlenmemiş cinayetlerden dolayı endişe etmiyorsun. Sen şu anda masanda olan davalarla ilgilenecek kadar meşgulsün. Ben de."

Bir süre ikisi de yemeklerini yediler.

"İşin en kötüsü," dedi Sejer, "Goran çok uzun zamandır ilk kez kendiyle barışık. İtirafını geri çekerse bütün bunları tekrar yaşaması gerekecek. Bu onu hiçbir yere götürmez. Bunu kabullenmesi gerekiyor."

Friis kahvesini höpürdeterek içti.

"Onun daha başlangıçta suçlanmaması lazımdı," dedi. "Sen bu işte eskisin, bu riski almana şaşırdım."

"Almam gerektiğini biliyorsun," dedi Sejer.

"Ve nasıl çalıştığını da biliyorum," dedi Friis. "Sen onun yanındasın. Aşırı gururunu okşuyorsun. Anlayışlı bir şekilde onu dinliyor, omzunu sıvazlıyorsun. Ona iltifatlar ediyorsun. Onu o odadan çıkarıp bütün haklarına rağmen başka bir yere götürebilecek tek kişi sensin. Ondan çekip aldığın ilk şeyler bunlar."

"Bağırıp onu dövebilirim," dedi basitçe Sejer. "Bunu mu tercih edersin?"

Friis karşılık vermedi. Uzun bir süre dikkatlice çiğnedi.

Ve sonra sertçe konuştu: "Onun bilincine bir Hintli kadın soktun. Bir zamanlar bir bilim adamının bir kutup ayısı sokması gibi. Bir deney, saf ve basit."

"Gerçekten mi?" dedi Sejer.

"Bu oyunu benimle oyna. Eğer biliyorsan."

"Sanırım biliyorum."

"Birkaç saniye herhangi bir şey düşün. İstedğin bir şeyin görüntüsünü yarat. Her şey serbest, tek bir şey hariç: O görüntüde bir kutup ayısı olmaması gerekiyor. Onun dışında, her şey serbest. Ama bir kutup ayısı düşünme. Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Sandığından da daha iyi," dedi Sejer.

"O zaman düşünmeye başla."

Sejer düşündü ama yemek yemeğe devam etti. Aklına hemen bir görüntü geldi. Onu izleyerek oturdu

"Evet?" dedi Friis.

"Tropik bir kumsal görüyorum," dedi Sejer. "Gök mavisi sular ve tek bir palmiye ağacı. Ve köpüren dalgalar."

"Peki kumsaldan sessizce kim geliyor?" diye onunla alay etti Friis.

"Kutup ayısı," diye kabul etti Sejer.

"Kesinlikle. Norveç'in kuzeyinden elinden geldiği kadar kaçtın ama o lanet ayı seni o tropik bölgeye kadar takip etti. Çünkü ben onu oraya yerleştirdim. Aynı senin Poona Bai'yi Goran'ın zihnine yerleştirdiğin gibi."

"Eğer metotlarımı onaylamıyorsan soruşturmamda müşterilerine eşlik etmen gerekecek."

"Çok fazlalar," dedi Friis.

"Soruşturmanın video kaydı yakında hazır olacak," dedi Sejer. "Sonra taktiğini değiştirmen gerekecek."

Bürosuna gitti ve Skarre'yi orada buldu. Skarre tek bir kelime bile etmeden içinde küçük bir gazete kupürü olan bir zarf verdi. Sejer kupürü okudu.

"'Oslo sokaklarına bir adam (29) bıçaklanmış bulundu. Daha sonra yaralarından dolayı öldü.' Posta kutunda mı? Posta damgası yok mu?"

"Evet."

Sejer araştırmacılarına ona baktı. "Bu seni endişelendiriyor mu?"

Skarre sinirlice kıvrıcık saçlarını karıştırdı. "Araba lastiklerim bir bıçakla parçalandı. Burada da bir bıçak geçiyor. Bu her kimse kapımın önüne kadar gelmiş. Beni takip etmiş. Benden bir şey istiyor. Bunu anlamıyorum."

"Linda Carling'e ne diyorsun? Onu hiç düşündün mü?"

"Doğrusu, düşündüm ama bu özellikle bir kadın tarzı değil. Lastikleri parçalamak da.

"Belki Linda da pek kadınsı değildir."

"Onun ne olduğundan pek emin değilim. Geçenlerde annesini aradım. Ondan dolayı çok endişeliydi. Tamamen değiştiğini söyledi. Okula gitmeyi bırakmış. Farklı giyiniyormuş ve tamamen içine çekilmiş. Ek olarak da ağrı kesiciler yutu yormuş. Şişe üstüne şişe. Sonra gerçekten tuhaf bir şey söyledi. Linda'nın sesinin değiştiğini."

"Ne?"

"Onu haürlüyor musun? O tiz sesini, genç kızların sahip olduğu o belirgin cıvıltıyı?"

"Evet?"

"O kaybolmuş. Sesi daha kalın."

Sejer kupüre tekrar baktı.

"Bana bir iyilik yapıp kendine göz kulak olur musun?"

Skarre iç çekti. "O on alü yaşında. Ama tamam, sürekli omzumun üstünden bakacağım. Bununla beraber, sürekli o ilaçları düşünüyorum."

"Kendini uyuşturuyor," dedi Sejer.

"Ya da acı içinde," dedi Skarre. "Belki de saldırıya uğradığı için."

Linda beyaz bir bluz üstüne bir şey işliyordu. Lambanın altında hiç kımıldamadan oturmuş, annesinin onda daha önce hiç görmediğı bir özen ve dikkatle dikiyordu. O bluzu da neden aldığını bilmiyordu.

"Bu yeni mi? Parayı nereden buldun?"

"Fretex'ten 45 krona aldım."

"Sen genelde hiç beyaz bluz giymeysin."

Linda başını eğdi. "Bu özel bir durum için."

Annesi bu cevabı beğendi. Bunun ortada bir oğlan olduğu manasına geldiğini düşündü ve bu bir anlamda doğruydı.

"O düğmeleri niçin değiştiriyorsun?"

"Altın rengi düğmeler çok kötü görünüyor," dedi Linda. "Kaplumbağa kabuğu olanlar daha iyi."

"Bugün haberleri dinledin mi?"

"Hayır."

"Goran'ı yargılayacaklar. İtirafını geri çekmiş olmasına rağmen."

"Anladım," dedi Linda.

"Üç ay içinde mahkemeye çıkacak. Onun öldürdüğüne inanamıyorum."

"Ben inanabiliyorum," dedi Linda. "İlk başta emin değildim ama şimdi eminim."

Dikmeye devam etti. Annesi kızının güzel olduğunu gördü. Daha sakin. Yine de bir şeyden tedirgindi.

"Karen'i artık görmüyorsun değil mi?"

"Hayır."

"Yazık. O güzel bir kız."

"Doğru," dedi Linda. "Korkunç derecede cahil."

Annesi şaşırdı. "Hangi konuda cahil?"

Linda bluzu bırakü. "O sadece bir çocuk." Sonra dikişe devam etti. Düğmenin etrafından ipliği geçirdi ve bir düğüm attı.

"Ama Goran olayı acayip," dedi dalgınca annesi. "Onu sadece ikinci dereceden kanıtlarla mahkûm edebilirler mi? Savunma ortada kesin bir delil parçası bile olmadığını söylüyor" diye gazeteden alıntı yaptı.

"İkinci dereceden delil parçası o kadar önemli değildir," diye kabul etti. "Ama yeteri kadar çıkarsa bu davanın karakterini değiştirirler."

"Nasıl?" Kızına hayretler içinde bakü.

"İspat gücü üstünlüğü."

"Böyle kelimeleri nereden öğrendin?"

"Gazetelerden," dedi Linda. "O benim gördüğüme benzer bir araba kullanıyor. Benim gördüğüm adam gibi giyinmişti. Giydiği kıyafeti ya da ayakkabıları bulamıyor. Nerede olduğunu ispat edemiyor. Kendisine bir şahit bulabilmek için bir yığın yalan söyledi, bütün şahitler inkâr ettiler. Cinayetin ertesi günü yüzü çizilmişti. Arabasında kesinlikle cinayet silahı olabilecek bir şey vardı. Kurbanın üstünde, büyük ihtimalle

Adonis'ten gelen, magnezyum izleri bulundu. Ve Goran kız arkadaşından ayrıldıktan sonra doğrudan oradan geldi. Son olarak da, en son olarak değil: Sorgu sırasında onu öldürdüğünü iüraf etti. Daha neye ihtiyacın var?"

Annesi şaşkınca başını iki yana salladı. "Aman Tanrım. Bilmiyordum." Bir kez daha beyaz bluza baktı. "Onu ne zaman giyeceksin?"

"Birisiyle buluşacağım."

"Şimdi, bu gece mi?"

"Er ya da geç."

"Bu şifre gibi." Annesi tekrar kendini tedirgin hissetti. "Bugünlerde tuhafsın. Şey, özür dilerim ama seni anlamıyorum. Her şey yolunda mı?"

"Çok mutluyum," dedi bir yetişkin edasıyla.

"Peki ya okul ve diğer her şeye ne diyorsun? Ne diyorsun bu konuda?"

"Benim sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım var." Düşüncelere dalmış bir şekilde başını kaldırdı. Beyaz elbiseyi ışığa tuttu. Zihninde bu bluzun Jacob'un kanıyla kıpkırmızı, ıslanmış olduğunu açıkça görebiliyordu. Onu sonsuza kadar aşkının bir kanıtı olarak saklayabilirdi. Aniden gülmesi gerekti. Uçarı bir şekilde başını iki yana salladı. Bir şeyi düşünmekle onu gerçekleştirmek arasında çok uzun bir yol vardı, bu kadarını anlamıştı. Bununla beraber, bu oyun hoşuna gidiyordu. Bu onun kendini yeniden yaşadığını hissetmesini sağlamıştı. Otobüse binip şehre iniyor. Bıçak arkasında, merdivenlere saklanıyor. Aniden Jacob'un sokaktan içeri girdiğini görüyor. Sokak lambasının ışığında kıvrık saçları alün gibi parlıyor. Linda karanlıktan fırladı. Jacob'un sesi hayret doluydu. Söyleyeceği son sözler şunlardı: Linda. Sen misin?

Bölüm 24

Sejer koridorda durup dinledi. Köpek köşeden sendeleyerek geldi.

"Nasılsın, eski dost?"

Çömeldi ve kulaklarının arkasını okşadı. Biraz kilo almıştı. Tüyleri eski parlaklığının bir kısmını kazanıyordu.

"Buraya gel," dedi. "Sana hamburger aldım ama önce pişirmek gerekiyor."

Sejer tavada tereyağıyla onları pişirirken sakince ocağın yanında oturdu.

"Sos?" diye nazıkçe sordu. "Tuz ve karabiber."

"Hav," dedi Kollberg.

"Bugün bira içeceksin. Bira besleyicidir. Ama sadece bir tane."

Köpek sarkık kulaklarını dikerek dinlediğini gösterdi. Yavaş yavaş yemek kokusu mutfağı doldurmaya başladı ve ağızından salyalar akmaya başladı.

"Bu tuhaf bir şey," dedi Sejer, Kollberg'e bakarak. "Önceden olsa, şu ana kadar beni deli etmiştin. Atlayıp zıplayıp havlayıp korkunç patırtı çıkarırdın. Şimdi sakince orada oturuyorsun. Bir daha eski haline dönecek misin?" diye merak etti, hamburgeri çevirerek. "Ama bu önemli de değil. Ben seni olduğun gibi kabul ediyorum."

Biraz sonra Jacob bir şişeyle geldi. Kollberg'e selam verirken oldukça oyalandı. Sejer kadehleri ve kendi Famous Grouse şişesini getirdi. Köpek yemek ve birayla doymuş olarak Sejer'in ayağının dibinde yatıyordu. Pencereleden hafif bir hışırtı sesi geliyordu.

"Sara gelmiyor mu?" dedi Skarre.

"Hayır," dedi Sejer. "Gelmesi mi lazımdı?"

"Evet," dedi Skarre.

Sejer viskisi yudumladı. "Sara babasını yanında. Adam çok kötü durumda."

"Nesi vardı? Unuttum."

"Multipl Skleroz," dedi Sejer. "Yeni kortizon tedavisi görüyor. Onun için çok zor. Huysuzlaşıyor."

"Huysuz babaları çok iyi bilirim," dedi Skarre. "Benimki kortizon tedavisi bile olmadı. Hemen kutsal üçlüye katıldı."

Bu sözler Sejer'in genç iş arkadaşını dikkatlice bakmasına neden oldu.

Skarre ayağa kalktı ve etrafın altını üstüne getirdi. CD rafını baştan sona inceledi. Yüzlerce farklı sanatçı, hepsi de dişi.

"Erkeklerin burada şarkı söylemesine izin yok mu, Kon rad?" diye ona takıldı.

"Benim evimde söyleyemezler."

Skarre cebinden başka bir şey çıkardı.

"Nice seneler, Konrad."

"Bunu nereden biliyorsun?" CD'yi aldı.

"Bugün elli bir oldun."

Sejer hediyeıi inceledi ve ona teşekkür etti.

"Beğendin mi?" diye sordu Skarre.

"Judy Garland. Harika, evet."

"Hediyelerden bahsetmişken," dedi Skarre. "Başka bir selam aldım. Pulsuz. Birisi tekrar benim daireme girmiş."

Sejer sarı zarfa bakakaldı. Bir kâğıt ataşla kapalıydı. Skarre içindekileri masaya döktü.

"Bunlar ne?" dedi Sejer.

"Düğmeler," dedi Skarre. "Bir parça iplikle birbirlerine dikilmiş iki kalp şeklinde altın düğme."

Sejer onları lambanın altında getirdi. "Güzel düğmeler," diye düşündü. "Pahalı bir giysiden. Bir bluz, belki?"

"Ama bu umurumda değil. Lambanın ışığında orada masanın üstünde dururlarken bir anlamları vardı. Ki benim anlamadığım."

"Bir teklif," dedi Sejer. "O iki düğmenin Linda'dan geldiğine iddiaya girerim." Gülümsedi. "Fazla düşünme. Arayan ya da bir şeyler gönderen kişilerin genelde harekete geçme kabiliyetleri yoktur."

Skarre'yi sakinleştiren yatışürıcı bir tarzı vardı.

"Onları çöpe at, dedi kırmızı şarap kadehini dudaklarına götürerek.

"Güzel düğmeler değil mi? Ciddi misin?"

"Çöpe at. Onları istemiyorum."

Sejer mutfığa gitti, dolabın kapısını açıp kapatırken aynı zamanda da düğmeleri cebine attı.

"Arük çöpler," dedi.

"Goran niçin itirafını geri çekti?" dedi Skarre. "Bu benim canımı çok sıkıyor."

"Goran yaşamı için savaşıyor," dedi Sejer. "Ve bu onun hakkı. Bu davanın kapanması için uzun bir süre gerekiyor."

"Jomann'a söylendi mi?"

"Evet. Pek bir şey söylemedi. O kinci biri değil."

Skarre Gunder'i düşününce gülümsedi. "Jomann ilginç biri," dedi. "Bir çocuk kadar basit."

Bu sözler Sejer'den sert bir yüz ifadesi tepkisi aldı. "Güzel konuşmayı asla zekâyla aynı kefeye koymamalısın."

"Ben bir bağ olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı Skarre.

"Bu davada yok."

Bir süre sessizce içtiler. Skarre jelibon paketini çıkardı. Bir tane sarı jelibon çıkarıp kırmızı şaraba batırdı. Sejer'in tüyleri ürperdi. Viski etkisini göstermeye başladı. Omuzları gevşedi ve

vücudu ısındı. Skarre'nin jelibonu turuncuya dönüştü.

"Sen burada sadece trajediyi görebiliyorsun," dedi Skarre.

"Görecek başka ne var?"

"Jomann bir dul. Onun durumundaki bir adama göre hiç de kötü durumda değil. Bir şekilde onunla çok gurur duyu yormuş gibi görünüyor. Arük hayatının geri kalanında bununla yaşayabilir. Bana katılıyor musun?"

Sejer onun elinden jelibon torbasını kaptı. "Kan şekerin çok yüksek," dedi.

Bir daha sessizlik. İki adam sırayla kadehlerini kaldırdılar.

"Ne düşünüyorsun?" dedi en sonunda Skarre.

"Olayların nasıl olduğunu düşünüyorum," dedi Sejer. "Birbirlerinden oldukça farklı bir şekilde. Ancak böyle bunun gibi korkunç bir olay oluşabilir."

Skarre kadehini doldurdu ve dinledi.

"Poona niçin öldü? Çünkü Goran onu öldürdü. Ama aynı zamanda Marie Jomann berbat bir şoför olduğu için öldü. Kaza yaptı ve Jomann havaalanında Poona'yla buluşmaya gitmedi. Ya da Kaile Moe onu Gardermoen'de bulamadığı için öldü. Ulla Goran'dan ayrıldığı için öldü. Lillian hayır dediği için. Ortada bir yığın unsur var. Kötülüğün yolunu hazırlayan bir yığın olay."

"Ben Anders Kolding'i düşünüyorum," dedi Skarre.

"O paniğe kapıldı ve ablasının yanına kaçtı. Ama kaül olduğu için değil. Avazı çıküğü kadar bağırان bir velet ve büyük ihümalle hazır olmadığı bir evlilikten kaçtı."

"Garajdaki kadın sola döndüğünü söyledi."

"Herkes hata yapar," dedi Sejer.

"Valiz Einar'daydı."

"O bir korkak, bu kadar açık ve basit."

"Lillian Sunde'ye güvenmiyorum." Jacob patronunun gözlerinin içine baktı. "Sanırım bize yalan söylüyor."

"Kesinlikle. Ama özellikle o akşam hakkında söylemiyor."

Skarre başını eğdi ve dizlerine bakı. Ardından kalan cesaretini topladı. "Dürüst olmak gerekirse, neye inanacağımdan emin değilim. Belki masumdur. Holthemann'ın aldığı mektubu duydun mu?"

"Ah, evet, duydum. Gazetelerden kesilmiş kelimelerle yazılmış bir mektup. 'Yanlıı adamı yakaladınız.' Kâhin olduğunu iddia eden bir kadının telefonla aradığını da duydum."

"Bir kâhinle çalışmazsın, değil mi?"

"Onun koşullarına göre değil. Kâhin olmayabilir ama cinayetle ilgili önemli bir şey bilebilir. Soot onun boıa zaman kaybettirecek biri olduğunu düşündü. Ben de ona kapatmasını söyledim," dedi.

"Bana da söyledi," dedi Skarre. "Seni ta kantinden duymuşlar."

"Annem bile bana parmağını salladı." Sejer hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

"Ama senin annen öldü?"

"Bu sana ne kadar yüksek sesle bağırdığım hakkında bir fikir verir. Soot'tan özür diledim."

"Ya Elise?" dedi Skarre. "Hiç onu duyduğun oldu mu?"

Sejer'in dairesine bir sessizlik çöktü.

"Elise asla azarlamaz," dedi en sonunda.

Skarre ceketini bulmak için kalktığı anda akşamın geç saatleri olmuştu. Köpek ona hoşça kal demek isteğiyle sessizce peşinden geldi. Bacakları zayıftı ama her gün güçleniyorlardı. Orada durmuş birbirlerine hoşça kal derlerken kapı ziline sertçe çalınmasıyla irkildiler. Sejer şaşırmış bir şekilde saate baktı; neredeyse gece yarısı oluyordu. Kapının eşiğinde bir kadın duruyordu. Kim olduğunu fark etmeden önce bir süre ona bakı.

"Bu kadar geç geldiğim için özür dilerim," dedi kadın. "Ama sizi tutmayacağım. Söylemek istediğim tek bir şey var."

Sejer kapının tokmağını sıktı. Karşısındaki kadın Goran'ın annesiydi.

"Çocuklarınız var mı?" dedi, ona sert bir şekilde bakarak. Sesi titriyordu. Sejer paltosunun altında onun göğsünün inip kalktığını görebiliyordu. Yüzü bembeyazdı.

"Evet," dedi Sejer.

"Onları ne kadar iyi tanıdığınızı bilmiyorum," dedi, "ama Goran'ı çok iyi tanırım. Onu kendi vücudum gibi tanırım ve bunu o yapmadı."

Sejer kadının ayaklarına bakı. Kahverengi bileklikli botlar giyiyordu.

"Biliyorum," dedi. "Onun yüzünü köpek çizdi. Buna hiç kimse inanmadı ama 20'sinin akşamı ben onu gördüm. Kapıya geldiğinde pencerenin yanında bulaşık yıkıyordum. Elinde spor çantaları vardı, köpeği gördüğünde çantalarını bırak ü ve oynamaya başladılar. O köpeği çok sever ve oldukça sert oynarlar. Çocuklar gibi alt alta üst üste yuvarlandılar. Yüzü çizildi ve eve geldiğinde üstünde kan vardı. Ardından duş aldı ve şarkı söylüyordu."

Bir süre başka bir şey söylemedi. Sejer bekledi.

"Tanrı bunu biliyor," dedi kadın. "Bütün söylemek istediğim bu kadar." Olduğu yerde döndü ve merdivenlerden inmeye başladı.

Sejer bir süre orada durup kendini toparladı. Sonra kapıyı kapatı. Skarre hayretler içinde ona bakıyordu.

"Duşta şarkı mı söyledi?"

Bu sözler sanki koridorda yankılandı. Sejer oturma odasına geri döndü ve pencereden dışarı bakı. Helga Seter'in aşağıdaki araba parkını geçişini izledi.

"Böyle bir şey yapuktan sonra insan duşta şarkı söyler mi?"

"Bir şekilde mümkün. Ama belki neşeden değil," dedi Sejer.

"Ne düşünüyorsun?" diye ona sordu Sejer.

"Birçok şey. Linda Carling'i, onun kim olduğunu, aslında ne gördüğünü. Bütün bu güvenilmez

insanların insafına kalmış olan Goran Seter'i."

"Sen her şeyin uyuşmasını istiyorsun," dedi Sejer. "Yap bozun bütün parçalarının yerine oturmasını istiyorsun. Çünkü insanlar böyledir. Gerçek farklıdır. Sadece bazı parçalar uymuyor diye Goran'ın masum olması gerekmiyor."

Arkasını ona döndü.

"Ama yine de acayip sinir bozucu." Skarre fikrini değiştirmeyi reddetti.

"Evet," diye kabul etti Sejer. "Acayip sinir bozucu."

"Sana bir şey söyleyeyim mi," dedi Skarre. "Eğer bu dava başladığında jüride olsaydım, onu mahkûm etmeye asla cesaret edemezdim."

"Sen jüride olmayacaksın," dedi Sejer. Pencereye nefes üfledi. "Ve Goran annesinin harika oğlu. Onun tek çocuğu."

"Peki, o zaman gerçekten ne oldu?" dedi Skarre, hâlâ tereddütlü bir şekilde.

Sejer iç çekti ve arkasına döndü. "Sanırım Goran cinayetten sonra korkunç bir umutsuzluk içinde arabasıyla etrafta dolaştı. Elbiselerini bir kez değiştirmişti ve şimdi değiştirdikleri kanla kaplıydı. Evine geri dönmesi gerekiyordu. Büyük ihtimalle annesini mutfak penceresinde görmüştü. Elbiselerindeki kanın açıklanması gerekiyordu. Böylece kendini köpeğin üstüne attı. Böylece çizikleri ve kanları açıklayabilirdi."

Aniden kıkırdadı.

"Komik olan ne?" dedi Skarre.

"Bir şey hatırladım. Çıngıraklı yılanların kafası kesildikten çok uzun bir süre sonra bile seni ısırabileceğini biliyor muydun?"

Skarre arkadaşının geniş silüetini pencereden izleyip açıklamayı bekledi.

"Sana bir taksi çağırayım mı?" diye devam etti Sejer, geri dönmeden.

"Hayır, yürüyeceğim."

"Yol uzun," dedi. "Ve senin merdivenlerin zifiri karanlık."

"Güzel bir geceye ve temiz havaya ihtiyacım var."

"O zaman endişeli değilsin?" Sejer ona sevecen bir şekilde gülümsedi ama bu yine de ciddi bir soruydu.

Skarre ona karşılık vermedi. O gitti ve Sejer tekrar pencerenin yanında durdu. Altın rengi düğmeler, diye düşündü, onları gömleğinin cebinden çıkarırken. Parçalanmış araba lastikleri. Sokakta kanamadan ölmüş bir şekilde bulunan genç bir adam hakkında gazeteden kesilmiş bir kupür. Bu ne manaya geliyordu? Sonra Jacob sokak lambasının ışığında belirdi. Uzun, hızlı adımlarla bloklardan uzaklaştı ve yola çıktı. Sonra karanlık tarafından yutuldu.

Einar'ın Cafesi'nde iki adam beraberce oturuyorlardı. Kapatma zamanı geçmiş ve herkes gitmişti. Mode sakın görünüyor, bardağını sağlamca tutuyordu. Einar sarma sigara içiyordu. Radyodan gelen çok hafif bir müzik vardı. Einar zayıflamıştı. Daha uzun zaman çalışıyor ve artık tek başına olduğu için az yiyordu. Mode değişmemişti. Aslında Mode anormal bir şekilde serinkanlı, diye düşündü

Einar, gizlice onu izleyerek. Hiç değişmemiş. Gece için benzinciği kapamıştı. Pencereden karanlıktaki sarı Shell ışığını görebiliyorlardı.

"Niçin seninle hiç konuşmadılar?" diye bilmek istedi Einar.

"Konuştular."

Einar burnunu çekti. "Ama senin tanıklarını hiç kontrol etmediler."

"Etmeleri için bir neden yoktu."

"Ama diğer herkesi çok dikkatli bir şekilde kontrol ettiler. Benimkini. Frank'inkini. Goran'ı bahsetmiyorum bile."

"Şey, valiz sendeydi," dedi Mode. "Seni kontrol etmelerinde pek şaşıracak bir şey yok."

"Ama cinayet saatinde senin arabayla Randskog'dan bow lingden gelmen gerekiyordu."

"Bu konuda ne biliyorsun?" dedi Mode, ancak duyulabilecek bir sesle.

"İnsanlarla konuşuyorum. Dünyadan haberdar olmak için bunu yapmak zorundasın. Tommy senin 20.30'da ayrıldığını sanıyor."

"Ah," dedi Mode, çekici bir şekilde gülümseyerek. "Böylece sen kendi kendine gidip insanların şahitlerini kontrol etme işini yükledin. Ama Goran itiraf etti. O zaman sanırım bu bir şaka, öyle mi?"

"Ama o geri çekti. Ve ya mahkûm edilmezse?" dedi Einar. "Etrafımızda sonsuza kadar dolaşan bir katilimiz olacak. Her zaman birbirimizden şüpheleneceğiz."

"Şüphelenecek miyiz?" dedi Mode, birasını içerek. Tavrı çok soğuktu.

"Bana dürüstçe söyle," dedi Einar. "Sence Goran suçlu mu?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Mode.

"İnsanlar benim hakkımda konuşuyorlar mı?" diye bilmek istedi Einar. "Hiç dedikodu duydun mu?"

"Duymadım diyemem. Ama lanet olsun. Goran içeride. Yaşantımıza devam etmemiz gerekiyor."

Einar sigarasını kül tablasına bastırıp söndürdü. "Ortada mantıklı gelmeyen birçok şey var. Gazeteler muhtemelen kan lekeli giysileri ve halterleri Norevann'a attığını söylüyorlar. Ama hâlâ bulunamadılar."

"O kadar çamur içinde," dedi Mode, "aramanın pek bir anlamı da yok."

"Çıkarımda sorunlar var. Polis büyük ihtimalle ona baskı yaptı, istediklerini almak için. Genelde böyle yaparlar."

"Kırmızı bir kan sisinin içinde tökezlenerek dolaşırken detayları hatırlamak büyük ihtimalle zordur," dedi Mode.

"Demek neye benzediğini biliyorsun? Bir kan sisi mi?"

Mode gözünü bile kırpmadı. "Arabasında halterlerle dolaşmasını gözünde canlandır," dedi. "Sanırım onlar olmadan sudan çıkmış balığa döner. Bu uzun uzun devam edip gider."

"İnsanlar buralarda arabalarında her tür şeyle dolaşırlar," dedi Einar, onu inceleyerek. "Sen Randskog'a gidip gelirken her zaman bowling topuyla dolaşırsın. Ağırlığı ne kadar?"

"On kilo," diye gülümsedi Mode.

"Ve şu yabancı kadınlardan da hoşlanıyorsun," diye onu tahrik etti Einar.

"Hoşlanıyor muyum?" O gülümsemeye devam etti.

"Thuan'ın en büyük kızıyla çıkıyordun."

"Çılgınca bir kısa zaman geçirdik. Hiç pişman değilim. Onlar farklılar."

Gözlerini siyah pencereden dışarı dikip tekrar sustular ama orada sadece birbirlerinin yüzlerini gördüler ve başlarını çevirdiler.

Gunder her zamanki gibi hastaneye gitti. Birkaç kelime söylemek için gücünü topladı.

"Selam, Marie. Mahkeme zamanı geliyor. Eğer onu mahkûm ederlerse, yıllarca hapiste kalacak. Sonrasında Goran ve avukatı büyük ihtimalle karar hakkında yaygara koparacaklar. Bunun çok zalimce olduğunu söyleyecekler. O çok genç olduğu için. Bana göre o serbest kaldığında hâlâ genç bir adam olacak. Otuzlu yaşların ortasındaki bir adamın önünde hâlâ koca bir hayat vardır. Poona'nın yok.

"Eski haline benzemiyorsun," dedi sertçe. "Bununla beraber, burnunu tanıdım. Çok zayıfladığın için her zamankinden büyük görünüyor. Ne kadardır orada yattığını düşününce, inanmakta çok zorluk çekiyorum. Karsten bugün geldi mi? Söz vermişü. Bana çok tuhaf geliyor. Belki sana da öyle geliyordur. Pek etrafta görünmüyor, değil mi?"

Sessizlik. Kız kardeşinin hafif nefes alışını dinledi. Tavandan gelen parlak ışıktaki yaşlı görünüyordu.

"Söyleyecek başka bir şeyim yok," dedi üzgünce Gunder. "Çok konuştum." Başını eğdi. Bakışlarını yere yakın bir pedal olan yatağı kaldırma mekanizmasına dikti. Oturmaya devam ederek onu itti. "Yarın bir kitap getireceğim. Böylece sana okuyabilirim. Sana kendim dışında bir şey anlatabilmek benim için iyi olacak. Hangi kitabı getireyim? Raflara bakmam lazım. Bütün Ulusların İnsanlarını okuyabilirim ve senle ben dünyayı gezebiliriz. Afrika ve Hindistan'ı."

Gözleri yaşlarla doldu ve onları ellerinin üstüyle sildi. Başını kaldırdı ve bir gözyaşı tülünün arkasından kız kardeşine baktı. Açık bir göze bakıyordu. Karanlık bakışı görünce donup kaldı. Marie ona çok uzak bir yerden bakıyordu. Gözleri hayreüe doluydu.

Daha sonra, heyecan kesildiğinde ve Doktor Marie'yi muayene ettiğinde, tekrar kendini kaybetti. Bilincini tamamen kazanmadan önce büyük ihtimalle kendini kaybedip tekrar kendine gelecekti. Gunder Karsten'i aradı. Onun sesindeki panik titremesini duydu. Sonra Poona'nın mezarına gitti. Hem dona hem kuraklığa, her şeye dayanabilecek çalılık gök fundaya bakü. Soğuk toprağı parmaklarıyla kazdı, Poona'ya ait olan küçük noktayı okşadı. Tahta hacı ve güzel adını oluşturan harfleri sevdi. Sevmesi bittiğinde ayağa kalkamadı. Vücudu bu pozisyonda kalmışü, ne kollarını ne de bacaklarını oynatabiliyordu. Ne de başını kaldırabiliyordu. Bir süre sonra daha da üşüdü ve kaülaştı. Sırtı ve dizleri ağrımaya başladı. Kafasının için bomboştu, ne üzüntü, ne korku vardı, sadece yankılanan bir boşluk. İlkbahara kadar böyle kalabilirdi. Ayağa kalkmasının hiçbir nedeni yoktu. Buz ve soğuk yakında her şeyi örtecekti. Gunder elleri toprağı gömülü olarak diz çökmüş, donmuş bir heykeldi.

Görüş alanının kenarında bir gölge belirdi. Rahip yanında duruyordu.

"Jomann," dedi. "Dizlerinin üstünde üşümüş olmalısın."

Bunu yumuşak bir şekilde söylemişti. Rahiplerin söylediği gibi, diye düşündü Gunder. Ama yerinden kımlıdayamadı.

"İçeri gel," dedi Berg.

Gunder ayağa kalkmaya çalıştı ama vücudu kımlıdamadı.

Berg iriyarı bir adam değildi ama Gunder'in kolunu tuttu ve ona yardım etti. Omzuna beceriksizce hafifçe vurdu. Nazikçe onu rahip evine doğru yönlendirdi. İçeri aldı ve bir iskemleye oturmasına yardım etti. Ateş yanıyordu. Gunder yavaş yavaş açıldı.

"Ben ne yaptım?" dedi gözyaşları içinde.

Berg sakince ona baktı. Gunder nefes almakta güçlük çekiyordu.

"Poona'yı kandırıp buraya ölümüne getirdim," diye ağlayıp sızlandı. "Bir Hindu olmasına ve başka bir yerde, kendi tanrılarından biriyle olması gerektiğine rağmen onu bu soğuk toprağa gömdüm."

"Ama seninle olmak için buraya gelmek istedi," dedi Berg.

Gunder yüzünü elleri arasında sakladı. "Ve ben de ona her şeyin en iyisini verecektim."

"Sanırım verdin," dedi Berg. "Onun güzel bir yeri var. Eğer onu abisiyle geri yollamış olsaydın, buna pişman olabilirdin. İki umutsuz çözümden birini seçmek zorundaydın. Hiç kimse bir şeyden dolayı seni suçlayamaz."

Gunder bu sözlerin içine yerleşmesine izin verdi. Sonra başını kaldırdı ve rahibe bakı.

"Tanrı'nın bütün bunlarda nasıl bir amacı olduğunu merak ediyorum," dedi, artık yaşımışı. Yüzünden bir öfke dalgası geçti.

Berg pencereden dışarıdaki ağaçların tepelerine baktı. Yapraklar dökülüyordu. "Ben de," dedi.

Bir süre sonra Gunder kendini topladı. "Hindistan'da çocuklar mezarların arasında futbol oynarlar," diye hatırladı. "Güzel bir görüntüdür. Sanki doğal bir şeymiş gibi."

Berg gülümsemek zorunda kaldı. "Güzel olabilir. Bununla beraber, buna ben karar veremem."

Gunder evine gitti. Merdivenlerin dibinde bir süre durdu. En sonunda kararını verdi. Yukarı çıkı ve bir kutunun içinde olan Poona'nın giysilerini aldı. Yavaşça ve derin bir saygıyla teker teker çıkarıp onları yatak odasındaki dolaba ası. O ana kadar gri ve siyah giysilerle dolu olan dolap artık tamamen farklı gözüküyordu. Tuvalet çantasını banyosuna götürdü. Fırçasını aynanın yanına koydu. Küçük bir parfüm şişesi onun üreş losyonunun yanında kendine bir yer buldu. Ondan sonra mutfak masasına oturdu ve bahçeye bakı. Hava bulutluydu ve her şey griydi. Pencerenin dışına bir kuş yemliğı asmıştı. Sabah ilk iş ona yem koyması gerekiyordu. Poona ile yaşam nasıl olurdu acaba?

O da Gunder kadar bunu istiyor muydu? Yoksa o sadece varlıklı bir adam ve onun rahat geleceğinin anahtarı mıydı? Kız kardeşinin dediğı gibi. Şimdi yaptıklarının Poona için bir anlamı olup olmadığını asla bilemeyecekti. O seven bir eş, sadık bir arkadaş mıydı? Yoksa sadece yoksulluğı Mumbai'de bıraktığı için mi mutluydu? Bundan nasıl emin olabilirdi? Geleceğı, hayal etmek için mücadele verdiği, tahmin ve fantezilerden oluşacaktı. Onun olmasını istediğı gibi. Ve Poona'ya onu sevdiğini bile söylememişti. Buna cesaret edememişti. Buna şimdi nasıl da pişmandı.

Bunu herkes duyabilsin diye en yüksek dağdan bağırarak istedi: Sevgilim, Sevgilim Poona!

Sevgi nedir? Onun umutsuz düşüncesi. Bu ateşli bir dilekten başka bir şey değildi.

Başını kollarının üstüne koydu ve inledi. İnanılmaz büyüklükteki bir acının içinde sıkışıp kalmıştı. Poona onu havaalanında bulamadığında ne düşünmüştü? Ve sonra: Marie şimdi neredeydi? Ve neye ihtiyacı olacaktı?

Ertesi sabah kahvesini hazırlarken, postacının yeşil kamyonetini gördü. Gunder'in posta kutusunda durdu. Kamyonet gözden kaybolana kadar bekledi ve dışarı çıktı. Bir mektup. Mutfığa gitti ve mektubu açtı. Bu Poona'nın abisine yazdığı mektuptu. Hintçe aslı ve tercümesi. Sejer bir not ilıştirmişti. Gözlüğünü bulup taktı ve ellerinin titrememesi için mücadele etti. Okumaya başladığında, dışarısı aydınlandı. Bir bulut yavaşça parlak ekim güneşinin önünden çekildi. Çimenler parıl dadı. Kuş banyosunda ince bir buz tabakası vardı. Benekli bir ağaçkakan pencerenin dışına kondu. Gagasını yemliğe daldırıp Gunder'in on dakika önce koyduğu tohum ve yağları atıştırmaya başladı. Bir erkek, diye düşündü Gunder. Kalfasının arkası, güneşin ışığında kan kırmızısı bir renkte parladı. Mektubu yavaşça okudu. İçindeki her şey duruldu.

Sevgili ağabeyciğim Shiraz,

Son görüşmemizin üstünden çok uzun zaman geçti. Şimdi çok önemli bir konudan dolayı yazıyorum. Ve sana danışmadığım için beni affetmelisin.

Ben evli bir kadını. Dün evlendim. Kocam sevgi dolu ve dürüst bir insan. Beni, yardım edip korumak istediği bir çocuk gibi taşıyor. Adı Gunder Jomann.

Bay Jomann iriyarı, güçlü ve yakışıklı. Pek fazla saçının olmadığı, düşünüp hareket ederken çok hızlı olmadığı doğru. Ama her adımı dikkatli ve bütün düşünceleri samimi. Yaşadığı ülkede bir işi ve bir evi var. Bahçesi, meyve ağaçları ve her şeyiyle. Orasının soğuk olduğunu söylüyor ama ben korkmuyorum. Onun aydınlık ve sıcak bir havası var. Sonsuza kadar orada olmak istiyorum. Ne söyleyeceğinden korkmuyorum, sevgili ağabeyciğim, çünkü bunu her şeyden daha çok istiyorum. Onun ülkesine gideceğim ve onun evinde yaşayacağım. Hayatımın geri kalanında. Dünyada Gunder Jomann'dan daha iyi bir adam yok. Onun elleri güçlü ve açık. Gözleri gökyüzü gibi mavi. İri vücudundan sakın bir güç yayılıyor. Onunla yaşam güzel olacak. Benim için mutlu ol!

Olan her şeyden dolayı benim gibi neşeli ol.

Kız kardeşin Poona.

Dedektif Sejer, küçük bir Norveç kasabasında zorlu bir katilin peşinde...

Norveç'in huzurlu bir kasabasında yaşayan sessiz, orta yaşlı Gunder Jomann, Hindistan gezisinden evli bir adam olarak döndüğünde hayatında her şeyi elde ettiğini düşünmektedir. Ama Hintli karısı yanına gelmek için yoldayken, Gunder, kız kardeşinin hastanede olduğunu öğrenir ve hastaneye gider. Karısını havaalanında karşılaması için tanıdığı bir taksi şoförünü gönderir, şoför döndüğündeyse yanında kadın yoktur. Kısa bir süre sonra kasaba, Hintli bir kadının yakındaki kırdaki sopayla dövülerek öldürüldüğü haberi ile sarsılır.

Dedektif Sejer ve Is arkadaşası Skarre cinayet soruşturmasının başındadır. Her zaman güvenilir ve dost olduğu düşünülen kasaba halkını, beraberinde kuşku tohumlarını ekerek sorguya çekmeye başlamışlardır.

Önceden tasarlanmamış ve sebebi belli olmayan, inanılmaz bir şiddet içeren böyle bir olayda, masumiyeti kanıtlanana kadar herkes şüphelidir.

"Karin Fossum'un bu kitabı, gerçekten nefesleri kesen psikolojik bir gerilim. Bizi ustaca korkutuyor."

New York Times



www.dharma.com.tr
"rahat alışveriş"

